

திருமாலை .

தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்யப்பரத்தங்கள் இரண்டாம் முதலாவது இது; (முற்றொன்ற-திருப்பன்னியெழுச்சி.) “திருமாலைபரிவாதவன் பெருமாலைபரிபாள்” எனவழங்கும் பழமொழியினால் இத்திவ்யப்பரத்தத்தின் சிறப்பு அறிபத்தக்கது. இப்பிரபந்தம் காலாபிரத்திவ்யப் பிரபந்தத்தில் முதலாபிரத்திதச் சேர்ந்தது.

ஒருவிஷயத்தைக்குறித்துப் பனசெய்யுள் உறுவது மாலை எனப்படும். தமிழில் பனவகைப் பிரபந்தங்களுள் ‘மாலை’ என்பது ஒன்று. திரு என்னஞ்சொல் சிறப்புப்பொருளைக்காட்டி மாலைக்கு அடைமொழியாய் நின்றது. இப்பிரபந்தம் ஸ்ரீரங்கநாதனைப்பற்றிப் பாடுவதாதலால் ‘திருமாலை’ எனச்சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது. இப்பொழுது ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளில் சாத்தம் பூமாலை போதுவதானும் இர்தால் திருமாலை எனத்திருநாமம் பெற்றது. பிரபந்தத்திற்குப் பெயரிடும் வகையைக் கூறமிடந்து, “முத்துவல் எருத்தன் அனல் மிகுதி, பொருள் செய்கித்தோன் தன்மை முதல் நிமித்தினும், இஞ்ஞெறியானும் தாற்கு எய்தும் பெயரே” (என்னால் - பொதுப்பாபிராம்) என்ற கூறப்பட்டிருத்தலால், ததலிய பொருளினாலும் தன்மையினாலும் பேர்பெற்றது இர்தால் என்க. (ததலிய பொருள் - தாவிர்கூறப்பட்டவிஷயம். தன்மை - இலன்பு.)

இத்திவ்யப்பரத்தம்-வடமொழியில் ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் என்னும் தாலின் னாரம் என்பது சூசார்பர்களின் கொள்கை. இத்திவ்யப்பரத்தத்திற்குப் பெரிய வாக்சான்பிண்ண மணிப்பாவான கடைபில் மிகவும் கம்பிவமான கடைபில் அருளிச் செய்த கிவாக்சிவான மொன்றேயுதது. பெரும்பாலும் அதனைத்தழுவிபும், சிறுபாண்மை இன்றிபமைபாத சிற இலக்கணக்குறிப்புகளையும் நிசேஷார்த்தங்களையும் எனது சிற்றறியினால் கிளக்கி “திவ்யர்த்த தீபிகை” என்னும் பெயர் பூண்ட இவ்வுரை அடியேனால் எழுதப்படுகின்றது. இதிலுள்ள குற்றங்களைப் பெரியோர் கண்ணுருது, குணசேசநாதயே நோக்கி உகந்தருள்வாராக.

ஸ்ரீ:

திருவாரூரிலுள்ள

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் வைபவம்.

இவ்வாழ்வார், சோழநாட்டில் திருமங்கையாழ்வாருடைய மங்களாசாஸனம் பெற்ற 'புன்னம் பூதங்குடி' என்னும் திவ்யதேசத்தின் அருகிலுள்ள திருமண்டங்குடி என்னும் திருப்பதியிலே கலியுகத்தில், இருதூற்றெண்பத் தொன்பதாவதான பிரபவணம்வந்தனாத்தில் மாகாழி மாதத்தில் கிருஷ்ணபஞ்சமூர்த்தி உடைய செவ்வாய்க்கிழமைபில் கேட்டை நகரத்தோத்தில், வைகுப்தி என்னும் வசமாவியின் அம்சமாய் வந்திகோத்தமமான ஒரு முன்குடியி ப்ராஸ்மணருடைய திருக்குமாரராய்த் திருவந்தரித்தார். ஸ்ரீமங்கையாணனுடைய உடாசுத்தால் அவதரித்த அம்வந்தனாகுமாரர்க்குத் தந்தையார் விப்ரகாராயணர் என்று நாமகரணஞ்செய்து செவனம் உபநயனம் முதலிய வைதிக சம்ஸ்காரங்களை உரியகாலங்களில் முறைப்படி செய்கித்து வேதசாஸ்தாங்களைப் பரிந்துகிக்க, அவர் நான்மறைகளையும் ஆதிகாஸ்திரங்களையும் கசடறக்கற்று வல்லாய் அக்கல்கிக்கு ஏற்பச் சத்த சாத்வகுணமே தலைபெற்று ஞானசாயாக்கங்கள் வளரப்பெற்றுத் தந்தைதாயர்க்கு யிக்க மகிழ்க்கிதந்து வாழ்த்துநீந்தார். அப்படி திருக்கையில் ஸ்ரீவேணமுதலியார் ஸ்ரீகவுருண்டத்தினின்றும் எழுந்தருளி அவர்க்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்கு உரிய ஸமாச்சாரணம் முதலிய சடங்குகளைச் செய்து சென்றார்.

அப்போது திருமந்திரார்த்தத்தை அறிந்த விப்ரகாராயணர் கருணாக்ஷரான கமலே கேழுவனது குணம்குதத்திலே ஆழ்ந்த கிந்தையுடையாய் அதனால் இம்மைபின்பத்தை இழந்து விவாஹத்தில் கிருப்பமற்று ப்ராஸ்மணசர்வ ஆசாமத்திலேயே நின்று திவ்யதேசங்களைச் சென்று எம்பெருமானை மங்களாசாஸனஞ் செய்பங்குதி அவதரில் முதலதான திருவாங்கம் பெரியகோயிலே அடைந்தார். அங்கு உபயுகாவேரிமத்தியிலே சேஷசயனத்திலே "குடநிசை முடிபவனைத்

அக் குணதிசைபாதம் நீட்டி வடதிசை பின்புகாட்டத் தென் திசை பிணங்கை
கோக்கி”ப் பன்னிகொண்டென்ன பெருமானைச் சேவித்துநிற்க, அப்பொழுது
அந்த நம்பெருமான் தம்முடைய வடிவமும்கூட இவ்வாத் தம்பக்கல் மிகுந்த
பக்திபுடையவராய்ப்படி செய்தருளினார்.

உடனே இவர் தமது வானூர் வினாளுகாதபடி அப்பெருமானுக்குக் கைக்
கரியம் செய்வகிரும்பி, பெரியவழுவார்போனவே தாமும் பெருமானுக்குப் புஷ்
பம் திருத்துழாய் னமர்ப்பிப்பகாதபே ஏற்ற கைக்கல்யாணக் கடைப்பிடித்து,
ஒரு திருந்தவனத்தனை அப்பதியிலே செழிப்பாக அமைத்து, காலந்தோறும்
பலவகைப் பூமாவகையையும் திருத்துழாய் நன்மாவையையும் கட்டிஎடுத்துக்
கொண்டு தமது நிகைக்கு ஏற்ப பாரதம்மணர் திருமாளிகைகளில் அக்கபிகைஷ
வாங்கி அமுதுசெய்து வந்தார்.

இவ்வனமிருக்கையில் திருவாங்கத்துக்கு யடக்கிதுள்ள உத்தமர் கோயிலில்
தேவமாதாம்சமாய்ப் பிறந்து மிகவும் அழகியான ‘தேவதேவி’ என்பாரொரு
தாலி, ஒருநாள் தோழிமாதோடும் தமக்கையோடும் உறையூருக்குச் சென்று,
சோழநாஜனது முன்னிலையில் ஆடல்பாடல்களை நிகர நிகழ்த்தி அவளை
மோவியீட்டித்து அனகிறந்த செல்வத்தை அவனிடத்திற்பெற்று மிக்க கர்வத்
தோடு மீண்டு வருகையில் இவ்வாறுதற்பொருட்டு இவ்வாழ்வாருடைய
பூம்பொழியின் ஒருபுறத்திலே ஒரு மாத்தினடியில் இருந்து அச்சோவையின்
சிறப்பை காற்புறத்திலும் நன்றாக உற்று கோக்கி, அம்மனச்சோவையைத் தனக்கு
உரிய பொருளாக்கி அதில் பூக்கொய்தும் புனல் கிளைபாடியும் பொழுதுபோக்கி
மனமமழ விரும்பி, அதற்கு உரியவனாக்கண்டு தன்வசப்படுத்த நிகைத்து அங்கு
உலாகிநின்றான். நிற்கையில், ஒருபக்கத்தில் கிப்பாராயணர் பனபனவென்ற
திருப்பரி வட்டத்துடனும் பன்னிரண்டு திருமண்காப்புகளுடனும் தாமரைமணி
மாவை துளசிமணியாவகளுடனும் விளக்கி, பூஞ்செடிகளுக்குப் பாத்திகட்டுதலும்
தண்ணீர் பாய்ச்சுதலும் செய்துகொண்டிருக்கக் கண்ணுற்றான்.

உடனே அவன், அருகில்வந்து முன்னின்று அவரைத்தொழுது தனது
தேவமனைந்தர்ப்பத்தை அவர்க்குக்காட்டிச் சினகுதிப்புச்செய்யவும் விஷயாந்த
ரங்கனிற் சூருடராகிய அவர் அவனைக்கண்ணெடுத்துப் பாராது திரைக்கரித்துத்
தமது கைக்கரிபத்திற் கருத்துன்றியிருந்தனர். அதுநேரக்கித் தேவதேவி
ஆச்சர்யமுற்று, தன் தமக்கையுடன் ‘அரசர் முதலிய பலவையும் எனினில் வசப்
படுத்துகிற சூபலாவணியங்கனிற் சிறந்த பான் சென்று எதிர் நிற்கவும் பாரா
திருக்கின்ற இவன் பித்தனோ? பீடமோ? என்றுகூற, அதற்கு அவன் ‘பித்தனா
மல்லன், பேடனாமல்லன்; ஸ்வாமி கைக்கரிபத்தில் ஊற்றமுற்ற மறையிர்த்தன்;
இவனை வசப்படுத்த உன்னுளாகாது’ என்று சொன்னவளவிலே, வடிவழியில்
இறுமாப்புடைய தேவதேவி ‘இவனை நான் வசிகரிப்பாயல் கிடுவதில்லை’ என்று
உறுதிசுறுதலும், தமக்கை ‘நீ அவனைஞ் செய்தான் நான் உனக்கு ஆறுமாத
காலம் அடியவளாயேன்’ என்று சுபதஞ்செய்ய, தன்னை ‘நான் அவனைஞ்
செய்யேனாயின் ஆறுமாதம் உனக்குத் தொழுத்தையாவேன்’ என்றபிசுதினஞ்
பன்னினான்.

அவ்வளவிலே, பிராட்டி பெருமானை நோக்கி அங்குப் புகழ்ந்து வந்த
செய்து வந்த விபரநாயகன் அதனை முழுமையும் ஒழித்து ஒரு கணினக்குத்
தொண்டுபூண்டு அவன் புறக்கணிக்கவும் மனத்திருப்பது அவளில்லாதது புறக்
கடை பற்றி ஏன் நிதிருமாறு தேவரீர் மானபக்கு இலக்காக்கலாமோ? இதுவும்
ஒரு திருவிளையாட்டு இருந்தபடி என்? இனி அவளை விகாரையில் மீட்டு மூன்போல
குட்கொண்டு அந்தரங்க பத்தஞ்சியருள் வேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, திருமா
ரும் திருமகள் வார்த்தைக்கு இசைந்து தமது திருக்கோயிற்ப் பாத்திரங்களுள்
ஒரு ஸ்வர்ணபாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு மணிதலடிவம் பூண்டு விபரநாய
கனுக்குத் தெரியாமல் அந்த வேசியின் மனைக்கு எழுந்தருளி வாசற்கதவு
திறக்கச்சொல்ல, அவன் உள்ளிருந்தபடியே 'வார் நீ? எங்கு வந்தாய்?' என்று
கேட்ட நம்பெருமான் 'நான் அழகியமணவாள நாவன், விபரநாயகனாக ஆப்ப
வந்தேன்' என்று வினம்பியவளில், தேவதேவி விகாரத்துவந்து கதவைதிறந்து
'எந்தகாலியம் என்ன?' என்று கேட்ட, சூரக்கநாதன் நான் கொண்டந்த
பொற்கலத்தை அவன் கூறிக்கொடுத்த 'இதனை விபரநாயகன் உனக்கு
வாசித்தார்' என்று சொன்னவுடனே, அவன் அதிக ஆதரத்தோடு 'அவரை

உள்ளே வாச்சொல்லும்' என்று அதுமதி செப்தபின், அடியவர்க்கு எளிதவ
னான எம்பெருமான் கிப்ராஸாயணரிடம் வந்து 'தேவதேவி உம்மை உள்ளே
வாச்சொல்லுள்' என்று சொல்லிச்சென்றார். அச்செய்க்கினிய செஞ்சொல்லில்
கேட்ட மாத்திரத்தில் அவர் மிகந்தவுபிசாப் பெற்றாற்போல உள்ளங்குவிர்ந்து
உடம்பூரித்து உள்ளேபோய்ச்சேர்ந்தார்.

அவ்விரவு கழிந்து பொழுதுவிடிந்தவாறே எவ்விதத்தில் திருக்காப்பு
நீக்கியவனவில், பாத்திரங்களுள் சிறந்ததொரு பொன்வட்டிகைக் கன்னுமல்
கோலில் பரிசுத்தார் இராஜாங்கத்தார்க்கு அறிவிக்க, அவர்கள் உடனேவந்து
கனவு கண்டு பிடித்தற்பொருட்டு அச்சகர் பரிசாகக் முதலிய அந்தாங்க பரி
ஜாங்ககீழ்ப் பிடித்துப் பல்வாறு தண்டித்து வருத்தியும் ஒருவர்மீதும் குற்றங்
காணப்படாமையால் ஆங்காங்கும் புலம் கிசாரித்து வருகையில் தேவதேவியின்
மாளிகையிலிருக்கின்றதென அவன்விட்டு வேலைக்காரியொருத்தியால் அறிந்து,
அங்குச்சென்று அதனைக்கண்டு அவ்விட்டிதுள்ளார் பாவனையும் குற்றவாளிக
ளாகி அரசன் முன்னிவிபிற் கொண்டுபோய் கிறத்தினுர்கள். அப்போது
அரசன் தாவினையனோக்கிப் 'பெருமான் பாத்திரத்தை நீ கவலாமோ?' என்று
கேட்ட, அவன் 'யான் இன்னாத்தென்று அறிவேன்; அழகியமணவான தான
கொன்பதொரு தாதன் முனமாக கிப்ராஸாயணன் எனக்கு இதனை வாகிட
பான்; இவ்வளவே யான் அறிவது' என்று உத்தரம் கூறினன். அதன்மேல்
இராசன் கிப்பிராஸா கிசாரிக்க, அவரும் 'யான் ஒன்றும் அறிவேன்; ஏழை
பான எனக்கு ஓர் ஏவலானதும் இல்லை' என்றுசொல்ல, இவ்வளம் இருநடை
வாய்மொழியையுங் கேட்டபின் அரசன் ஆனோசித்து, கனவாடிய பொருளை
வாங்கியவர் செலுத்தவேண்டிய அபராதப்பொருளைக் கட்டும்படி வேசிக்கு
விதித்து, அக்காணிக்கையையும் தக்கவட்டிகையும் பெருமானுக்கு மைர்ப்பித்து,
பொற்கன்வர்க்கு உரிய தண்டனையை சூரய்ந்து விதிப்பதற்காக கிப்ராஸா
யணவாச் சிறையிலிட்டான்.

மீண்டும் ஒருகால் ஸ்ரீரங்கராபதி 'இவ்வடியவனைத் தேவரீர் கீழைக்கு விடைய
மாக்காமல் கிருபைக்குப் பாத்திரமாக்கி யருளவேண்டும்' என்று வேண்டி,
பெருமான் அதனை அங்கேகித்து, அரசன் கனவிலே தாம் எழுந்தருளி 'தாவரி
பிடத்துக் காதல்கொண்ட இவ்வந்தனானுடைய கருமத்தைக் கழித்தற்பொருட்டு
நாமே பொன்வட்டிகைக் கொண்டுபோய்த் தந்து இவனைத் தண்டிப்பித்தோம்;
உன்மையில் இவன் கன்னகல்வன்; பரிசுத்தனை' என்று தெரிவிக்க, அரசன்
துயிலுணர்ந்தவுடனே கருத்தோற்றத்தை மந்திரி முதலியவர்க்கு விபப்புடனே
வெளியிட்டு கிப்ராஸா விடுவித்து உபசரித்து அனுப்பிவிட்டான்.

பிறவிப் பெருஞ்சிறையினின்றும் விடுபடுதற்கு ஒரு முற்குறியாகக்
காவல் விடுபெற்ற பிராமணர் தம் துணைத்தொண்டு தறந்து கவதிக வொழுக்க
மும் மறந்து பொருட்பெண்டிர் பொய்மைமுயக்கத்தில் ஆழ்ந்து இடங்கழி
பாளைய் அகிந்து பரிபலப்பட்டதை நினைத்து நினைத்து மிகவும் பச்சாத்தாபப்

பட்டுப் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளமுயன்று பெரியோர்களைச்சார்ந்து தமது தொஷங்களை பெல்வாம் விடாது எடுத்து வாயாற்சொல்லி 'இவற்றிற்குப் பிராயச் சித்தம் இன்னதென்று துணிந்து கூறிப்பருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவர்கள் பல துஷ்டனை ஆராய்ந்து 'ஓகல பாபங்களும் பரிஹாரமாகவதற்கு ஏற்றப் பிராயச்சித்தம் பாகவதங்களுடைய ஸ்ரீபாதநீர்த்தத்தைய உட்கொள்வதே' என்று உபபுமாறுகூற, அங்ஙனமே அவர் அதனைப்பெற்றுப் பருகிப் பரிசுத்தராவினர்.

பின்பு அவர் முன்போலவே பகவத் பாகவதபத்தி தனியெடுத்து "ஆடிப் பாடி யாக்கலோ! என்றாழ்க்கும் தொண்டாடிப்போடியாட நாம் பெறில், கண்ணகிர் குடைந்தாடும் வேட்கை என்னுவதே!" (பெருமான் திருமொழி) என்று பலவாறாக அருளிச் செய்யப்பட்ட தாற்பொருளிலே துணுத்த கொஞ்ச முடையராய் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாததுளியாய் அவர்கட்குக் கீழ்ப் படிந்து அடிமைபூண்டு ஒழுகி, அதனால் தமக்கு அதுவே கிருபகமாகத் 'தொண்டாடிப்போடி' என்று திருநாமம் பெற்றார்.

அப்பால் தொண்டாடிப்போடியாழ்வாருக்கு ஸ்ரீரங்கநாதன் தத்துவஜ்ஞான மளித்துத் தனது பரம் வ்யூதமும் விபவம் அந்தர்பரமிதவம் அர்ச்சனை என்ற ஐவகை நிலையையும் தெளிவாக விளக்கியருள, அவர் அவற்றில் அர்ச்சாவதாதத் தில் மிக்க ஈடுபாடுகொண்டு, அதிலும் எம்பெருமான் உகந்தருளின நிலங்கள் எல்லாவற்றினுள்ளும் திருவரங்கத்து நம்பெருமானையல்லது பிறிதொருபொருளை அறிவாராய் அப்பிராணுக்கே நாம் உள்ளவனவும் துணவத்தொண்டிபூண்டு வாழ்ந்து தமது அதுபவத்தைப் பிரபந்த மூலமாகப் பிறர்க்குத் தெரிவிக்கக் கருதி, திருமாவை, திருபள்ளியெழுச்சி என்ற திவ்யப்பரந்தங்களை அருளிச் செய்து உலகத்தாசை வாழ்வித்து துற்றாந்து பிராயம் ஸ்ரீரங்கத்திலேயே வாழ்ந் திருந்து அரந்தரம் நமமத்தமில்லதேவர் நாட்டை அடைந்தார்.

தன்பால் அன்பாள்நிறைந்த விப்ரகாரகரணர் சாஜதண்டனையில் நின்று மீண்டு தொண்டாடிப்போடியாரான செய்தியை அறிந்த தேவதேவி, தானும் உய்வுபெற உன்னித் தனது பொருளனைத்தையும் அரங்கனுக்கே உகியதாக்வி விட்டுப் பரம ஸாத்கிலகயாய், கோயிலிலே திருவணிகிதம் மெழுருதல் கோல மிடுதல் முதலிய அடிமைத்தொழில்களைச் சிலகாலஞ் செய்துகொண்டிருந்து, வாழ்வினையொழித்து, தனதுஜன்மத்தை ஸபலமாக்கி முடிவில் நற்கதிகண்ணி னான்.

தொண்டாடிப்போடியாழ்வார் வைபவம் முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

"மன்னியசீர் மார்கழியிற் கேட்டையின்று மாநிலத்தீர்
என்னிதனுக் கேற்ற மெனிலுரைக்கேன்—துண்ணுகழ்
மாமறையோன் தொண்டாடிப்போடியாழ் வார்பிறப்பால்
கான்மறையோர் கொண்டாடும் கான்."

[உபதேசாத்தினமரிக]

ஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

புதி:
தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த திருமாலையின்
தனியன்.

(திருவாரங்கப்பெருமானாகாய் அருளிச்செய்தது.)

(இருவிதர்ப்பேரினச வெண்பா.)

மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே! மதிளங்கர்
கற்றினம் மேய்த்த கழலினைக்கீழ்—உற்ற
திருமலை பாடுஞ்சீர்த் தொண்டாடிப் பொடியேம்
பெருமானே யெப்பொழுதும் பேசு.

பதவுரை.

மனமே	நெஞ்சே!	உற்ற	ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கிற
மற்றொன்றும்	வேறொன்றும்		
வேண்டா	{ (உனக்கு விரும்ப) வேண்டியதில்லை ;	திருமலை	{ 'திருமலை' என்றும் திடீயப்படுத்தத்த
மதிள்	{ ஸப்த பாகாசங்கஜோதி உடிய ஸ்ரீரங்கத்துக்குத் தலைவரான எம்பெருமானானாய்	பாடும்	பாடியருளின
அரங்கம்		சீர்	செய்யானருளங்களை புடைவ
கன்று இனம்	{ (திருமுனைவதாரத்தின்) கன்றுகளின் உட்டம் மேய்த்த	தொண்டாடிப்பொடி எம்பெருமானே	{ தொண்டாடிப்பொடி யாழ்வானா
கழல் இலை	{ இரண்டு திருவடிகளின் கீழ்	எப்பொழுதும்	எவ்வகாலமும்
		பேசு	அதலத்திக்கக்கடவாய்.

நெஞ்சே! நீ உஜ்ஜீவிப்பதற்காக எம்பெருமானையாவது மற்றொரு புருஷார்த்தத்தையாவது பற்றவேண்டா; பாகவதர்கட்கு அடிமைமையே நிரூபகமாகக் கொண்ட தொண்டாடிப்பொடியாழ்வாரது திருகாமத்தையே எப்போதும் அதுவத்தித்திருப்பாயாகில் உனக்கொரு குறையுமில்லை இவ்வாழ்வார் எம்பெருமான் திருமுடிக்குமாத்திரம் மலை குடிவவரவன், திருவடிக்கும் திருமலை ஸமர்ப்பித்தவர்; அவர் திருவடிகளை உனக்குத் தஞ்சமென்றபடி.

மதிளங்கர் என்றதனால் எழு திருமதில்களுக்குள்ளே எழுந்தருளி விரும்புவரென்றால் அவர் நமக்குப் பெறுதற்கு அரிபவரோ என்று சங்ககையிதக்க, கற்றினம் மேய்த்த இன்பாதிவால் ஸௌலப்ப ஸௌசிவங்களைக் கூறுகிறபடி.

கன்று+இனம், கற்றினம்:

மூன்றாமடியில் வேண்டளை தவறுகின்றது; "திருமலை பாடுஞ்சீர்த் தொண்டாடிப்பொடியேம்" என்றாவது, "தொண்டாடித் துளேம்" என்றாவது பாடமிருந்திருக்கும்; காலகதியில் மாறுபாடு ஓதப்பட்டு வருகின்றது என்பர்.

பாதம பர்வமெனப்படும் பகவத்கிஷயத்தைப் பற்றினவர்களுக்கு அந்த பகவானே எம்பெருமானாகியிருப்பதுபோல, சாமயர்வ மெனப்படும் பாகவத கிஷயத்தைப் பற்றினார்க்கு இவ்வாழ்வார்தாமே எம்பெருமானாக என்பது தோன்ற தொண்டாடிப்பொடியேம்பெருமான் எனப்பட்டதென்க.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருமாலை உரையின் ஆவதாரிகை.

சித்பலாகிரிகளைப்போலே ஸம்ஸாரிகளும் எம்பெருமானை அதுபவித்த ஆகந்தமடைபக் கடவாரியிருந்துவந்ததும் அதில் கனையின்றி இங்கிலத்திலேயே மீண்டுமீண்டும் இரப்பது பிறப்பதாய்ப் படுப்பாடுகளைக் கண்ணுற்ற திருமகன் கொழுநாளை எம்பெருமான் இவர்களை உய்வித்தற் பொருட்டுத் தான் பண்பை காத்திரக்கலைக் காட்டிக் கொடுத்தருளினான். அந்தரங்கனில் உஜ்ஜீவனோபாயம் கன் பஸ்வயிரமெடுத்துக் கூறப்பட்டேன் என. ஆனும் அவையெல்லாம் அதுஷ்டிப் பதற்கு மிகவும் அரிபனவாதலால், “ஹொ ந-ப-ஹெவ தா-ஹெவ தா-ஹெவ ॥ ३ ॥ மெஷ்டம்! ஹெவ தா-ஹெவ தா-ஹெவ தா-ஹெவ தா-ஹெவ தா-ஹெவ ॥ —ஹரேர் நாமமய நாமமய நாமமய மம பேஷ்டம்—ஹெவ நான்ந்யேவ நான்ந்யேவ நான்ந்யேவ கதிரப்பதா.” என்றனைவ போவன பனிராமான்களின்படி எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை ஸங்கீர்த்தகம் பண்ணுவதற்கு மேற்பட்ட வழி கிடையாதென்று இறுதியாக அதுநிபிதப்பட்டமையால், ஒப்புபர்வற்ற நிறப்புப்பெற்ற அத்திருநாம ஸங்கீர்த்தகத்தாலே பேறுபெற்ற இவ்வாழ்வார் அத்திருநாமத்தின் வாயவந்ததைப் பேசுகொர்—இத்திருமாலைபால்.

பாண்டவர்களுக்கு இப்பால் காண்து நமஸூதை சென்றவனவிலே, சநா கீகன் என்பாறொரு ராஜா இருந்தான்; அவன் நற்குலத்திற் பிறந்தவனாக வால் பாமனாத்திகனாய் அறநெறி நவநுது அரசாண்மெருகையில் ஒருகால் ஸ்ரீசெனாக பகவான் பங்கலிலே சென்று ‘உடனுக்கே கனார்தகனந்து திரிநிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவகத்திற்கு உறுப்பா யிருப்பதொன்றை அருளிச்செய்ய வேணும்” என வேண்டி செனாகபகவான், “காலமோ கலியா யிருத்தது; தீவினை மிருதியாலே வேறென்றுக்கும் அதிகாரிகளில்லை; ஸர்வாதிகாரமான பகவான்நாம ஸங்கீர்த்தகமே ஆத்மாக்களுக்கு உஜ்ஜீவனோபாயமாயிருப்பது” என்றருளிச் செய்தகமையை வெளியிடுகிற ஸ்ரீவிஷ்ணுநாயகம் இத்திருமாலைக்கு அடியா யிருக்கும்.

ஆழ்வார்களில் முதலாழ்வார்கள்கள், மேன்மைக்கு எல்லையான பாத்வத்திலும் கீர்மைக்கு எல்லையான திருவேங்கடமலைவிலும் ஆழ்வாசப்பட்டனர்; கம்மாழ்வா ரும் பெரியாழ்வாரும் க்ருஷ்ணவதாரத்திலே ஸகந்தினர். திருமழிசைப்பிரான் அந்தர்பாயித்வத்திலும் சில திருப்பதிகளிலும் மண்டினர்; குலசேகரப்பெருமாள் காமாந்தாரத்திலே ஆழ்ந்தனர்; திருப்பரணாழ்வார் திருவேங்கடத்திலும் திருவ ரங்கத்திலும் உகந்தனர்; திருமண்கையாழ்வார், உகந்தருளின நிலங்கனெல்லா வற்றிலும் மண்டினார்; பெரியபெருமானாய்வி வேறொருவரை அறிபாதவ ராய்த் து-இவ்வாழ்வார்.

இத்திருமாயையும் மிக்க கருக்கமும் மிக்க பெருக்கமுமின்றி காற்பத்
தைத்து பாட்டாய், சொல்தெளிவானே பரம்பொருளை நன்கு விளக்கக்கடியதா
யிருத்தலால் மிக்க தெப்புறும். ... *

காவலிற் புலனைவைத்துக் கலிதன்னைக் கடக்கப்பாய்த்து
காவலிட் ழீதருகின்றோம் கமந்தமர் தலைகள்மீதே
முவுல குண்மீழ்த்த முதல்வனின் னுமங்கற்ற
சூவலிப் புடைமைகண்டா யரங்கமா கககுளானே. (க)

மு உலகு	எவ்வா எவன்களையும்	புலனை	பஞ்சேந்திரியங்களை யும்
உண்டு	{ (பிராய காவத்திலே) திருவயிற்றிலே வைத்து	காவலில்	{ (கெளரியில் 'ஒடாதபடி') வைத்து { சிறையில் அடைத்து
உமிழ்த்த	{ (பிராயம் நீக்கிவிடிரகு அவற்றை). வெளிப்படுத்தி	கலிதன்னை	பாபபாசையை
முதல்வ	ஐகத்தனானபூதனே!	கடக்க பாய்த்து	வெகுதரம் உதறித்தன்னி
	அகங்கமகருளானே!-;	காவலிட்	ஐயவேஷம்செய்து
கின் காமம்	{ உனது திருமாமத்தைக்.	கமந்தமர்	{ யகபடர்களின் தலைமேல்
கற்ற	{ கற்றதனானதான்	தலைகள் மீதே	
சூவலிப்	{ செருக்கினாலே	உழிதருகின்	{ அடியிட்டுத் திரியின்றோம்.
புடைமை		தோம்	

(கண்டாய்-முன்னிலை அமைச்சொல்.)

அடியார்களைக் காத்தருளும் திறம் நன்குவிளங்கும்படி. கோரியில் கண்
வளர்த்தருளும் பெருமாளே!, உன் திருமாமத்தை என் கற்றதனால் பெற்றபேற்
றின் கனத்தைக் கண்டாயோ? அஹஹ! என்னைத் தீவழியில் செலுத்தி உனக்கு
விளக்கக்கினை பஞ்சேந்திரியங்களை அவற்றின் எவாதத்திரியம் ஒன்றும் ஒங்க
வொண்ணாதபடி அழுக்கி, இத்தனைகளாக இவற்றை அழுக்கி ஆனமுடியாதபடி
தடைபாய்க் கிடந்த பாபங்களை யும் உதறிவிட்டு, இதனால் நாசபாசையில் கின்றும்
பயம் தவிர்ந்து யமகிக்கார் தலைமேல் அடியிட்டுத் திரியாவின்றேன்! எனது
செருக்கு எப்படிப்பட்டது! பராய் என்ஊர்.

[காவலில் புலனை வைத்து.] முன்பு என்னைச் சிறையில்வைத்த இந்திரி
யங்களை இன்று நான் சிறையில்வைத்தேனென்கிருர். இராவணன் போர்க்களத்
திலே இராமபிரானது அம்புகட்கு இலக்காகப் பட்டுப் போனவாதே மத்தோதரி
புலம்புகிருள்—“உழியாணிவாராஜிதாஜிதம் சூலாவதந்தபா லுராலிவினத
வெஷா ஷ்ய வெதரெவகிஜி-க:—இத்திரியாணி புரா ஜித்வா, ஜிதம் த்ரிபுல
கம் த்வயா-ஸ்மரத்திரிவ தத்வயாமத்ய கதரேவ நிர்ஜித:” என்றான்: அதாவது—
இராவணனே! நீ முன்பு இந்திரியங்களை வெல்லாமல் சென்று அதனால் முடிவடை
பும் வென்றாய்; (இந்திரியங்களை நிகரவித்துக் கொடுத்தவம்புரிந்து வரம் பெற்ற
மையால் முடிவாகும் வென்றனனாதலால் இங்கன் உதப்பட்டது.) அந்த இந்திரி

வர்கள் “இப்பாவி கம்மை இப்படி தலைபெடுக்கவோட்டாமல் பண்ணிவிட்டானே; ஐயுண்டெம் தக்க சமையம்பார்த்து இவனைத் தலையமுக்குவோம்” என்று செஞ்சிப் பக்க வைத்துக்கொண்டிருந்து இப்போது உனக்கு பிரதிக்ரிகை செய்துவிட்டன என்னுள். (இந்திரியங்களை அடக்காமல் அவற்றைச் சூழப் பாடிச் சப்பட்டு லீலைப் பைக் கவர்ந்ததனால் உனக்கு இக்கேடு விளைந்ததென்றபடி.) அப்படி இராவண விடத்தில் இந்திரியங்கள் முதலில் பரிபலப்பட்டு, பிறகு அவனைத் தாம் பரிபலப் படுத்தியவாறுபோல இவ்வாழ்வார் முதலில் தாம் இந்திரியங்களால் பரிபலப் பட்டுப் பொன்வட்டில் நிமித்தமாகச் சிறைப்பட்டிருந்த கிணத்தை செஞ்சிப் பைத்துக்கொண்டிருந்து சமையம்பார்த்து அவற்றைத் தாம் சிறைப்படுத்தினர் என்ற விசேஷார்த்தம் இங்கு உர்த்துணரத்தக்கது.

“காவலில் புலனை வைத்து” என்பதற்கு மற்றொருபடியாகவும் பொருளு காப்பர்: அதாவது—காவலில்லாதபடி இந்திரியங்களை வைத்து என்னக. இந் திரியங்களை வென்றவர்களானும் பெறாதற்கு அரிதான மேற்கொள்ளுமிற பேற்றை நான் இந்திரிய பாவசனாயிருந்தே பெற்றதுவிட்ட பெருமை என்னே! என்ற திருநாமத்தின் வைபவாதிசயம் விசேஷித்துக் கூறப்பட்டவாறு. உரிய வியமங்களோடே மருத்து புலித்தவர்கட்கும் திராதலோப் அரிபதனாய் மருந் துண்ட எனக்குத் தீர்ந்துவிட்டதென்றால் மருத்தின் வைபவமே சொல்லிற்று வதுபோல் இங்கும் திருநாமத்தின் வைபவமே இதனாகுநின்றும்.

இவ்வர்த்தத்தில் சிறிபதோர் அதுபபந்தி உண்டு; அதாவது—காவலில் என்பதற்குக் ‘காவலில்லாதபடி’ என்று பொருள்கொள்வது வருத்தம். ஆயி றும் “மீமாம்ஸகர் சுப்தத்தை சிபமித்தானிலும் அர்த்தத்தை முக்கியமாகக் கொள்ளுமாபோலே இங்கும் அர்த்த கௌரவத்தாலே சுப்தத்தை சிபமித்துச் சொல்லுகிறோம்” என்பர் பெரியவாச்சான்றியினர்; அர்த்தத்தின் ஸ்வாரஸ்யத் திற்காகச் சொல்லு செருக்கிக்கொள்வது பங்குதான் என்பது கருத்து.

அன்ட்ரிய, காவலில் இப்பாதிக்கு மற்றொரு வகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்: ‘காவல்’ என்று எம்பெருமானைச் சொல்லுந் தது; எல்லாப் பொருட்கும் அவன் காவலாளனாயிருப்பதால். ஆகவே, அப்பாப்த விஷயங் களிற் பறந்தோடின இந்திரியங்களைப் பரப்பதமான பகவத்க்ஷிபத்திலே மீட்டு வைத்து என்றவாறு.

கலிதன்னைக் கடக்கப் பாய்ந்து—கலி என்று கலியுகத்தைச் சொல்லிற்றுப் “இவன் கருகயுக புருஷர்களில் ஒருவன்” என்று பலருஞ்சொல்லும்படி கலி பைக் கெடுத்தேனென்றமாம்.

காவலிதேல்—தோற்றவர் முன்னே ஜயித்தவர்கள் தபது வெற்றியைக் கூறிக் கோஷித்தல். “உழிதருகின்றேன்” என்று ஒருமையாகக் கூறாமல் பன் மையாகக் கூறியதித்தால்—ஒரு புண்ணியசாலையின் ஸம்பத்தத்தாலே பல பாபிக ளும் பேறு பெறுவார்களென்னும் சான்றார்த்தம் வெளியாம். அதாவது—நான் ஒருவன் நின்நாமம் கற்க, அந்த ராஜருன மாறுநாயியத்தால் என்னைச் சேர்ந்த

பாம்போய்	{ யான் (இவ்வுலகத்தினின்றும் தீக்கிப் பாம்பதத்திருச்) சென்ற	அச் சுவை	அந்த அதுபவருசியை
		பெறினும்	அடைவதாயிருத்தாலும்
இந்திர மோகம் ஆனந்தம்	{ (அந்தப்) பாம்பதத்தை ஆனந்தினை	; வேண்டேன	{ (அதனை) விரும்ப மாட்டேன்.

இப்படி திருநாமம் கற்ற ஆழ்வாரை நோக்கிப் பெரியபெருமான் 'ஆழ்வார்! நாம் பேர் சொன்னவர்களுக்கு நாம் கொடுப்பதொரு நாடு உண்டு; அதனைத் தருகிறோம், கொள்ளும்' என்ன; இவ்வுலகத்திலிருந்தபடியே திருநாமத்தைச் சொல்லி அதனால் பெறக்கூடிய இனிமைக்கு, பாம்பதத்திற்போய் அதுபவிக்கின்ற அந்த அதுபவத்தினால் தோன்றும் இனிமையும் ஈடாகாது! அது எனக்கு வேண்டா என்கிறார். "வெண்ணெய் வாரண நாஜலு தயிவித்யுப் பூமிவிதக: | ஸ்திஸ்தியதாவீர! வாரண நாஜலு மயூகி—ஸ்ரேஸோமே பரமோ நாஜல் தவயி நித்யம் பாதிக்ஷத:—பத்திச்ச சிபதா விர பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி." என்ற திருவடி வார்த்தையை நினைப்பது "ஸ்திஸ்திஸ்திவெ வாரண மொது நாய! வெண்குண வாரணவி நடுவிதாஷா—ஸத்யம் சபே வாரணசைவநாத! ஸ்வகுண்டலாஸேவி ந மேபிலாஷா" என்றார் தேவிகளும்.

பச்சைமாமலை கருணை என்ற நிறக்களை அபேதமாகக் கூறுவது கவிமரபாத நால் எம்பெருமானுடைய காளமேகத் திருவுருவத்திற்குப் பச்சைமாமலையை உவமைகூறினார். ஸாதாரண மலையானது எம்பெருமானுடைய துணக்கலாக நினைக்கும் வளர்த்திக்கும் ஒப்பாகுமென்றி, ஊனப்புக்கவர்களின் கண்ணையும் கெஞ்சையும் குளிர்வித்து அவர்களுடைய ஸம்ஸார தாபங்களைப்பெல்லாம் போக்குத்தன்மையும் எளிப்போதும் தியாகஞ்செய்தற்கு உரியதாயிருத்தலும் பெருங் கருணைக்கு இருப்பிடமாயிருத்தலும் முதலிய குணவிசேஷங்களில் ஒப்பாக மாட்டாமையால் 'பச்சைமா' என்ற அடைமொழி மலைக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

'ஆசுபுதன்' என்றும் திருநாமம்—தான் என்றும் ஸமுவாதவன் என்றும், (தன் அடிபணிக்நோனா) சமுவாதிடாதவன் என்றும் பொருள்படும்.

அமரர்—புண்யத்தின்மிகுதியால் மாணிடப்பிறவிபெற்ற எம்மைவிட இன்னும் சிறிதுகாலம் மாத்திரமே ஜீவித்திருக்கிற அக்கி இந்திரன் முதலிய ஸாதாரணதேவதைகளைப் போலன்றி எங்காவத்திலும் மாணமில்லாதவரான அருந்தன் கருடன் விஷ்ணுஸைநி முதலிய நிஸ்ஸலிரிகள். மேன்மைக்கு எல்லையிலமான பிராட்டி பெரியதிருநடி திருவனந்தாழ்வரன் முதலானார்க்கு சிவாமகனாயிருப்பதுபோலவே தாழ்வுக்கு எல்லையிலமான இடையர்க்கும் எளிப்பவன் என்று தோன்றுகக்கூடாக, "அமாரேதே! ஆயர்தம்கொழுந்தே!" என்றார். ஆ—பசு; அதனையுடையவர் ஆயர். எம்பெருமான் கிருஷ்ணநாரத்தின் ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து ஒரிரவிலொருத்திமகனாயொளித்து வளர்ந்தடிபற்றி 'ஆயர்தம் கொழுந்து' எனப்பட்டது.

என்னுமிச்சனைவ என்றதனும், எம்பெருமானது குணங்களை, அதுபவிக்க வேண்டியதில்லை; அவனுடைய திருநாமங்களைக் கூறுதல் மாத்திரமே சுவை தருதற்குப் போதுமென்பது பெறப்படும்.

யான்—திருநாமஞ் சொல்லுகைக்குப் பாங்கான சாஸனையுடைய நான் என்றபடி. வெறொரு தேசத்தேறப்போய் அதுபவிக்குமளவும் வினம்பந்தைப் பொறுக்கமாட்டாத மிகுந்த அபிரிவேசமுடைய நான் என்றமாம். பேரம் என்பதனும் போவதினான் அருணாப்பாட்டையும் இப்போது பயன் எனிதிற் றகப்பட்டிருத்தலையும் குறிப்பித்தனர். “ஏதா முயல்கிட்டிக் காக்கையின் போவதே.”

இந்திரன் முதலிய சொற்களெல்லாம் முக்கியங்குத்தியாகப் பரமாத்மா வையே குறிக்குமென்பதும், மற்றதற் தேவர்களைக் குறிப்பது இலக்கணபா லென்பதும் வேதாந்திகளின் கொண்கையாதலால் ‘இந்திரலோக’ மென்பது ஸ்வர்க்கவிளக்கத்தைக் குறிப்பாமல் எம்பெருமானுக்கே உரிய பரமபதத்தைக் குறித்தது.

“இந்திரலோகமாஸூயக்கவை இனிதன்று” என்றமல், “அச்சவை பெறி னும் வேண்டேன்” என்றது—தாம் பரமபதாதுபவத்தைப் பழித்தவரானமல் திருநாமஸங்கீர்த்தனத்தில் தமக்குள்ள ஆதாரதிசயத்தை விளக்குதற் பொருட் டாம். பரமபதாதுபவ மென்கிற பதார்த்தமே கிடையாதென்றும், சாவ்நா மர்ப்பாதைக்காக அது உண்டென்று ஒருகால் இசைந்தாலும் அது சுவையற்ற தாமென்றும் உபப்பலிப்பிற ஆழ்வாரொருவர் உணரிறே; திருமண்கையாழ்வார் திருமடல்களை நோக்குக.

“அரங்கமாகுகுளானே! அச்சவை பெறினும் வேண்டேன்” என்றது பரமபதத்தி லிருந்திறகையிட்டு இவ்வழகையும் சிதைத்தையும் இங்குள்ளார்க்கு முற்றுட்டாக அதுபவிக்கக் கொடுக்கவந்து கிடக்கிற இது போதாதோ? நாமுந் தார்க்கு முகங்கொடுக்கிற நீர்மையை அதுபவிக்கைக்கு அங்குள்ளாரும் இங்கே வராதற்கு, என்னை அங்கே போகவிடப்பார்ப்பதென்? என்ற கருத்துத்தீர்த்தாலும்.

“ப்ரவாளம்” என்ற வடசொல் பவனமெனத் திரிந்தது. மேனி வர்ப் பவன் என்ற உம்மைத்தொகைகள் அச்சத்தைக் கொண்டு முடியும். ஏன—ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர். இதற்கிடாக வடநூலார் ‘நீஷண’ (சிஷப) என்பதைத் தோன் வர்; [‘புருஷர்ஷப.’] ‘தவிச ஆனும்’ என அச்சபம். பெறினும் என்ற உயர்வு சிறப்பும்மை பெறுதலின் அருமைகைக் குறிக்கும். வேண்டேன் என்ற தன்மை யொருமை விதிர்மறை முற்றில் எதிர்த்தறை ஆகாரம் புணர்த்து கெட்டது. (உ)

வேதனால் பிராயம்நாறு மனிசர்தாம் புருவநேலும்
பாதியு முறங்கிப்போகும் நின்றவிப் பதினையாண்டு
பேதைபாலக னதாதும் பிணிபசி முப்புத்துன்பம்
ஆதலால் பிறவிவேண்டெ னரங்கமா குகுளானே.

அரங்கமாகருளானே !—;

மனிதர் தாம்	மருஷ்யாகன்	அது ஆகும்	{ கொஞ்சம் சிவந்ததும் தகாத வெளவாவன்தை வாழும்
வேதம் தான்	வேதசாஸ்திரத்திற் படியே	பிணி	வியாதியையுமாயும்
தூறு பிராயம்	{ தூறுபிராயம் வாழ்த்திடுப்பர் புகுவதேதும் { கனையாளுதும்	உய்	{ ஐந்து இத்திரியங்கட்கும் ஐந்து விஷயங்களிலும் முண்டான ஆசையைத் தொடர்ந்து காண்மாயும்
பாதித்யம்	{ அந்த சதாஸ்யத்தில் பாதித்யம் ஐம்பது வருஷமும்	மூப்பு	கிழத்தனமாயும்
உலகத்தி போகும்	{ உறக்கத்தாலே கழியும் ;	துன்பம்	{ மற்றும் பல துன்பம் நாகமும் கழியும் ;
சின்ற இப் பதினை யாண்டு	{ மிகுந்த துன்பம் வருஷம்	ஆசை	{ இப்படி ஆயுஸ் முழுவதும் அகந்த பரம்பரையாய்க் கழிந்துபடியால்
பேதை	{ சிவவாயிருக்கும் அவன்தையாயும்	பிறவி	ஐயுந்தை
பாலகன்	{ 'சிறுபயல்' என்னும்படி யான அகந்தையாயும்	வேண்டேன்	விஞ்சுகிறேனில்லை.

உலகத்தில் மானிடப்பிறவி பென்பது ஐந்மார்த்த ஸாஸ்திரத்தின்படிவந்தவர்களாலே பெறக்கூடியது; அதனை வாழ்த்திப் பெற்றாலும், கர்ப்பத்திலேயும், பிறந்தவுடனும் நானாள் கழித்தும் சிலமாதங்கள் கழித்தும் சிலவருடங்கள் கழித்தும் இறக்கக்கூடியவர்கள் பெரும்பான்மைபவரென்றி. வேதசாஸ்திரத்தில் “ஸதாயா வெவ்-வொநாஷா” [மனிதன் தூறு பிராயம் வாழ்பவன்] என்று கூறியுள்ள படி தீர்க்காயுள்ளாக வாழக்கூடியவர் மிகச் சிறுபான்மைபவரே; விதிவசத்தால் சிலர் தூறு பிராயம் புக்கு வாழப்பெற்றாலும் அவரது வாழ்நாள் கழியும் வகையை ஆராய்ந்தால் ஒருநொடிப்பொழுதாவது நற்போதாகக் கழிய வழி யில்லை. ஸூரியன் அஸ்தமித்து மீண்டும் உதிசுருமனவும் உறங்குவது ஒரு சிவம மாக வந்துவிட்டபடியால் அதுமேராதாமாயிய ஒரு திசுத்துக்கு உள்ள அறபது கழிவகையில் மூப்பது கழிவகை உறக்கத்தில் கழிநெ கணக்கில் பாதி ஆயுஸ் ஸாகிய ஐம்பதுவருஷம் உறக்கத்தால் கழிந்ததாகிறது; மற்ற பாதிவாழ்நாளில்- தன்னுடைய நயிதாநிதம் தாயின் அதிசாமாயிருக்கும் சிவ்வாவஸ்தையாய்ச் சிலகாலமும், எத்தனை திம்புகள் செய்தாலும் சிறவொண்ணாதபடி செல்லப் பின்னை பருவமாய்ச் சிலகாலமும், பிறகு வெளவாம் வந்துபுகுந்து விஷயாக் தாங்களிலே மண்டித்திரியும் பருவமாய்ச் சிலகாலமும், இங்ஙனே இத்திரியச் சிறையிலே அகப்பட்டுத் தமொருநிதிக் இறுதிமுத்தாற்போலே வந்து புகுகிற கிழத்தனமாய்ச் சிலகாலமும், “கத்யூதவெவ்வொண்ணுவாவெவரிதெவ்வ மவ்யூதூதெ” [வாழ்புகடந்த புண்பபுப்பங்களின் பனை இப்பிரகிதிலேயே அதுபவிக்கிடுன்] என்றபடி - வெளவத்திற் செய்த எல்லாகடந்த குறம்புகட் குப் பலனாக எய்தும் பிணிகளால் வருந்துவதாய்ச் சிலகாலமும், பசியினால்

ஒன்றும் தோன்றாதபடி இடர்பெறுதாய்ச் சிவகாமமும், ஒருபக்கத்தில் பின்னை செத்தான் என்று கேட்டு அழுததும், மற்றொருபக்கத்தில் மனைவி செத்தான் என்று கேட்டு அழுவதாய் இப்படி ஸம்ஸாரத் துன்பங்களில் ஆழ்ந்து செல்லும் நானாய்ச் சிவகாமமும் கழிவதாய் இத்தன்பங்களை அதுபவிப்பதற்கு இன்னும் சிறிது ஆயுள் கடன் வாங்கிக் கொள்ளவேண்டியதாமே யன்றி உள்ளவாழ்வானில் ஆத்தாணையப்பற்றிச் சிறிதாகிவிடும்திக்கப் பொழுது விடைபயிது; ஆகலால் இப்பிறவி எனக்கு வேண்டா என்கிறார்.

கீழ்ப்பாட்டில் 'பாமபதம் எனக்கு வேண்டா' என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் "ஆழ்வீர்! உமக்குப்பாமபதம் வேண்டா வாகில் கொலிவேண்டே தோள்கீண்டியான ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து திருநாமத்தை அதுபவியும்" என்றருளிச் செய்; "அது தன்னையும் திருசித்தவாதே திருநாமம் சொல்லு கைக்கு அவகாசம் அரிதாம்படி துக்கபரம்பரைபோல இருந்தது; ஆகையாலே எனக்கு ஸம்ஸாரத்திலிருப்பும் வேண்டா" என்று ஆழ்வார்கூற 'திருநாமம் சொல்லுமைக்கு அவகாச மிலாதபடி ஸம்ஸாரத்துக்கு நீர் சொல்லுகிற குறை என்?' என்று எம்பெருமான் கேட்டருள ஸம்ஸாரத்தினுடைய தோஷங்களை இப்பாட்டால் உபபாதிக்கிறாரென்க.

"இத்தான், பழசிப்போருகிற ஸம்ஸார யாத்நாயினும் ஜுருப்பனை பிறக் குப்படி திருநாமம் இனிவென்று அம்முகத்தாலே திருநாமத்தினுடைய போக்ய தாபாக்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது" என்பர் பெரிபவாச்சான்பின்னை.

வேதநூல்—வேதமென்றே சாந்திரம்; அன்றியே, வேதமும் மற்றுமுள்ள கால்தாங்களு மென்றுமாம். உறவீர் - உதங்க என்றவாறு; எச்சத்திரியு. பதினே யான்கே - பத்தாலே பெருக்கப்பட்ட ஐயான்கே - ஐம்பதுவருஷமென்றபடி. "நின்றதிற் பதினையான்கே" என்றுச் சிலர் ஒதுவர்.

பேதை பாலகன் என்ற அடைவின்படியே பெளவகபருவத்தையும் வாய் விட்டுச் சொல்லாதொழிந்தது - அப்பருவத்தின் மிக்க கொடுமையை விளக்கு தற்காம். துஷ்டன் பெயரை நாக்கொண்டு கூறக் கூசுமவர் 'அந்தப்பயல்' என்றே சொல்லுமாபோலே. அப்பருவத்தின் கொடுமையை இவ்வாழ்வார் நன்கு கைகண்டவாதலால் அதனை நினைத்தவாதே அஞ்சி நடுவகி அதாகும் என்கிறார். 'பேதைத்தனமே என்று' என்றும்படியன்றோ இப்பருவத்தின் அறிவுகேடு இருப்பது.

இப்படி "பிறவி வேண்டேன்" என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் "ஆழ்வீர்! 'அச்சகனவ பெறினும் வேண்டேன்' என்று பாமபதமும் வேண்டா என்கிறீர்; 'பிறவி வேண்டேன்' என்று ஸம்ஸாரமும் வேண்டா என்கிறீர்; நம் கையிலுள்ளது இவையின்கே விபூதிவேயன்றோ? இரண்டுக்கும் குறை கூறு சின்னீர்; 'சின்னும் ஆனை, இருந்தால் ஆனை, கிடந்தால் ஆனை' என்பாரைப் போலே நீர்படுத்துகிறபாடு என்." என்று முட்டிக்கொள்ள, அரங்கமங்குது ளானே! என்கிறார்; கீழ்க்கூறிய இரண்டே விபூதிக்கும் மேற்பட்டு மூன்றாவது

விழுதி பென்னும்படியான கோவிலிலே எனக்கு ஓர் இருப்பு அமைக்கலா காதீதா? என்பது உட்கருத்து.

கோவிலில் குடிவாழ்ந்தால் பேரைப் பருவத்திலே அச்சப்பாஸவத்துக் கென்னுமினும் ஸந்திதிக்குள் கொண்டு புருவர்கள் ; பால்பாவஸ்தையில் விளை யாடும்பேரதும் பெருமாள் புறப்பாடு அருளிப்பாடு முதலியவற்றை அதுகரிக் கும்படியாயிருக்கும் ; பெளவகம் வந்தால், தான் விரும்பின விஷயந்தரங்களைக் காணவேண்டியாகிலும் ஸந்திதிக்குள்ளே புகலாயிருக்கும் ; மூப்படைந்து உள்ளே புகமாட்டாத தானைக்கு நம்பெருமாள் இவன்வாசலிலே வந்து நிற்கலா யிருக்கும் ; ஆக இப்படியானாலே கனவிலும் கான்பது பெருமாள் ஷடவழியேயா யிருக்குமானகையாலே கோவில் வாணம் அடிக்கழஞ்சு பெற்றுச்செல்லா நிற்கு மென்றருளிக்கெய்வர். (௩)

மொய்த்தவல் வினையுள்ளின்வ முன்றேழுத் துண்டயபேரால்

கத்திர பந்துமன்றே பராங்கதி கண்டுகொண்டான்

இத்தனை யடியராணர்க் கிரங்கும் நம்மரங்கனாய

பித்தனைப் பெற்றுமக்தோ! பிறையுள் பிணங்குமாறே.

(ச)

மொய்த்த அடங்குதிடக்கிற
வல் வினையுள் { கொடிய பாபாசெயினுள்ளே
நின்று { நின்று
முன்று {
எழுந்த {
உடைய {
பேரால் {
கத்திரபந்தம் {
அன்றே {
பராங்கதி {
சிறந்த பதவியை
கண்டு {
கொண்டான் {
என்றே அதுபலிக்கப்
பெற்றான் ;

இத்தனை அடியர் {
ஆளுக்கு {
இங்கும் {
அருள்புரிசென்ற
கம் அரக்கன் {
ஆய பித்தனை {
ஆச்சிர விபாடுகதனை
பெற்றாம் {
செவியாகப்
பெற்றவைந்தும்
பிறவியன் {
மம்மாரத்திலகப்பட்டு
பிணங்கும் {
ஆதே {
என்னே!
அத்தோ {
ஐயோ!

இப்பாட்டு முதல், பதினான்காம் பாட்டளவும் பகவத் விஷயத்திலே நம் மைப்பேரால் ஆழங்காற்படாமல் உடனுக்கே கரைந்து கைந்து திரியும் மம்மாரிக னின் இழைவங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் தவிர்த்து ஒருபக்கத்தில் ஆச்சரியப் பட்டும், ஒரு பக்கத்தில் வருத்தப்பட்டும், மற்றொரு பக்கத்தில் வெறுப்புற்றும் இன்னொரு பக்கத்தில் சிந்தித்துக்கொண்டும் பேசுகிறார்.

பகவத்பகவத்திலே ஊன்றி உகப்பேயாய்ச் செல்லுமிவர் மம்மாரிப் பாவி களைப்பற்றிக் கரைந்து வருந்துவானேன்? என்னில் ; இப்பாவிகள் அபிசாரமாய் வருத்த விஷயத்தை இழந்து படுகின்றனரோ என்னும் துக்கம் பொறுக்கமாட் டாமையாலும், பகவத்விஷயம் பலர் கூடித்திரண்டு அதுபலிக்கவேண்டிய இனிப

விஷயமாதலானும், “வனகிலுளாடி நமஸ்கரித” [இவ்வனி தனி யருந்தான்] என்றபடி இவிய விஷயத்தைத் தனிபராய் அதுபவித்து ஸாத்திப்பித்தாக் கொன்னவல்ல தன்மைபாஸ்காநலானும் துணைகட்டிக்கொள்ளத் தேடுகொரு ரென்க.

கொடுப்பாவினான் என்கருக்கு எம்மோர் திருநாமங்களை உச்சரிப்பதற்கு யோக்கைத உண்டோ? ‘தேவபோஷாஸா பசோடா’ த்திலே நாய் வாய்வாங்கக் கடவதோ? என்று நெய்மண்ணாரிகள் அப்போத்பதா துணைநாணம்பண்ணி அகலப் பார்க்க, அவர்களை நோக்கி, ‘ஆதர்காள்! நன்கு சொன்னீர்கள்; கூத்தர்பந்து என்பவனிற்காட்டிதும் வேறொரு கொடியபாபிஷ்டன் இவ்வயல்கில் உளனென்று நீங்கள் கேட்டதுண்டோ! அவனுடைய கொடுமையை நீங்கள் புராணத் திலே விரிவாகக்கேட்டிருக்கலாமே; அப்படிப்பட்ட பாவியுமன்றோ கோவிந்த நாமத்தை உச்சரித்து நற்கதி காண்கிறான். அன்றியும், பொய்ப்பான அன்னை அபிஷித்துக் காட்டுவார் பக்கலிலும் பிச்சேறி மேல்விழுந்து பற்றுவாருயிருந் தான் எம்பெருமான்; இவற்றையெல்லாம் நீங்கள் அறிந்துவைத்தும் படுகுழி யில் வீழ்ந்து படுவதே! இஃது என்ன கொடுமை! என் விபக்கொர்.

மொய்த்த வல்லினை—பாபராகிகள் கோடிக்கணக்காகச் சேர்ந்து ‘நான் முன்னே நான் முன்னே’ என்று மேல்விழுந்து மொய்த்துக்கொண்டு கிடக்கிற படி; தேன் கட்டை ந மொய்த்துக் கொன்னுமாபோலே; “ரெய்க்குடத்தைப் பற்றி ஏறு மெறுப்புக்கன்போல் நிரந்து, எங்குங் கைக்கொண்டு நிற்கின்ற சோய் காள்” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியையும் நோக்குக. மொய்த்தவல்லினை யுள் நின்ற—மஹாபாபிஷ்டனாயிருந்துவைத்து என்றபடி.

மூன்றெழுத்துடைய பேரால்—இன்ன திருநாமமென்னுதே தஹஸ்யமாய்ச் சொல்லிற்று—ருகி பிறத்த பின்பு ‘அத்தத் திருநாமம் என்?’ என்று விரும்பிக் கேட்டால் அப்போதைக்கு உபதேசிக்கேபோமென்றும், “மூன்றெழுத்ததனை மூன்றெழுத்ததனால்” என்று பெரியாழ்வார் மறைத்தாற்போல.

கத்திரபந்து—பிராமணர்களுள் அதமனை ‘ப்ரஹ்மபந்து’ என்கொப் போலே, கூத்திரியர்களுள் அதமனை கூத்திரபந்து என்கிறது. “நம்முதலிகள் கிகாஷ்டியை ‘நாலுரான்’ என்றாற்போலே நிகழ்கள் கிகாஷ்டியில் ‘கூத்தரபந்து’ என்றால் செவிபுகைக்கும்படியாய்ப்புத்திருப்பது” என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. நாலுரானுடைய கொடுமை காதத்தாழ்வான் சரித்தத்தில் காணத்தரும்.

பராங்கதி—பாகதி என்றவாறு; அகாலது பரமபதப்பாப்தி. கோவிந்தநாம ஸங்கீர்த்தனத்தால் பாபராகியிலிங்கமும் விபெட்டலாவேயன்றி, ஐக்வசியம் கைவல்யம் முதலிய கூடாந் பலங்களைப் பெற்றொழிபாதவையேயுமன்றி சித்ய ஸூரிகளுடைய நித்யாதுபவத்தைவன்றோ பெற்றது.

கத்திரபந்துமன்றே—கூத்தரபந்துவின் உபாக்கிரமம் ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் தொன்னுத்தேழாவது அத்பாயத்தில் பரக்கக்கறப்பட்டுள்ளது; அதன் சுருக்கம் வருமாறு:—

மிகக்கொடிய நடத்தைகளை யுடையனாய், பல்வகைப் பாவங்களும் உரு
வெடுத்து வந்தனவென்று மூப்படி மஹாபாபியான கூத்தர்பந்து என்பானொருவன்
இருந்தான்; அவன் தனது கொடுமைகளை நாய் தந்தை யங்கள் மித்திரர்
அனைவராலும் கைவிடப்பட்டவனாய், காட்டிலே திரிந்துகொண்டு ஜீவநிம்னை
யினால் வயிறுவளர்த்து வந்தான். இவ்வளம் செஞ்சாள் சென்றவயலில், ஒருநாள்
ஒரு மாமுனிவர் கொடிய வெப்பில் வேளையில் அழிபேசுகாத்திலையில் வழிதப்பி,
இப்பாவி திரிபுங் கானகத்திலே புதுத்து இவனது கண்ணுக்கு இலக்காயினர்.
அவரைக்கண்டதும் அவருடைய பரிதாபத்தைக் கண்ட இவனுக்குத் தன்னை யு
மரியாமல் அம்முனிவர் விஷயத்திற் காரணமெண்டாகி. 'மாமுனிவரே!
இஃது உம்முடைய வழியன்றே; வழிதப்பியுத்தீர்போதும்; உற்றுகோக்கிப்
பாரும்' என்று முனிவரை கோக்கிக் கூற, அவரும் உணர்ந்து, பொறுக்க
முடியாத தாழ்ந்ததையுடையாய் ஒரு தடாகத்தைத் தேடிச்செல்லுகையில்
அருகே ஒரு அழகிய பொய்க்கையைக்கண்டு, தரபமிசுதியால் கடக்கென அக்
குளத்திற்பாய் விழுந்திட்டார். அப்போது அருகிருந்த கூத்தர்பந்து தனது
கையிலிருந்த வில்லையும் அம்புகளையும் எறித்துவிட்டு, அம்முனிவரைப் பிடித்
தாத்துக்கித் தேற்றித் தாமரைக்கிழங்குகளை உணவாகக்கொடுத்து விடையைப்
போக்கி மகிழ்கித்தான். பிறகு அவர் கரைமீதேறி ஒரு மாதத்தடியில் உட்கா,
அவரது கால்களின் நோவுநீர நன்றாகப் பிடித்து உபசாரங்களைச்செய்த கூத்தா
பந்துகையேகாக்கி அம்முனிவர், 'பேருபகாரம்புரிந்த பெரியோனே! உருடைய
சிறந்த குலத்திற் பிறந்தவன் நீ? உனது வரலாறுகளைக் கேட்க விரும்புகிறேன்'
என்ன! அதுமேட்ட அவனும் 'முனிவர் கோமானே! நான் விரியவம்பாத்தில்
விஸ்வரூதன் என்பவற்கு மகனாய்த்தோன்றியவன்' என்று தொடங்கித் தனது
கொடுமைகளையெல்லாம் ஒன்றும் ஒளிக்காமல் உன்னபடி சொல்ல; அவற்றைச்
செவியுற்ற முனிவர் இவனை நல்வழியிற் செலுத்தவேணுமென்ற கருத்துக்
கொண்டு 'அப்பா! இனி இத்தீயகுணங்களை யெல்லாம் விட்டிட்டு ஜீவ
காருண்யத்தைப்பேரமதர்மமாகக் கடைப்பிடிக்க உன்னாகாதிதா?' என்று
கேட்க; அதற்கு அவன் 'காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம்,
மாத்தையம் என்னும் தீக்குணங்கட்டிப் பிறப்பிடமான நான் அவற்றைவிட்டுப்
பிரிந்து ஒரு கூணகாலமும் இருக்கவில்லை; என்மனம் என்வசமன்று; இது
தவிர வேறு திடமா முண்டாகிய சிறமேற் கொள்ளக் காத்திருக்கிறேன்' என்ன;
எப்படியாவது இவனை வழிபடுத்தவேணுமென்றும் பேரவாக்கொண்ட முனிவர்
'இது மாட்டாயாடில்; எப்போதும் கோலிந்த! கோலிந்த! என்று சொல்லிக்
கொண்டிருக்கலாவது உன்னுள் முடியுமா? இருமினாலும் தும்மினாலும்
கோலிந்த! என்றே சொல்லிக்கொண்டிருப்பாயாக உனக்கு மிக்க நன்மை
யுண்டாம்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போயினார். அது முதலாக கூத்தர்பந்து
கோலிந்த காமத்தை இடைவிடாது ஊங்கித்தரும் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான்.
கிணகாலைக் கழித்து அவன் மரணபடைத்து அந்தனாகுலத்தில் பூர்வஜன்ம

ஸ்மரணத்துடன் பிறந்தான். உடனே அவனுக்கு இக்கொடிய ஸம்ஸாரத்தில் மிக்க தீர்வோதம் உண்டாயிற்று. இப்படிப்பட்ட உத்தமோத்தமமான பராவ்று மன குலத்தில் எனக்குப்பிறைவி நேரித்ததும் பூர்வஜன்ம ஸ்மரணமுண்டானதும் நான் முன்பு பண்ணின கோவிந்தகாம ஸங்கீர்த்தகர்த்தின் பயனன்றோ? ஆகவே எனக்கு மேலான தன்மைமைய விளைந்த அந்த சூரிகோவிந்தனைப்பே நான் ஆராத வஞ்செய்து; * தீண்டாவமுமாபுத் செங்கீருஞ் சீயுகாம்புஞ் செறிதகையும் வேண்டா நாத்நயிசு முடகூலிச்சி * மாயவன் சேற்றனன் ன் பாய்நிலைத்தைக் கடந்து நலமந்தயிவனாதேவர் நாதாகிய பரமபதத்தை அடைபக்கடவேன் என்ப தாகத் துணிந்து அங்குளமே செய்து பரமபாகவதனாகி வீடுபெற்றனன் என்பதாம்.

இத்தனையடியாரானுக்கு—ஷத்தபத்துவைப்போல ஸ்வல்பம் ஆதகல்ப முடையவர்க்கு என்றும்; 'சரவான் கோழி நீ போஷன்' என்று ஒருவர் சொன்னால் 'ஆ! அப்படியா?' என்று டாஸ்புதட்டி மறுப்பதற்கு முன்வா யாட்டாத அத்வேஷ முடையவர்களும் என்றும் இரண்டிலகையாகப் பொருள் கூறுப.

பித்தன்—இது செயலத்தாகும் இது செய்வத்தாகது என்று விவேகமற்ற வன் பேயெனவற்படுவான்; அம்பெருமனதும் அடியார் நிறத்தினுள்ள ஸ்யாமோ ஹாதிசயத்தினால் பரிமாறும் முறையில் அடைவுகெட்டு முறைமாயபவனாத லால் பித்தனைவப்பட்டது. பகவத் விஷயத்திலே உம்மஸ்தகமாக ஆமுமவர் தளைப் பேயர் என்னுமாபோலே, பாகவத் விஷயத்திலே உம்மஸ்தகமாகப் பரி மாறுபவனைப் பித்தனைன்னக் குறையினையே. அக்தோ!—ஹஹ. (ச)

பெண்டிரால் ககங்களுய்ப்பான் பெரியதோ சிமேப்பெயுண்டு
உண்டிராக் கிடக்கும்போதும் உடலுக்கே கரைத்துவைத்து
தண்ணீராய் மாலைமாட்டன் தமர்களாய்ப் பாடியாடித்
தொண்டேண்டு டமுதமுண்ணுத் தொழும்பாச்சோ ஹகக்குமாறே. (ஊ)

பெண்டிரால்	மாலைகிரகால்	என் தழாய்	{ குவிந்த மிருத்தழாய் மாலை
ககங்கல்	ககங்கல்	மாலை மாட்பன்	{ வைத் திருமாயிலணிந்த
உடம்பன்	அடிபகம்பு, உடம்புக்கு	தழாய் ஆய்	{ பெருமானது அடியாராய்
பெரியதன்	{ மிகப் பெரிதான குலங்களை	பாடி	{ (அவன் குலங்களை வடிவா
சூரிகோ	மேல்கோய்		{ ரப்) பாடி
இர	இர சம்பெருதினே	ஆடி	{ (பாகவதாட்சி) உத்தரடி
உண்டு	புழித்த	கொண்டி	{ (தும்மஸ்தகனாலே) சேஷ
கிடக்கும்	{ பகவதாட்சி சகலம்	முண்டு	{ வகுத்தியை மேற்
போதும்	{ கோதம்		{ கொண்டு
உடலுக்கே	{ சரீரத்திந்தகாலவே கூலிப்	அமுதம்	{ (பகவத்குணனுபவமாதிரி)
கரைத்து	{ பட்டி	உண்ணு	{ அமுதத்தை புழிக்கப்
மாறத்து	கொஞ்ச சீராய்க்கொத்து,	தொழும்பா	{ பெருத நீசர்
		கொழு உகல்	{ சேற்றை விரும்பும் ஸரண
		முடி ஆதே	{ என்னோ!

“அந்தோ! பிறையுட்பிணங்குமாறே” என்று ஸம்ஸார வாழ்க்கையை வெறுத்த சூழ்வானாரோக்கிச் சிலர் “ஏன்காணும்! பதினாறு பிராயத்துப் பெண்கள் சிலம்பொலிக்கக் குலாவி புலாவமிடக்கிற்குப் பெல்லாக்கு சொல்லுகை உரியதோ? பெண்களோடணந்து பலவகைச் செல்வங்களையும் அதுபயித்துச் சுகமடைவதிற்காட்டில் வேறுபெறு உண்டோ?” என்று ஆசேஷிக்க, அவர்களை சேஷித்துக்கூறுவது-இப்பாட்டு.

பெண்களோடு அணந்து சுகத்தை அதுபவிக்க விரும்புதல் தீயோடு அணந்து விடயத்தோ சினைப்பதையும், ஆடுகிற பாம்பின் சிழுவிலே ஒதுங்கி ஸுகம் பெற சினைப்பதையும் மொக்குமென்பார்—பெண்டிரால் சகங்களும்பொன் பெரியதோ ரிமும்பெய்யுண்டே என்கிறார். ஐயோ! துக்கத்திற்கு ஸாதகமான வற்றையே சுகத்திற்கு ஸாதகமாக சினைப்பதே! இப்படியுமொரு மயக்க முண்டோ? பிழைக்கவேண்டுமென்று சினைப்பாரும் விஷத்தைபுன்பரோ?

“இவன் கால்கைத்தாலே பெருப்பெருத்த செல்வமுண்டாம்; இவன் பக்கையானவனவிலே காமாணங்களைப் பரமசுகமாகத் தருவன்; பிறகு ஸாதக ஸம்ருத்தி யுண்டாம்; இவ்வகைகளாலே கமக்குப் பரமசுகத்தைத் தருவதாக் கம் இந்த ஸம்ஸாரம்” என்று ஒவ்வொருவனும் சினைத்துப் பெண்டிரைக் கொண்டு ஒருகொடிப்பொழுதிலே துக்கசாகசத்தில் விழுந்து மடிக்கின்றனரே! என்று வயிறெரிசிறார்.

பெரியதோ ரிமும்பெய்யுண்டே—ஸுக ஸாதகமாக சினைத்துத் தாம் கொண்ட பெண்டிரை உகப்பிப்பதற்காக ம்ருத்யுதாசம் வாங்கவேணும், பாதலிம்மை பண்ணவேணும், பொறகளவு செய்வவேணும், ராஜ தண்டனைகளை அதுபவிக்க வேணும், ஐயோ! இப்படியானாலே பெருப்பெருத்த துக்கங்களை எறிட்டுக் கொள்ளுகிறார்களே! முதலிலே பெண்டிரைக் கொள்வதற்கு ஸாதகமாகச் செய்யும் செயல்களும் துக்கரூபம்; கொண்ட பெண்டிரைப் பாதுகாப்பதற்காகச் செய்யும் செயல்களும் துக்கரூபம்; இவ்வளவேயுமன்றி அப்பெண்டிரால் இவன் அடைவதும் பூர்வதுக்கமே. “ஈசியோயின் ஈசிகோன்மின் இருமி பினைத்தீர், உள்ளக்கூசி யிட்டம்” என்று கதவடைத்துச் காற்கடைக் கொள்ளு வர்களே. “பெரியதோரிமும்பெய்யுண்டி” என்றும் பூண்டே என்ற சொல்வதற் தால் கழுத்திலே மாட்டிக் கொண்ட வாயோடுபோலே பிறகு தன்னாலும் கழற் றிக்கொள்ள முடியாமை விளங்கும்.

உண்டிரா—தாம கொண்ட பெண்டிரை உகப்பிப்பதற்காகப் பகலெல்லாம் குதனாய்க் கன்வனாகித் துர்த்தரோடினைந்து போதுபோக்கவேண்டி விருப்பதால் ஒருபிடி சேரது உண்பதற்கும் அவகாசம் அரிதாய்கிமெம்; பின்னை இரவிலே வாய்த்து உண்பதற்குச் சிறிது அவகாசம் பெறுவது. பகலெல்லாம் அயிந்து ஒரு பிடிசேரது உண்டவாறே உடம்பு பரவசமாய் விழுந்துவிடுமாதலால் “இடங்கும்போதும்” என்கிறார்.

அப்போதாலும் ஆத்மாவைப்பற்றிச் சிந்திது கணையக்கடுமோ என்று பார்த்தால், இல்லை; [உடலுக்கே கரைந்து கைத்து] பொழுதுவிடிந்தவாதே என்கே ருதாடப்போகலாம், என்கே கணையாடப்போகலாம் என்றாற்போலே மீண்டும் தேஹபாத்வாயைப்பற்றின சிந்தையையய்த்து நிகழ்வது.

கரைந்து கைத்து—பகவுக் கிஷயத்திலே ஆழ்ந்தவர்கள் “நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துதும்” என்றபடி பரிம்பாடுகளை வெல்லாம் அந்தோ! இவன் கிஷயாந்தரங்குகிற் படுவதே! என்று வலிதெரிகிறார்.

எவ்வளவோ பாவங்கள்செய்து பணங்களைத்திரட்டிக் கொண்டிருந்து கொடுத்து ஆராதித்தாலும் முகஞ்சிதறப் புடைக்கிற மாதர்களின் முன்னாளை யப்பே பின்பற்றி ஒடுகின்றனசேயன்றி கூலபமாய் எவ்வுருபாறுபுமான் கிஷயத்தைச் சிந்தித்து மகிழ்வாசில்லையே என்கிறார்—[நண்ணோய் மாலை இப்பாதி.] ‘எனக்கு ஆடு பளி கொடுக்கவேண்டா; வன்வாட உன்னாது உயிர் காவலிட்டு உடலிற் பிரிபாப் புயலிள்தும் கொந்துவாடத் தவஞ்செய்யவேண்டா; நீயும் நானும் ஒன்று, என்று இந்தனை உறவு பண்ணிக்கொண்டு வந்தால் போதும்; அவர்களை நான் விடமாட்டேன்’ என்ற கருத்துத்தீதான்றத் திருந்துழாய் மாலை பணிந்து விற்கிற பிராணைப் பற்றுவாசில்லையே!

தமக்களாய்—எம்பெருமானுடைய கோஷ்டுகிற் சேர்ந்தவர்கள் காம்கள்’ என்றில்வனவேயன்றோ அவர்கள் காட்டவேண்டியது. இவ்வளவு எவ்வுருபத்தூர நம் வாய்ந்தவாதே பின்னை அவர்கள் வெறுமணிருக்கமுடியுமோ? பாடியாடும்படி யாகும். பிறகு “உனக்கே நாமாட் செய்வோம்” என்று அத்தானிச்சேவகத் திற்கு அணுகலாகும்; அதுவே கைல ரலங்களும் காணலாகும். இவ்வளவும் பெற்று மகிழ்வேண்டியவர்கள் “இப்படிப்பட்ட சளமொன்று உண்டு” என்றும் நினைபாமல் கிஷயாந்தரங்குகளை விரும்பிப் பாழாய்ப் போவதே!

தொண்டிடுண்டு அமுதமுண்ணு—“ஊழ்வுழிதாய! தவ ஞாலுநீதவா ளனோ!”—ஹவ்யதப்நிராத! தவ தாஸ்யாஹாஸஜ்ஞ:” என்று அறிவுடையார் எம்பெருமானுடைய அடிமைமையே ஆராவமுதமாக அறுதிபிட்டிருக்க, எச்சில் வாயிலே அமுதமுண்டென்று மயங்கி ஒடுவாரும் சிலரே.

தொழும்பர்—‘இவனுக்குமேல் சேனில்லை’ என்னும்படி முதல் வருப்பில் தேறினவர்; பரம நீசர். ‘தொழும்பர்’ என்று அடியவர்க்கும் பெயர்.

“[சோறு உகக்குமாறே] மண்ணிற்காட்டிக் சேற்றாக்கு வாசியறிந்து ஜீவிக்கிறபடி என்கனே! கித்பமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு பகவச்சேஷத்வமே தராக மென்று அறிபாதவன் அகித்பமான தேஹத்திற்குச் சோறு தராகமென்று அறிந்து ஜீவிக்கிறானோ? பித்தாதிசன் ஜீவிக்கக்கூண்டிற வானனைகொண்டு ஜீவிக்கிறுனிகத்தனையிற; வாசியறியுமவனுடன் ஆத்மாவுக்கு சன்மைமெண் ணானோ? ஒன்றிலே கிரேஷஜ்ஞாநமுண்டாகில் மற்றையதிலும் அறிவுஉண் டாகாதோ?” என்ற கியாகியான ஸ்ரீஹரித்திகனின் போக்யதைதையைச் சிந்திது அறுபவிக்க.

“கரைந்து கைத்து அமுதமுண்ணு” என இயையும்.

... (9)

மறஞ்சுவர் மதினேதேது மறமைக்கே வேறுமைப்பூண்டு
புறஞ்சுவ ரோட்டைமாடம் புரளும்போ தநியமாட்டர்
அறஞ்சுவ ராதிநின்று வரங்களுர்க் காட்செய்யாதே
புறஞ்சுவர் கோலஞ்செய்து புள்கவ்வக் கிடக்கின்றீரே.

(உ)

மறம் சுவர்	கொடுமைவாதிரை சுவரை	அநியமாட்டர்	அநியமாட்டர்,
மதினின் வித்து	மதினாக எழுப்பியும்,	அறம் சுவர்	{ தர்மமே பச்சுருதியாக
மறமைக்கு	ஆளுஷ்டமிக் பவந்திந்து	ஆதிக்கந்த	{ கிறிதே
வேறுமை	{ எழ்மைவை மேற்கொண்டும்	அரங்கனாக்கு	அழகியமணவாளனுக்கு
பூண்டு	{ இருக்கிற நீங்கள்	ஆன்	{ அடிமை செய்வாமல்
புறம் சுவர்	வெளிச்சுவராய்	புறம் சுவர்	வெளிச்சுவரான உடம்பை
ஒட்டை	அதித்யமான	கோலம் செய்து	அவக்கரித்து
மாடம்	சரீரமானது	புள்கவ்வ	{ பறவைகள்
புரளும்போது	தலையில் விழும் சுவத்தை		{ கவ்விக்கொள்ளும்படி
		கிடக்கின்றீரே	கிடக்கின்றீர்களே.

விஷயங்கள் அற்பமென்றும் அன்திரமென்றும் கீழ்க்குறிய ஆழ்வாரை
கோக்கிச் சிலர் “விஷயங்களுக்கு அல்பாந்திரத்வம் முதலிய பலதோஷங்களுள்
ளானவாயினும் அவற்றை நான்கள் விடவேண்டுமென்ற நியதியில்லை; ஒரு விஷயத்
தின் பூர்ணமான அனுபவத்தைப் பெருதொழிவேமாயினும் விஷயங்கள்
பல உளவாகையால் ஒன்றில் இல்லாத என்மைவை வேறொன்றிலே கூட்டிக்
கொண்டு அனுபவிக்கின்றோம் போம்” என்று சொல்லி, “அப்படியேயானாலும் அந்த
விஷயங்களை அதுபவிக்கக்கூடிய வஸ்து அன்திரமாயிருக்கவேண்டுமே! அவ்விஷ
யங்களைப்போலவே போக்தாவும் அன்திரன்கிடர்” என்கிறார் இப்பாட்டால்.

இவன் ‘நீயழியிற்சென்று அநியாயமாய்க் கெட்டுப்போகிறானே! இவனுக்கு
உரிய நயிதங்களைச் சொல்லி இவனை மீட்போம்’ என்று வலுவான காரணவாயாக
ளான சில மறையுறபாவர் இதஞ்செய்வதற்குக் கிட்டவந்தால் அவர்களை அப
தார்த்தமாக நிறைத்துத் துச்சமாகப் பேணும்படியான கொடுமையை மறம் என்
கிறது நயிதஞ்சொல்லவந்த விபேஷனாழ்வாரை “தூண் தூயிதூண்வாழ்நாட்
த்வம் து திக் குணபரமணம்” என்றிழுந்த ராவணனோடுபுத்த குணசாலி
களாயத்து மறஞ்சுவர் மதினேடுப்பார். அமாநித்வம் முதலிய ஆத்மகுணங்களைத்
தனக்கு அரணாகக் கொள்ளவேண்டியது போய், கொடுமையை அரணாகக்
கொள்ளவேண்டும்படியாய்த்தே உங்கள் பாவம்! என்கிறார்.

“ஹிதவஸ்யவஸ்தாஸி: செவாஸ: செவிலி-விதநி: பூரகாரணவஸ்தாஸி:
ஹிநாஸிவதூயபொஹாரி:—பூதபவ்ய பவந்சிவத: கேசவ: கேசிவத: ந:
பரகாரண வஸ்தாஸி: நாமபக்ஷப யதேதாநி:” [பரதம்-ஸபாபர்வம்]
என்று அடிபலர்க்கு மதினாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானிடிலே மறஞ்
சுவரை நீங்கள் மதினாகப் பற்றினபடி மிகவுமழுவதே!.

இப்படி சொன்னையே சாப்பாகக்கொண்டால் அதனால் பரிப்பது ஆமுஷ்பிகத்திற்கு ஒரு கைம்முதலின்னாமையே பண்ணு; அதனைச் சொல்லு கிறது - மறுமைக்கே வேறுமைபூண்டு என்று. பரிசுத்திற்குத் தாசகமா யிருப் பதைத் தேவிகுப்பால் ஆம்மாவுக்குத் தாசகமாயிருப்பதையும் கிறிது தேடி யிருப்பானால் ஆமுஷ்பிகபலத்திற்கு அது ஒரு பற்றாகும்; அங்கனம் நி யொழிந்தமையால் இவனுடைய கியாபாரம் ஆமுஷ்பிகத்திற்கு தாரிதிரியத்தை விளைத்துவிட்டதென்க.

பரிசைக்கத்திலே எமக்கு ஒரு கன்மை கிடையாவிடில் கிடையாதொழிக | பரிசைக்கமென்று ஒன்று உண்டென்பதாகவே நான்கள் கினைத்திலோம்; இஹ லோகத்தில் நான்கள் எய்தும் கன்மைக்கு ஒரு குறையில்லையே' என்று அடர் கள் சொல்ல, அதனை ஷேபிக்கிரூர் - புறஞ்சுவரோட்டைமடா மித்யாதியால்.

புறஞ்சுவர் என்றிதது-தேகத்தை. கவராவது உன்னைகிடக்கிற வஸ்துவைக் காக்கும்து; ஆம்மாவுக்குரிய கன்மைகளை உண்டாக்கி அதனைக் காப்பாற்றுதற் பொருட்டு எம்பெருமானால் தரப்பட்ட (சுவரென்னும்) சரீரத்தைக்கொண்டு அக்காரியத்தைச் செய்யாமல் புறம்பே கியாபரித்தபடியால் புறஞ்சுவர் என்ன வேண்டிற்று. ஒட்டைமடாம் என்றும் இச்சரீரத்திற்கே நாமாந்தாம் போதும். ஒரு ஒட்டைவிடானது 'அப்போது கிழந்தது, இப்போது கிழந்தது' என் னும்படி அஸ்திரமாயிருக்குமாபோலே இச்சரீரமும் 'இப்போதோ அப்போதோ' என்னும்படி நச்சுவரமா யிருக்குமாறு காண்க.

புரளும்போது அறியமாட்டீர்—இத்தகைய சரீரம் அப்போது கீழ்க்கிழப் போகிறதென்று கேட்டால் அந்த ஸம்பந்தை நீங்கள் அறிந்துகொள்ள வங் கீ ராவீர்; இன்று கிழந்தாலும் கிழும்; நாளைக்கு கிழந்தாலும் கிழும்; ஆகையாலே இந்த சரீரத்தை போத்தாவாக மாறுபட கினைத்து நீங்கள் பாக்க கியா பாரங்கள் செய்தாலும், இது மின்னின்னிலையிதாதலால் இதை நம்பி ஒன்றுஞ் செய்வக்கடியதாயில்லையே என்க.

அன்றி யே, இச்சரீரம் புரளங்காலத்திலே உங்களுக்கு அறிவு கிடையாடா தாகையால் "பூரணபூரணஸூரியே கலாநா தவிடுதலை கலாநாநொயதவி யன லுரணம் கூடவெல்ல—பூரணப்ரபாணஸூரியே கயலாதபித்தகை; கண்டாஸ ரோகநிதென ஸ்மரணம் குதஸ் தே" [முருகமலை] என்றபடி அப்போது உங்களால் ஒன்றும் கன்மை தேடிக்கொள்ளமுடியாது; "அப்போதுகைப் பேரதே கொல்லிவைத்தென்" என்றபடி செய்புண்கள் என்று உபதேசிக்கிறா சென்றுக் கொள்ளலாம்.

அறஞ்சுவராகி கின்ற—தர்மமாவிற கவர் வடிவெடுத்தது வந்தாற்போலிரா கின்ற; "பல-ஸூரணாவதரஸ-பாஸ ஸம்மவாதி பாமெயாமெ-தர்மஸம்ஸாரப ஶார்த்தாய ஸம்பவாயி யுகியுகை" என்ற வாயோலைப்படியே தர்மத்திற்குச் சுவராய் [சகலகாராய்] கின்ற என்றமாம்

புருட்சவர் கோலஞ்செய்து—“வலஞ்செய் வல வலநி வலநி நெருக்கிநெரு வெத்”—அவன் நெரு வலநி, அவன் ப்ரஹ்மேதி கேதகேத்” என்ற கருதிப் படி ஆத்மாவானது பாழ்த்துக்கிடக்க, அவ்வாத்மாவை “வலநெருநெரு வெத்”—வலநெருநெரு வெத்” என்று அழைத்துக் கொண்டு, அதற்குரியவழியினை ஒரு முயற்சி செய்வாமல் இன்னடிதிலுள்படும் பொன்னுடைமையுள்படும் புத்தகில் சரத்துவதுமாய் கீழ்க் கரீரத்திற்குச் செங்கிற கோலங்கள் சவாலன் காரத்தோடும் விதவாலன்காரத்தோடும் ஒக்குமென்றவாறு.

“புத்தகங்களை அகலாப்ப் பெருச்சாளி அறுத்துக்கிடக்க, நெருவுபாட்டை தாறுத்தும்பும் வைத்து அவங்கரிக்குமாய்போலையாய்த்து உடம்பைப் பேணுக” என்பர் பெரியவாச்சான்பின்னை. [புத்தகம்—புதியவிடு]

“புன் உண்ணக் கிடக்கின்றீர்” என்றும் “கவ்வ” என்றதன் கருத்து— நன்றியறிவற்றவனுடைய மாயிசத்ததப் பறவைகளும் தினனமாட்டா என்பது வரித்தாந்தமாதவால், மதேவாபகாரகளுள் எம்பெருமானிடத்து நன்றியறிவற்ற உஞ்சுருடைய மாயிசத்ததப் பறவைகளும் தினனமாட்டா; கவ்வினவுடனே ‘இது கருத்தகமாம்மை’ என்று எறித்துவிடுமென்பதாம். (ச)

புலையற மாகிசின்ற புத்தோடு சமணமெல்லாம்
கலையறக் கற்றமாக்தர் காண்பரோ கேட்பரோதாம்
தலையறுப் புண்மேசாகேன் சத்தியங் காண்மினாயா
சலையினு லிலங்கைசெற்ற தேவனே தேவனுவான். (எ)

கலை;	காந்திரங்களை	சாகேன்	என் சாகமட்டேன்;
அற கற்ற மாக்தர்	கனராக ஒதின மனிதர்	சத்தியம்	இது சத்தியம்;
புலையறம் ஆகிசின்ற	கே தர்மமாயிசின்ற	ஆயா	வ்வாயிசினே!
புத்தோடு சமணம் எல்லாம்	பெருத்தமதம் உபணமதம் முதலிட எல்லாமதங்களை பும்	காண்பின்	{ (ப்ரத்யகமகாக்காட்டி கேதன) மாருக்கன்;
காண்பரோ	{ கொஞ்சலேதான் ஆராய்வார் கனோ?	கிலையினுள்	விலங்கு
கேட்பரோ	{ காதலெடுத்தத்தான் கேட் பார்க்கனோ? (அதவித்க)	இவனாக செற்ற	{ இலங்கையை காசஞ்செய்த
தலை அறுப்புண்மே	{ என் தலையானது அறுக்கப் பட்டதாம்	தேவனே	எம்பெருமானே
		தேவன்	{ ஸர்வேசுவரனெனப் படுவான்.

‘தொண்டிபுண்டமுதமுண்ணுத்தொழும்பர்’ என்றும், “புன் கவ்வக்கிடக் கின்றீர்” என்றும் என்னை இவ்முத்துகாப்பதிற் பவனென்? எம்மாரத்தின் இயல்பு இப்படி பிரகடின்றது; அன்றியும் ‘தொண்டிபுண்டு அமுதமுண்போ

மென்று பார்த்தாலும் எந்தத்தேவனோ வணங்கி வழிபடுவதென்று தெரிபவிலை;
 “வணங்குந் துறைகள் பலபலவாக்கி, மதினிகற்பால் பிணங்கும் சமயம் பலபல
 வாக்கி, அனதபனை நோது அனங்கும் பலபலவாக்கி” (திருவிருத்தம்) என்ற
 படி உலகில் பல மதபேதங்களும் தேவதாபேதங்களும் உண்டாயிருக்கின்றன;
 இன்ன தேவதைவயத்தான் வணங்கவேணும் என்று விளங்கவில்லை; இனி சாஸ்
 திரங்களை ஆராய்ந்து அறுதியிடுவோமென்று பார்த்தாலோ, அது ஒருமுக
 மாயிலை; “வனகொலுவென தாராயண சூலீச—ஏகே ஹ வை காராயண
 சூலீச” என்று ஒருபக்கத்திலே ஒதிவைத்து; மற்றொரு பக்கத்திலே “தவ
 தவாலுலிவவாவகெவலி—ஈ ஸந்தசாஸத் சிவவா தேவல” என்று சிந்தித்து;
 மற்றும் பாஸ்பா வ்யாஹதமாகப் பல பேச்சுக்கள் காணப்படுகின்றன; ஆன
 பின்பு நான்கள் பரதேவதா நிச்சயம்பண்ண மாட்டாமையானே ஸம்ஸாரத்திலே
 ஆழ்ந்தோரும்; எங்கள் மீது குற்றமென்?” என்று சில ஸம்ஸாரிகள் கூறு. அவர்
 களைத் தெளிகிக்க விரும்பிய ஆழ்வார், இவர்களுக்கு நாம் சாஸ்தார்த்தங்களைப்
 பாக்க உபபாதித்து இன்னதுதான் பரதேவமென்று சொல்லக்கடவேமல்லோம்;
 அங்ஙனாகின் “உதிதிகலப-த்யூத-திகலப-த்யூ—மதிதெனர்ப்பல்வாத் ந மத
 தெனர்ப்பல்வம்” என்று உடனே உரைத்து நம்மை வாய்முடப்பண்ணி விடு
 வார்கள்; “ஸாஸ்திரோகம் ஸ்மரணமெவமம் ஸாஸ்திரமெவமதகாரணம்; உவபெ
 ஸாஸ்திரிம் ஸாஸ்திரிபெருதவ-திக-த்யூ—சாஸ்திரஜ்ஞாநம் பஹுத்தேசம்
 புத்தேதச் சலக காரணம்—உபேதேசாத் நறகிம் புத்தவா விரமேத் ஸர்வகர்மண”
 என்றபடி இவர்கள் நம்உபதேசத்தைப்போல பாமார்த்தமாகக் கூக்கொள்ளு
 மவர்களாயிருந்தாலும் குறைவில்லை; அப்படிப்பட்டவர்களுமல்லர் இவர்கள்;
 ‘இப்பானிகள் எக்கிடாதிதும் செகெ’ என்று ஒதுங்கிவிருக்கவல்ல மனக்
 கொடுமையும் நமக்கு இல்லை; ஆனபின்பு இவர்களும் தெளிந்து நாமும்
 மகிழ்ந்தோமாகிற உபாயம் சபதம் உறுகையேயாம் என நிச்சயித்து அங்ஙன்
 செய்கிறார் இப்பாட்டில்.

“தற்கச்சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடைபோன் சொற்கற்ற
 சோம்பரும் சூனிய வாதரும், நான்மறையுந் தீர்க்க குறும்புசெய் நீசரும்” என்
 னுறபோலேயுள்ள அதிகீசமான மதங்களை விடுவதென் னெஞ்சாலும் நினைவார்,
 காதலும் கேளார் என்று ஆழ்வார் சொன்னவுடனே “நீர் இப்படி சொல்வ
 தற்கு என்ன ஆதாரம்?” என்று எதிரிகள கேட்க; குடப்பாம்பிற் கைவிட்டுக்
 கூறுவாணரப்போலே “நான் சொல்வதில் உங்களுக்கு அவிச்வரண மிருக்கு
 மாகில் ஒரு பாத்பசுஷ்பாமாணம் காட்டுகின்றேன் பாருங்கள்; இஈத
 வார்த்தையை நான் சொல்லிக்கொண்டே என் கழுத்தில் கத்தியை விசுவிடுன்;
 என் வார்த்தை பொய்யாயின் நனைஅறுப்புண்டு நான் செத்துப்போவேன்;
 மெய்யாகில் அதனால் ஒரு விகாரமுமற்றிருப்பேன்; ஐயமுண்டேல் நண்டு
 கொண்டின்” என்று கத்தியை எடுக்கத்துணிபிறபடி.

இங்ஙனே இவர் பெருந்த ஆக்ரஹத்தோடு கண்கள் சிவக்க காப்பிதங்கப் பேசினபடிபைச்சண்ட அவர்கள் “வ்வாமிர்! தேவர் கத்திபையும் எடுக்க வேண்டா; தலைபையும் அறுத்துக்கொள்ளவேண்டா; இவ்வளவு பேச்சே அபையம் எங்கள் விபாவவந்திற்கு; இனி ஆக்ரமிக்கத்தக்க தைவம் இன்ன தென்பதை அருவிச்செய்ப்பிவணும்” என்று பிரார்த்திக்க, “கிணியினுலிணங்கை செற்ற தேவனே தேவனாவான்” என்கிறார்.

தேவதைகள் தங்களுடைய அதிகாரத்தையும் யோக்பதைபையும் அறிந்து கொள்ளாமல் மனம்போனபடிபெணாம் இராவணனுக்கு மாக்கொடுத்துவிட்டு, பின்னைத் தங்கள் குடிநிரப்பி இழக்குமபடி அவனாலே செருக்குண்டு போக்கடி பற்றவளவிலே திருவடிகளிலே வந்து விழுவர்கள். “பேணலில்லாவாக்கர் மூர் கீர பெரும்பதியாய் கீணகர் கீணரிவைத் தருளாபென்று கிணை விண்ணோர் தான் சிவம் தோய்ந்து தொழுவர்” எனதபடியே பிறகு அத்தேவர்களின் காரி யஞ்செய்கை எம்பெருமானுக்கே பணிவிறே. பாஹ்மாதிகளின் வரபலத்தாலே பூண்டட்டின வங்கையை வின்னாலே அழிபச் செய்தருள்வன். அப்பெருமானே யாய்த்து உங்கள் கிரோதமையும் போக்கி கருக்க வல்லவனென்கிறார்.

புத்தொடே—புத்தமென்ற வடசொல் புத்து எனத் திரித்தது. கமணம்— கூப்பணகருடைய மதம். கலையறக்கற்ற மாந்தராவர்—கூத்தாழ்வான் பேஸ் வார். “சுருதின்கருதி ஹாணங்களின் கிணிகின்றவர்களைப் வேததாற்பர்யம் கைப்பட்டவர்கள்; அவர்களாகிறா - கூத்தாழ்வான் பேஸ்வாரிதே”! என்பர் பெரிபவாச்சான்பின்னை.

! “காண்பரோ கேட்பரோநான்” என்றவிடத்தில் ஓர் ஐதிற்பம் அருவிச் செய்வார்:—கூத்தாழ்வான் “இஷ்டவிரித்தி” என்கிற ஒரு புறமதச்சுவடி வாகித்துக்கொண்டிருந்த கிலரோடே கூடிச் செறிது போதுபோக்கி எம்பெரு மானார் ஸங்கிதிக்கு விளம்பித்துவா, “ஏன் இதனை விளம்பம்?” என்று உடை யவர் கேட்டருள, ஆழ்வானும் காரணத்தை உள்படியே உரைக்க, உடையவர் “ஹா ஹா! கலையறக்கற்ற மாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோநான்” என்ற அரு விச்செயல் என்னுயிற்று?” என்று புரண்ஸாராம் செய்கித்தருளி ஸ்ரீபாதனாஸி யும் இடுகித்தருளினாராம்.

தலையறுப்புண்பேம்—ஊத்பமான வார்த்தையை நான் சொல்லிக்கொண்டே கழுத்தில் கத்தியை எறிந்தேனானே தலை அறுபடமாட்டாது ஸதயம்; ஒருகால் தலை அறுப்புண்டாலும் உயிர் போகாதென்பது புரண்ஸத்யம்

காவேன், காகேன் என்பன பாடபேதங்கள்.

[சிறியினுலிணங்கை செற்ற.] ராமாவதாரத்தில் வரீதாபிராட்டியை அப ஹரித்துச்சென்ற இராவணனைக் கிழங்கோடு கொலைசெய்த வரலாறு பிர கித்தம்.

வெறுப்போடு சமணர்முண்டர் விதிலில்சாக் தீயர்களின்பால்
 பொறுப்பி யனகள்பேசிப் போவதே நோயதாசிக்
 குறிப்பெனக் கடைபுளிகில் கூடுமேல் தலையையாங்கே
 அறப்பதே கருமங்கண்டா யரங்கமா கெகுளானே. (அ)

அரங்கமா கெகுளானே!—;		பொலு	{ முடிந்த போகது (உத்தமம்; அங்கனையியே)
வெறுப்போடு	{ (பகவத் விஷயத்தைக் கேட்டவும பொருத) வெறுப்போடுகடிய	எனக்கு	{ (பகவத் விசேஷிகளின் கைதையையும் பொருத) எனக்கு
சமணர்	சுபணர்களும்	குறிப்பு	{ இயக்கு வாய்க்குமாய்க் (அதற்குமேல்)
முண்டர்	சைவர்களும்	அடையும்	{
விதி இவ்	பகவதநினைவான	ஆகி	{
சாக்மியர்கள்	பெணத்தர்களும்	கடுமேல்	{ (எனக்கு சக்தியும்) கடுமையில்
கின்பாள்	உன் விஷயத்திலே	ஆங்கே	{ உன்னை விடுத்த அவிடத்திலேயே
பொறுப்பு	{ பொறுத்தமுடியாத சில அரியனகள்	தலையை	{ அவன் தலையை அறத்துத் தன்ருகையே
பேசில்	சொல்லுவார்களாகில்	கருமம்	{ செய்யத் தக்கதுகளை.
அதலே	{ அந்த கிணதனைக் கேட்டதே விபாதிமாய்	கண்டாய்	{

சக்ரவர்த்தி திருமகனே ஆராயிக்கத்தக்க கைவமென்று கீழ்க்குறிப்பிட்டதும் அவன்பா ளுள்ள நற்குண மிகுதியை நச்சி அவனைச் சடக்கெனப்பற்றாமல் ஸம்ஸாரிகள் அந்யபாசாரிஞ்சுக்குமாற்றக்கண்ட ஆழ்வார் 'நாம் இவ்வளவு மூட்டிக்கொள்ளச் செய்தேயும் இவர்கள் செஞ்சில் சிறிதும் பகையுண்டாகா தொழிந்தது இவர்கட்குப் புறச்சமஸிகளோடுண்டான லெனோய ஸர்வானை யாலே யாகும்; ஆனபின்பு அப்படிப்பட்ட பகவச்சிந்தை பண்ணுகிற புறச் சமஸிகளை உயிர்மாய்த்தாலவநி கமது உபதேசம் பயன்பெறமாட்டாதெனத் துணிந்து தன் கருத்தை எம்பெருமான் திருமுன்பே விண்ணப்பஞ்செய்கிறார்.

வெறுப்போடு—ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டன்றிய நிகர்காரணமாக எம்பெருமானுடைய பெருமை என்றும் சிவிலேயது திரஸ்கரிக்கையாகிற வெறுப்போடுகடிய புறச்சமஸிகள், ஸாத்ஸிக் காது கொடுத்துக் கேட்கப் பொருத உன் விஷயமான தூஷணங்களைப் பேசும்போது அப்பேச்சுக்கள் ஒரு ஸாத்ஸிகன் காதில் விழுந்தால், அவன்முன் மெய்ப்பே ஸாத்ஸிகனாகில் அந்த கருணத்திலேயே தன்னகையே உயிர்த்துறக்க வேணும் என்கிறார்—முன்னிரன் டுகளால். உயிர்த்தறப்பதற்கு நோய் முதலிய சில விபாதிமங்கள் நோயேன் றிமே என்று சிலர் நிகர்க்கக்கூடுமென்றெண்ணி “போவதே நோயதாசிக்” என்கிறார். பகவச்சிந்தையைக் கேட்பதற்குமேற்பட்ட நோய்கட உவகத்தினுண்டோ? என்பது கருத்து.

விஷ்ணுத்தீவரிகள் சொல்லுகிற தூஷணர்களை அதுவதிகையெண்டு மாணல் அவற்றைத் தாம் முன்னம் தெஞ்சாக்கினைத்தாகையெண்டு மாதலால் அவ்வன் நினைப்பதையும் கொடிய பாவமாகக்கருதி “பொறுப்பரியனகள்” என்று ஸமுதாயமாகச் சொல்லுகிறார். *

“சமணர்முண்டர்” என்பதை உம்மைத்தொகையாகக் கொள்ளாமல், சமணராகிய முண்டர் என்றும் உரைப்ப.

விதியில்—“கெடுவாழ்வு ஊழ்பெயர் ஊழ்ஞ்ஞி நியதிலி டீயி—நதவம் திஷ்டம் பாகதேயம் பாக்யம் ன்தீ நியதிர் விதி” என்ற அமரகோசத்தின் படி—விதியாவது—பாக்யம், அத்ருஷ்டம். “அன்பாக்கியேத்தி அடிமைப்பட்டே னுனக்கு, என்பாக்கியத்தானினி” என்றபடி எம்பெருமான் பெருமைமையப் பேணுவதற்கு எவ்வளவோ அத்ருஷ்டம் வேண்டுமாதலால் அப்படிப்பட்ட அத்ருஷ்டமற்றவர்கள் சாக்கியர் என்கிறார்.

“போவதே” என்றவிடத்துள்ள ஏகாதத்தை அது என்பதோடுகட்டி “அதுவே கோயாகிப் போவது” எனஉரைக்கப்பட்டது. எம்பெருமானுக்கு ஒரு அவத்யம் விளைபக்கண்டால் தன்னடைபே உரிமைமாப்த்துக்கொள்ளுதற் கோல உறுதி, பின்னைதிருநாறையூரைப் போல்வாரான சில பெரிபார்க்கே உள்ளதாம். [ஸ்ரீவசாபுஷணத்தில் அது காண்க.]

மறையாபரியானவன் ஒருநாள் பரஹ்மதாழ்வானிடத்திற்சென்று “சில காலமாக எனக்கு ராஜ்யபலாஹி குறைந்து வராரின்றது; இதற்கும் காரணம் எதுவா யிருக்கக்கூடும்?” என்று கேட்ட; பரஹ்மதன் “நீ அகாரகட்காகத் தேவர்களை மிகவும் கொருக்கினாய்; அவர்கள் திருப்பாற்கடலிலே சென்று பெரு மானை அடிபணிய, அவர்களை வெற்றிபெறுகித்தற்பொருட்டு எம்பெருமான் அதிதி வலிற்றிலைவந்து புருத்தருளினான்; கெடுவாய்! உன் செல்வம் முடிந்தது காண்” என்று சொல்ல; அது கேட்டவுடனே மாவலி பகவானைப்பற்றிச் சில தூஷணைக்களைச் சொல்ல; பரஹ்மதன் அது பொருமல் “கெடுவாய்! என் முன்னே எம்பெருமானை நித்திக்கின்றாய்; எந்தவிடைய அதுத்தாபாகில் எனக் குப் பெருநன்றி செய்தவனுலாய்” என்றானும்.

“போவதே கோயாகி” என்பதற்கு வேறு வகையாகவும் பொருள் கூற லாம். “ஈரொரோதித்ரு வரீவாரொ திஷ்வாவி பூவததிதே, கடுஷா தருவியாகவெயுன மணயுவா ததொதூதம்” [பெரியோரைப்பற்றி நிகழை நடக்குமிடத்தில் காதுகளை முடிக்கொன்வதாவது, சடக்களை அப்பால் செல்வ தாவது செய்யவேணும்] என்ற சாந்திரப்படி விவரிச்செல்வதானன்று என்கிற ராகவுமாம்.

தூஷணை கேட்கப்பொருமல் முடிந்துபோனானும் விவகிப்பொருளும் தூஷித்தவனுக்கு என்ன பிராயஸித்தம் செய்ததாயிற்றென்று ஒரு கேள்வி பிதக்கக்கூடுமாதலால், அவ்விஷயத்தில் தம்வலித்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கி னார்—குறிப்பெனக்கு இத்தாபியால்.

குறிப்பு—வஸ்துபம்; அதாவது தூஷித்த பேர்வழி. அவன் தூஷித்த விட்டு ஒடிப்போய்கிடாமல் என் முன்னே நிற்பானென்று என்றபடி கூடுமேல்— அவன் முன்னே வின்று கொண்டிருந்தாலும் அவனை அஞ்சாது கொலைசெய்யும்படியான வல்லமை தனக்கு வேணுமே; தாம் ஒருவனைக் கொல்ல முயன்று அவனும் தாம் கொலையுண்பாராமுண்டே; அங்ஙனவந்தி, நினைத்தபடி செய்து சிவதேவத்தால் வல்லமையும் வாய்க்குமாயிற்று என்றபடி. “குறிப்பினைக்கு” என்பது சிவரபாடம்.

மாணதண்டினையானது ஒரு கொலைசெய்தவர்களுக்குச் சிவசுபாக அரசாங்கத்தாரால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதெயொழிய, பகவந்திசைத பண்ணினவர் களுக்குக் கொலையை ஸிவசுபாக எங்கும் விதிக்கவில்லை; காமகரத்தாலே விதியை மீறிக் கொலைசெய்யில் தமக்கு அளர்த்தமேயன்றோ பலிக்கக்கூடுமென்று ஸங்கித்துக் கூடுமேல் என்கிறார்; அதாவது—அரசாங்கத்தாரும் நமது வசித்தார் தத்திற்கு உடன்படக்கூடுமேல் என்றபடி என்பதாக இக்கலைத்தோர் பொருள் கூறுவர்.

சுருமம்—‘கர்ம’ என்ற வடசொல்திரிபு.

... (அ)

மற்றமோர் தெய்வமுண்டே மதிலிலா மானிடங்கான்
உற்றபோ தன்றிநீங்க னொருவனென் னுணரமாட்டார்
அற்றமே லொன்றறியீ ரவனல்லால் தெய்வநிலையு
கற்றினம் மேய்த்தவேங்கை கழல்நீண பணியினீரே.

(உ)

மதி இவர்	தத்துவஞானமில்லாத		
மானிடங்கள்	மனிதர்களே!		(நீங்கள் இப்படி அறிவாய்வுக்குக் காண மெனனகெளியில்; வேதத்திலே)
மற்றும்	{ (என் சொல்லுகிறவனைத்) தவிரவும்		மேல் { (பதப்பொருளுக்கு) மேற் பட்ட
ஓர் தெய்வம்	{ (சாணமடை அடையக் கூடிய வேறு) ஒரு தெய்வம்		அற்றம் { மறைபொருளை (தாப்பரி யத்தை)
உண்டே	உண்டே? [இல்லை]		ஒன்ற { ஒரிதம் அறிவே { அறிவமாட்டார்கள்;
நீங்கள்	நீங்கள்		(இனி முடிவுப்பொருளை நீங்கள் உணருமாறு கூறுவேன்;)
உற்ற போது அன்றி	{ (சாணமடைந்த அந்த கூடத் தேவர்கட்கு) ஒரு ஆபத்த கேந்த காலத்திலல்லாமல் (மற்றைக் காலத்தில்)		அவன் { அந்த எம்பெருமான் தவிர அல்லவல்
ஒருவன் என்று	{ (என் சொல்லுகிற இவன்) ஒருவனே கூடவுன் என்பதை		தெய்வம் { (சாணமடையக்கூடிய) இல்லை { தெய்வம் (வேறொன்று) இல்லை; (ஆகையால்)
உணர மாட்டார்	அறிவமாட்டார்கள்;		

கன்று இனம் மேய்த்த- எந்த	என்றதனின் உட்படவீண (மிக்க உட்படவீண) மேய்த்தவந்த எமது வ்வாயிலான பூமிருஷ்ணனுடைய	எழல் இனம் நீர் பனியின்	இரண்டு நிருவடிவீணையும் { நீங்கள் சரணமாகப் பற்றுங்கள்.
--------------------------------	---	---------------------------	---

ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வார் பக்கலினை வந்து “நாங்கள் அந்நியமதங்களில் குதி
வாலை உம்முடைய அம்பெருமானை ஆச்சரிப்பா நிருத்தோமல்லோம். நீர் இராம
பிரஸாத பற்றச் சொன்னீர்; அவனாகியான் வசனம் தவடபுமாய் எங்களுக்குக்
கிட்ட வெண்ணுதாபிருப்பா நெருவருப்ப்தே!; கிட்டினதும் வலிப்புடா நிகன்
அருகே இருந்த! போக்பயோ? அயோக்யோ?” என்று ஆராய நித்பர்கள்;
ஆகையாலே பாதஸங்கும் சாமாவதாரத்தக்கும் ஒரு வாகியிலினை; எங்க
ளுடைய அபோக்யதைவை ஆராயமாட்டாதாநெருவன் பற்றக்கடியவனா
யிருப்பானாகில் அவனைக் காட்டித்தாரும்” என்று சொன்ன; ஆகில் நெருவ
பெருமைபாராதே தானே மேலகிழுந்து விவரிக்கிற கண்ணபிரஸாதப்
பற்றுக்கோள் எங்கிருர் - இப்பாட்டால்.

அன்றியே; “வேதவகையில் பிரமன் கென் அகிலி இந்திரன் என்றிவை
முதலான தேவதார்த்தங்களின் பெருமை கூறப்பட்டிருக்கிறதேயன்றி உமது,
பெருமானுடைய மஹத்துவம் எங்கும் கூறப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை;
ஆகையாலே நாங்கள் உமது வழிவைச் சாருகென்றோம்” என்று கென் வந்து
கூற; அவர்களைநோக்கி கிடையாக்கிருர் என்றன்கொள்ளலாம்.

தேவர்கள் பணையும் பற்றிக் கூறுகிற வேதத்தின் உட்பொருளை துட்ப
மாக ஆராய்ந்து அறிபுத்திரமையின்னாமையால் நீங்கள் தேவதார்த்தங்களைப்
பற்றுகின்றீர்கள்; ‘ஒருகுறையும் வாகாமல் உன்னைப் பாதுகாக்கிறேன்’ என்று
ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி பானுணாஸது வாகலிலே பரிவாரத்தோடு பாதுகாவலா
யிருந்த கென் அந்த வானுணாஸை எதிர்த்தவந்த பூமிருஷ்ணனோடு போர்
செய்யமாட்டாமல் தோற்ற ஒடினபோது அந்தச் கெனனுடைய கலியின்மைவை
அந்த வானன் கண்டறித்ததுபோல, நீங்களும் ஸரணமாகப் பற்றியிருக்கிற
தேவதார்த்தங்களுக்கு ஏதேனும் ஆபத்து நேர்த்தால்தான் அத்தெய்வங்களின்
பவஹீதவந்தவந்தக் கண்டறியீர்கள்: நீங்கள் இப்படி பரமாத்மாவைத் தயிர்த்து
இதர தேவதைகளைப் பற்றுதற்குக்காரணம் தமக்குப்புகுத்தநிவு இல்லாமையே.
உண்மையில் பூமிருஷ்ணனைத்தவிர வேறு தெய்வமில்லை. ஆகையால் நீங்கள்
அந்த பூமிருஷ்ணபரமாத்மாவையே ஸரணமாகப் பற்றுக்கொண்டு உபதேசிக்
கின்றனரென்க.

பெறுதற்கரிய மதுஷ்பஜன்மத்தைப் பெற்றிருந்தும் எதேதுதற்கு உரிய
தான பரமாத்மாவைப்பற்றிய தத்துவஞானம் இல்லாமையால் எடுத்த ஐம்மே
வீணுய்கிட்டதென்று குறிப்பிக்கும்படி “மதியிலாமாணிடங்கான்” என்றார்.

“ஒண்டாமணியால் கேள்வனெருவையே நோக்குமுணர்வு” என்றபடி
பரமாத்மாவைப்பற்றிய அறிவே அறிவெனப்படுமாதலால் மற்றை உலகவழிவு

இருந்தும் பாமாத்மாவைப்பற்றிய அநிவையப்பெருந் இவர்கள் மதிப்பை மானிடங்களிடமிருந்து; இதுபற்றியே "மானிடங்கள்!" என உயர்திணையப் பாட்டாத் கருது "மானிடங்கள்" என அகிந்தினை வாய்பாட்டாத் கூறியதும். இது - இழிப்பினால் உயர்திணையில் அகிந்தினைவந்த நினைவமுடையதை

உற்றபோதன்றி உணர்வாட்டி—உற்றபோதே கேட்கத் தவிர்ப்பதென தெய்வமென்று உணர்வீர் எனச் சொல்லி எதிர்மறைகள் ஒருடம்பாட்டுப் பொருளை வற்புறுத்தின; "அவனல்லால் தெய்வமில்லை" என்றவிடத்தும் இப்படியே.

அற்றமேலொன்றிலீர்—தெய்வத்திற் பலவிடங்களிலும் தேவதாந்தரங்களைப் பற்றி (எம்பெருமானைப்போல) தெய்வத்தாகக் கூறியிருப்பதனால் அயற்சிக்கு ஆபாதப்படுத்தியில்—(மேல் தோக்கில்) தேவதாந்திர பொருளையே கருத்தாக எண்ணி "தாண்டவனவர னொரு—தாண்டவர வேதா" என்றபடி தெய்வத்தை முழுதும் சூழ்ந்ததாயினையே பாம்பொருளாகக் கருத்துப் பொருளால் உறுவன என்பதை உய்த்துணராமலிருக்கின்றி சொன்னவறு.

அற்றம்—மறைபொருள்; உட்கருத்து: அது—பொருள். "அவனல்லால் தெய்வமில்லை" என்று - தேவதாந்தரங்கள் இல்லை என மறக்கின்றவர்கள்; எம்பெருமானுக்கு ஸாரிமாதப் பரிதேவதாதன் உள என்பதில் சூழ்ச்சியில்லை; ஸாரிமாதப் பற்றத்தக்க தெய்வம் வேறில்லை என்குய்த்தல் சொன்னவறு.

"கற்றினம் மேய்த்த" என்ற அடைமொழியினால் எம்பெருமானது ஸ்வையம்பந்தை வெளியிட்டவறு. எந்தை - பரமஸ்வாமி. கழல் - வீரர் காலில் அணிபும் வடம்; தானியாகுபெயராய்ப் பாதத்தை உணர்த்திற்று.

இரண்டு முற்றுவது அடிக்கு - உட்கருத்து ஏதேனும் துன்பம் வந்தால் தான் தெய்வம் ஒன்று உண்டென்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்; மற்றதைச் சமயம் காலில் காண்தீயும் தவிர வேறொன்று அறியவில்லையென்று திண்பொருள் உறுவர்; அற்றம் - அறுதல், கட்டவுள் இல்லையாதல்; காண்தீயும், இப்பொருளில், "மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே" "அவனல்லால் தெய்வமில்லை" என்ற தொடர்க்குப் பொருத்தமில்லை. இப்பொருள் விவரப்பார்த்திற்கும் ஒத்த தல்லை.

"அவனல்லால்" என்பது அக்டாபகபாடம்.

[கற்றினம் மேய்த்த] உண்ணவிரான்; * காதுகளைத்தை கவியும் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்காக வாய்தேவ தேவகெட்டு மகனாகப்பிறந்து * ஓரிசலிலொருத்தி மகனு பொயிந்து வந்து திருவாய்ப்பாடியில் வவர்க்கு சூழிகமேய்த்த வசனாறு பாவலித்தம்

காட்டி என் தேய்வமெக்கும் வல்லாதோ நகுள்தன்முனெ

காட்டினான் திருவரங்க முப்பலாக் குய்யம்வண்ணம்

கேட்டி.சே எம்.பி.யின்காள் பேசுவதாகவும் கீழ்க்கே

சென்னைதான் மத்யகத்துச் செல்வம்பார்த் திருக்கின்றீரே. (கௌ)

எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்	காட்டினான்	கண்ணித்தருளினான்.
தெய்வம்	{ (அம்மன் பிடாரி மூலையா தாயன்) தேவதைகளே	கெட்டியான்	{ 'எங்கு ஒன்றும் குறை யில்லை' என்று கிறிஸ்து திருப்பவர்களே!
காட்டினான்	{ (சாஜனங்க்கும் தாமனங்க்கும் ஆசனங்களையாம்படி எம் பெருமான்) கிறிஸ்துத்தி யிருக்கினான்;	கேட்டாரே	{ (என் சொல்வதைக்) கேட்டார்களா?
உய்யவங்க்கு	{ உத்தியினிற் கிரும்புமவர்க்கு	கெட்ட வாசனம்	{ கெட்டான வாழ்க்கையாகையால் பெருமான் வினம்மா கிறதென
உய்யும் வண்ணம்	{ உத்தியினிச்சுவாம்படி	(தேவதாந்தரங்களைப் பற்றுகிற கீழ்க்கு)	
என்னது ஒர் அருள் தன்னுளே	{ தனது ஒப்பற்றதொரு கருணையினும்	கேட்டான்	{ மூலதையிடத்திலின்தம்
திரு ஆதங்கம்	அநாமதேவனை	செவ்வம்	{ ஐசுவரியம்பெற கிறிஸ்து பார்த்து திருக்கிறந்தீர்

நீர் சொல்லுகிற எம்பெருமானேழிய வேறொரு தேவனையும் புலன்குறியில், உலகில் பலபல தேவதைகள் அங்கங்களைக் கொண்டாடப்படுவதற்கும், அக் கொண்டாட்டத்திற்கு ஏற்ப அந்தேவதைகள் பயன் அளித்துவருவதற்கும் என்ன காரணம்? பயன்கொடுக்கிற சக்தியாய்ந்த தேவதைகளைப் பற்றுவதால் என்ன பாதகம் விரும்பும்? என்று இர மார்தரவேட்டீர்; அவர்களுக்கு விடை வளிக்கிற பாட்டு - இது.

[illegible]

ஒவ்வொருவிடத்திலும் ப்ரதானவிடத்தில் பணங்களை (கப்பம்) வசூலிப்பது அந்நகரப் பிரதான ராஜாவிடத்தில் சேர்ப்பதுபோலவாய்ப்பது இத்தேவதைகளின் தொழிலும். “இதற்குமிதர பிறத்தான்ன எம்முக்குக்கும் தன்முர்த்தி, திறத்தினன் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாபகங்களுளே” என்றும் “அவ்வாள் விதிவழியடைப லின்றனவே” என்றும் கம்மாந்நாரு மருளிச்செய்தார்.

“கல்லதோரகளுள்தன்னுலே” என்பதை “காட்டினுள்” என்ற வினைமுற் றோடே கூட்டி அப்பிடுக்கவுமாம். நான்ந்நிச்சுவைத்துக்கு இசைபாடவர்களை தேவதை அலங்காரமைய குசிட்டோக அபிசாரம் முதலிய நயிம்மைகளையும் கூறிப் படிப்படியாக நல்லது சேர்த்துக்கொள்ளுமாறுபோல, எம்பெருமானும் அப்பிசைத்துவந்துக்கு இசைபாட ராஜை தாமரை பாக்ருதிகளை அநாவர்க ளுடைய குணத்தினாலும் பணியும்படி ராஜைதாமரைதேவதைகளைப் பாடிக்கு லையானே ஆக்கங்கு காட்டி, பிறகு காலத்திலே லாத்தம் தரிசெய்து உங் ளீயிக்கும் விரகு தேவையர்க்கு உங் ளீயிசைப்பாயமாகத் தான் திருவாக்ஷம் பெரிபுகாரிலிலே வந்து காப்பந்தருவினன் என்கிறார்.

அந்த கூடாந்தேவதைகள் கூடாநாண பணங்களைக் கொடுக்கவல்லவையே வன்றி, மோகூமாவிய உத்தம புருஷார்த்தத்தைக் கொடுக்க அந்நகரக்கு கத்தி இல்லை; அது உன்னது எம்பெருமானுக்குவந்துக்கேலாம்; இந்த தத்துவமநியை மல் முழுநூல்களாகியுப்பார் ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தவிர்த்து இது தேவதை களை ஆச்சரிப்பது என்னவே கொல்லவாகியுந்ததெனில்; ஐச்சரிப்பதைப் பெற விரும்பின ஒருவர் அநனைத்தாவல்ல மறநாணயியை உபாஸனை செய்வ வேண்டியிருக்க, அவனது திருவாக்ஷிற் புகாமல், உள்ள செல்வத்தையும் தடைக்கவல்ல ஸ்ரீதேவியைப்பற்றிப் பணியும் முடனது செய்வோடு ஒப்பிட வாயாகியுந்தது என்கிறார்.

இங்கு உபயோகமான அம்சத்தையும் உபயோகமான அம்சத்தையும் தனித் தன் கொல்லாமல் ஒருபோக்காகச் சொன்னது முற்றவமை; தேவதார்த்தங்கள் பக்கல் பரம்புருஷார்த்தத்தைப்பெற விரும்புக, சேட்டை தன் மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்கை என்று இரண்டு பொருளில்லை; இதுவே அது, அதுவே இது என்ற ஒருத்தத்தோன்றும்.

கம்பியீர்தான்—‘கம்பியைக்கள்’ என்பதன்விளி. இது பரிநாணைத்தி; ‘இந்த ஸ்வாமி பரமயோக்யர்’ என்னுமாபோலே பணத்திலிய ப்ரவணிய முண்டாருணய்த்து மெய்யே கம்பியாராவது. கேட்டிரே என்று-அப்பபாணத் தடைதட்டி புணர்த்திக் கூறுகிறபடி. “கெருடவாகனதும்” என்ற விடத்துள்ள உம்மை சிர்க் என்பதோடு கூட்டி உணர்த்தப்பட்டது. மோனியின்பத்திற்காகக் கருடன் கெருடகுயிற்று.

சேட்டை—முத்தவன் என்னும் வொருதான ‘ஜீயெட்ட’ என்ற வட சொல்லினால், முத்தையென்பவன் பிராட்டிக்குமுற்பிறந்தவன். தாரித்தியியம்,

தாக்குட்டம் உரக்கம், சோம்பன் மூடத்தனம் முதலியவை உள்ளவரை
'முதேவி' என்று கிந்திப்பது பாவநீக்கம். ஆகையால் முதேவிடென்பவன்
ஸகல அச்சநிலைகளுக்கும் முலஸ்தாகம். ... (க0)

ஒருவில்லா லோங்குமுங்கீ ரடைத்துலகங்க னுய்யச்
செருவிலே யரக்கர்கோனைச் செற்றநம் செவகனார்
மருவிய டெரியகோயில் மதிள் திரு வரங்கமென்ற
கருவிலே திருவிளாதீர்! காலத்தைக் கழிக்கின்றீர். (கக)

ஒருவில்லால் { சார்ங்கம் என்கிற ஒரு வில்லாவே	மருவிய { டொருத்தி வாழ்வதற்கு இடமான
ஒரு முன்றிர் { கோந்தளிர்க்கிற கடலை அடைத்தி { அணைகட்டி	பெரிய கோயில் { பெருமை தந்திய கோயிலாவது
உலகங்கள் { லோகமெல்லாம் உய்ய { நாமும்படி.	மதிள் திரு அரங்கம் { வந்தப் பாராக்கன் குழந்த சூரங்கோத்தரம்
செருவிலே யோர்க்கனத்திலே	என்னு என்று சொல்லமாட்டாத
அரக்கர் கோனை { இராமனை	கருவிலே திரு விளாதீர் { கர்ப்பகிர்ப்பாக்கயர்களை!
செற்ற முடித்தருவின	காலத்தை { (பகவததபவத்துக்காகக் கண்ட) காலத்தை
வம் செவகனார் { கமக்குத் தலைவரும் மூல கீரமுமான பெருமான்	கழிக்கின்றீர் பாழே போக்குகின்றீர்களே!

விவணம்ஸாரிகள் ஆழ்வார் திருவடிகளிலே வந்து, “கெடபிஞ்ஞலிலக்கை
செற்ற தேவனே தேவகுமான்” என்று ஒருகால் இராமபிரானைப் பாடுதல்
முன்மொழி; “கற்றினம் மேய்த்த பெத்தை கழலினை பணிமினீரே” என்று
மற்றொருகால் கண்ணபிரானைப் பாடுதலென்கின்றீர்; இன்னொருகால் “காட்டி
னான் திருவரங்க முப்பவர்க் குய்யும்வண்ணம்” என்னுமின்றீர்; இப்படி பல
வற்றையும் சொல்லவே எங்களுக்கு ஒரு நக்வரிஸாயம் பிறக்கவழியில்லை;
வரித்தார்தமாக ஒன்றைச் சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்க; ஐயோ! இப்படி
யும் ஒரு மயக்கம் இருக்குமா? இராமபிரானும் கண்ணபிரானுமாய் அவதரித்த
பெருமான்குமின திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் கண்ணவர்த்தருள்கிருன்
என்று அதுஸந்திக்கத் தெரியவில்லைபே! ஜாயமாய்க்கால கடாசுஷியில்லாமையா
என்றோ கீங்கன் இவ்வனே திண்டாடுகிறது என்று சொலித்துக்கூறுவது-
இப்போட்டு.

‡ இராமபிரான் ஸமுத்தாஜனை அடைக்கலம்பற்றி வழிகிடவேணு
மென்ற வேண்டிக் கொண்டவிடத்தும் அவன் வந்து முகங்காட்டாதொழிய,
“ஒரு மீனபிஞ்ஞட்டம் கம்மை அணைந்ததாக சினைத்துவிட்டது; இனி ஒரு

‡ “கல்லால் கடலை அணைகட்டி வந்தாய்” என்றாங்க, “ஒருவில்லா லோங்கு முங்
கீரடைத்த” என்ற இவர் அருளிச்செய்வதற்குக் கருந்த.

காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே—“ பழுதே பலபதனும் போலின வென்றஞ்சி
பழுதென் ” என்று ஞானிகள் கதறியிருப்பதைக் கேட்டுக்கொள்ளும் நீக்கல்
காலத்தைப்பாழே போக்குதேதீர்க்கின பாலிகன் ! என்று வலிதெரிகிறார்.

[ஒரு வில்லாலோங்கு முநீரடைத்து.] நேது கட்டிய வரலாறு! -இராவண
குற்றவாப்பட்ட தோபிராட்டி இலங்கையிலிருக்கிற செப்தியை நனதமான்
சென்று அறித்தவந்து சொன்னபின்பு இராமன் வானவோகையுடனே புறப்
பட்டுச் சென்று கடற்கரையை அடைத்து, கடல் கடக்க உபாயஞ் சொல்ல
வேண்டுமென்று அக்கடவாசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்து அங்கு தர்ப்ப
பலபதத்திலே படுத்து ஏழுநாளளவும் பிராயோபலோமாகக் கிடக்க, ஸமுத்ர
ராஜன் அப்பெருமானது மறியாமைய அறிபவன் உபேகாநயாயிருக்க,
சூரியன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு, அனைவரும் எட்டி சென்றும்படி
கடலை வற்றச்செய்யவேனென்று சூத்திரவான்ந்தரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கிய
வானிலே, அதன் உக்கிரத்தால் தபிக்கப்பட்டு வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடி
வந்து அப்பெருமானைச் சாணமாடத்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அணுகட்டு
தற்கு உடன்பட்டு ஒடுக்கிநீர்க், சின்பு இராமமுர்த்தி வானவக்கிரைக் கொண்டு
மலைகளால் நேதுபந்தம் செய்தான் என்பதாம் ... (கஉ)

கமணும் முற்கலணும்பேசு கரலில்லின் குரங்குகேட்க

கரகமே கவர்க்கமாகும் காமக்கருடைய கம்பி

அவனது கரங்கமென்னுது அயர்ந்துவிழ்க் தனியுமாந்தர்

கவலையுள் படுகின்றோன் ததனுக்கே கவல்கின்றேனே. (கஉ)

கமணும்	யமந்தமரணமும்,	கம்பி	{ பரிபூரண எம்பெருமா
முற்கலணும்	{ முந்தையகலணும் ஒருவர்க்கொருவர்	அவனது	{ ஊடைய
பேசு	{ வார்த்தையடிக்க கொண்டிருக்க	ஊன்	{ திவ்யதேசம்
கரலில்	{ அந்த வார்த்தை கரகத்திலே	அங்கம்	{ திருவாரங்கமும் என்று
கின்றோன்	{ பாப பலன்களை அனுப	என்னுது	{ சொல்லாமல்
கேட்க	{ விக்கிற பாலிகனை	அனிய மாத்தர்	{ அருமந்த மனுஷ்யர்கள்
கரகமே	அந்தகரகத்தினே	அயர்ந்து	{ (வங்குபத்தை) மறந்து
கவர்க்கம்	{ கவர்க்க லோகமாய்விட்டது	விழ்த்து	{ (விஷயாந்தரப் பரிசுழி
ஆகும்	{ என்று கொல்லாதத்	கவலையுள்	{ துக்கத்திலே அகப்படுகிறார்
	{ தோஷ மேன்மைவாய்ந்த	படுகின்றார்	{ களை யெனது
		என்று	{ அதனுக்கே அதற்காகவே
காமக்கம்	{ திருகாமக்கையுடைய	கவல்	{ ஊன் கவலைப்பா
உடைய		கின்றோன்	{ கின்றோன்.

ஊம்ஸாரிகள் எம்பெருமானைக்கிட்டாமல்தானே பலபதகப் பூர்வபக்தன்
களைச் செய்து கொண்டிருக்கும் முட்டுத்தனத்தைக் கண்டு வலிதெரிகின்ற

ஆழ்வாசர் போக்தி எம்பெருமான், “ஆழ்வார் ! இந்த முாட்டு ஸம்ஸாரிகளைக் கட்டிக்கொண் ழுவதால் துமக்கு யாதுபயன் கைகூடும்? “காலத்ததக் கழிக்கின்றீர்” என்று பிறரைக்குறித்துக் கூறுகின்ற நீர் பயனற்ற ப்ரயாஸங்க ளானே வின்போது போக்குகிறீர்; பரமமுரைக்கணப்பற்றி நீர் ஏன் கவலைப் படுகின்றீர்?” என்றருளிச்செய்ய, அதற்கு உத்தரமாகக் கூறுவது-இப்பாட்டு.

திருவாமத்தின் பெருமையை நான் அறிவாதிருக்கேனானால் ஸம்ஸாரிகளைப் பற்றிக் கவலைப்படமாட்டேன் ; மறுகியஜன்மம் எனிதிற் பெறக்கூடாமெனின் நான் கவலைப்படமாட்டேன் ; இவர்கள் உஜ்ஜீயாத் திறகாகச் செய்யவேண்டிய காரியம் மிகப்பெரிதானவன் கவலைப்படமாட்டேன். திருவாமக்களின் மேன்மையே சொல்லுத்திறமல்ல ; பெறுதற்கு அரிதான மானிடஜன்மத்தையோ இவர்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள் ; இவர்கள் செய்யவேண்டிய காரியமே மிக அற்பமானது— ‘எம்பெருமான் ஊர் திருவாமக்கள்’ என்றியவனவே சொல்வென்மெத்தனை. இங்ஙனிருக்கவும் இவர்கள் விஷயந்தரப் படுருழியில் தலைமுறை விழுந்து வருந்துவார்களாகில் நான் எங்கனே கவலைப்படாதிருக்கமுடியும்? இவர்கள் சிறிது திருந்தினராகில் என் அதுபவத்திற்கு எவ்வளவோ துணையாகுமே! என்கிறார்.

முத்திலைபாற்பாகம் ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலே தொண்ணுராவது அன்பா யத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. அதன் கருக்கம் வருமாறு. முத்தலனென் பவன் பெரும்பாலினில் தலைவன் ; அவன் ஒருவன் தோதாகம் பண்ணும் போது ‘கூழ்மூல-க்ருஷ்ணய’ என்று சொல்லி தாகஞ்செய்தான். பின்பு அவன் மான்ட பிறகு யமனிக்கார்வந்து கெருக்கி அவனை யமன்பக்கலிலே கொண்டு செல்ல, யமன் இவனை எதிர்கொண்டு ஸம்பாவனை செய்தான்: அதுகண்ட முத் தலன், “உன்னுடைய படர்கள் என்னை கெருக்கிக் கொண்டுவாசாநிற்க, நீ என்னை கௌகலிப்பதற்கு என்னகாரணம்?” என்றுகேட்ட; “உன்னுடைய மேன்மையை அவர்களுமறிந்திலர், நீயுமறிந்திலை,—க்ருஷ்ணநாமத்தை நீ ஒருவன் சொன்னாய் காண்!” என்று யமன் அதனைப் புகழ்ந்துகூற, இப்படி ப்ரஸந்தாது ப்ரஸந்த மான இந்த ஸம்வாதம் நாகாதுபலம் பண்ணுகிறவர்களுடைய காதிலே விழுந்த வாதே அந்த நாகத்தானே துக்காதுபல நிவமாயிருந்த நிலைமறி ஆரந்தாதுபல நிவமாய்விட்டதென்றால் இத்திருவாமத்தின் வைபவம் எப்படிப்பட்டதாயிருக்க வேணும்? “என்னை நீ லத்தரிப்பதற்குக் காரணமென்ன?” என்று முத்தலன் கேட்ட, “முன்பு நீ க்ருஷ்ணநாமம் சொன்னாய்” என்று யமன் உத்தரமுரைத்த இவ்வளவேபவத்துப் பிறந்தது ; யமன் தனக்குப் பாவகமாக அத்திருவாமத்தை உச்சரித்தவனல்லன் ; முத்தலன் ப்ரார்த்திக்க அவனுக்கு உபதேஸித்தவனு மல்லன் ; நாகாதுபலம் செய்கிறவர்களின் காதிலே இதுவிழுந்து அவர்கள் உய்யுபெறவேணுமென்று நினைத்துச் சொன்னவனுமல்லன் ; இனி இதனைக் கேட்டவர்களைப் பரபம் பண்ணுகிற ஸையத்திலே அதுதடுத்த மீண்டு ப்ராயச் சித்தம் செய்துகொள்ளக்கூடிய காலத்திலே கேட்டவர்களல்லர் ; பரபத்தி

ஹைடப பவன்னை அதபகிக்கும்போதாதிற்றக்கேட்டது. அப்போததானும் இச்சையோடு கேட்டாருயல்வர்; யாற்குச்சிகமாகத் திருநாமம் செலிப்பட்ட வித்தனையே: இப்படிப்பட்ட திருநாமமே தீயவளவு பெருமையுடைத்தானும், பின்னை எஞ்சொல்லவேண்டும்?

பாபபலா, தபயம் பன்னாப்போது யாற்குச்சிகமாகத் திருநாமம் செலிப்பட்டு, அப்போலே பாபம் செல்லும்போது ஒருதடையயாவது திருநாமம் செலிப்பட்டு, டாத்தா? அதுகொண்டு அவன் நற்கதிபெறலாமன்றோ என்னில்; அப்போது விஷய பாவனையத்தால்வந்த செருக்காலே இவையொன்றும் செலிப்படா; துக்காதுபலம் பன்னும் மையத்திந்தான் “எல்லாத்ததை சொல்வார் ஆரோதும் கெடப்பரோ?” என்று எதிர்பார்க்கிறவர்களையாலே செலிப்படும் என்ப.

நாகமே கவர்க்கமாகும்—நாகத்தையே எவர்க்கமாகவல்ல என்றபடி. பாபந்தாமம் புண்பந்தாமமாக உடனே மாநிதிடக்கடுமையென்று சங்கிக்க வேண்டா; இராவணன் கையவிட்டுக்கி விபிஷணுழன் கையில்வந்தவாரே லக்கை ‘தாமஸபுரி’ என்றும் பெயர் சிங்கி ‘காத்திகபுரி’ என்று புகழ்பெற வில்லையோ? அதிஷ்டாதாதின் [—ந்தானத்தின் வலிப்பவனுடைய] வினை சேர்பட்டால் உடனே ன்தாமம் சேர்படத்தட்டின.

கம்பி அவனதுர் அங்கமென்னுது—இப்படி பூர்ணானவன் ‘த்பவானம் பன்னாதிதே நோம் கோரின்’ என்று இவ்வளவுக்குமேற்படச் சொல்லவேண்டிய துண்டோ? ஸாதகம் அதின்வல்லாய், பான் கனத்திருக்கச் செத்தேயும் இத்ததைச் சொல்லவொட்டாத பாபத்தின் கையிருத்தபடிபென்!. திருநாமம் சொல்லுகிறவர்கள் அருகிலிருக்கக்கூடாது’ என்பாரும், அவர்களை நாட்டில் சித்தும் தாத்தாவாரும், திருநாமம் சொன்னதுவே நேரதவாக நலிவலிப் பாருமாயன்றோ ஸம்ஸார வினைவிருப்பது!

“ஒருவனுடைய அக்திமையத்திலே திருமந்தாதை உபதேசித்தது ‘இத்ததைச் சொல்லாய்’ என்ன; அவதும் ‘ஆமாவில் சொல்லிப்பார்க்கிறேன், ஆமாவில் சொல்லிப்பார்க்கிறேன்’ என்று இத்ததை அகோகமுருச்சொல்லித் திருமந்தாதைக்காகச் சொல்லாதே செத்துப்போனான்; † இரண்டும் அகோகமொத் திருக்கச்செத்தே சொல்லவொட்டாதத்திலையிதே பாபபலம்!” என்ற விபாற்பாச லாகத்திலை நோக்குக.

அளிய மாநிதர்—திருநாமம் சொல்லுகைக்கு உரிய காக்குப்படைத்த அரு மருந்தன்ன மதுஷ்பர்கள். “தாமுனசை தம்முன்னமுன்னுதே தாமஸாதின் பூவுனதே ஏத்தும்பொழுதுண்டே” “காவாதிதுண்டே நமோநானுவென்று ஓவாதுகாக்கு முகாயுண்டே” இப்பாதி.

† “ஆமாவில் சொல்லியாக்கிறேன்” என்பதும் (மெய்யெழுத்த சிங்கி) எட்டெழுத்து, திருமந்தாரும் எட்டெழுத்து என்க.

அதனுக்கே கவலிவீன்றேனெ—என் குடும்பத்தைப்பற்றி நான் கவலிவீன்றேனில்லை; என்னதும் பிறாதுமான குடும்பத்தைப்பற்றியும் கவலிவீன்றேனில்லை; பிறர் குடும்பம் கெட்டுப்போகிறதே! என்பதற்காகவே கவலிவீன்றேனென்றேனென்றே.

“அவர்த்தனீழ்த்து அழியும் மாந்தர்” என்பது அந்நயபகபாடம். (கஉ)

எழியுநீர் வேறிகொள்வேலை மாநிலத் துயிர்களெல்லாம்
வேறிகொள்பூக் துளபமாலை லின்னலர்கோளை யெத்த
அறிவினா மனிசரெல்லா மாங்கமென் றழைப்பாசில்
பொழியில்லாந் காகமெல்லாம் புல்வெழுக் தெழியுமன்றே. (கஉ)

எழியும் நீர்	{ அலைகள் வீசுகின்ற தண்ணீரையும்	(அங்குதா துதிப்பது அப்பொழுது முண்டயார்க்கு முடியாவிடினும்)
வேறி	(புலாவின்) வந்தந்தையும்	
கொள்	கொண்டிருக்கிற	அறிவு நுலா மனிசர்
வேலை	கடலினுற் குழப்பட்ட	எல்லாம்
மா நிலத்தா	{ பெரிய துத்தப் பூவோசத்தினுள்	{ தத்துவஞானம் திரும்பாத அந்த மனிதம் யாவரும்
உயிர்வன் எல்லாம்	{ ஆதமர்க்கன் யாவும்	அரங்கம் என்று அழைப்பார் ஆகிவ்
வேறி கொள்	அல்ல பரிமாறமுண்டய	(அபுத்தி பூர்வமாவவது) பூர்வமென்று சொல்லுகின்றனானும்
து	அழகிய	(அம்மாத்திரத்தாலேயே)
துளபம் மாலை	{ திருத்தமுதல் மாலைவை அணிவதுள்ள	பெயரின் வழி
லின்னலவர் கோளை	{ தேவாதி தேவனான திருமலை	{ பஞ்சேந்திரியங்களின் உசப்பட்டு உழந்தின்று
எத்த	{ தேரத்திரம் பண்ணுவதற்காகமே (எற்பட்டிருக்கின்றன);	காகம் எல்லாம்
		{ (குரல்களுக்கு காகமாயி) இப்பிரபஞ்சம் முழுதும்
		புல் எழுந்த புல் முளைத்த
		ஒழியும் அன்றே
		{ பாழாக்கப்போய்விடுமென்றே.

கெழெல்லாம் பிறகுண்டய துபாத்தைக்கண்டு தாம் பெறுக்கமாட்டாமல் கவலிவீறபடியை வாய்விட்டுச்சொன்னார்; ஒன்றும் பயன்படவில்லை; இனி பரோபதேயத்தில் நின்றும் மீண்டுவிடுவோம் என்று பார்த்தார்; பிறர்க்கென்றே அவதரித்த இவர் எங்குனை கடக்கென மீளக்கடும்? தீயகுணம் நிறைந்த பிள்ளையைப்பற்றி ஒன்றும் கவனிக்கக்கடாதென்று தகப்பன் மீளவினைத்தரணும் அஞ்சினவிற்படி உடனே மீளமுடியுமோ? அப்படியே இவ்வாழ்வாரும் பிறகுண்டய துபாத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படுவதெனினதும் உடனே மீளமாட்டாமல் அவர்களை நோக்கிக் கூறுகிறமுறையை மாத்திரம் விட்டிட்டு, தம் நெஞ்சோடு தாமே வருந்துகின்றார், இப்பாட்டில்.

முடயார்க்குதிரிலே அழுந்தி ஒளிமழுங்கிக்கிடந்த ஆத்மாக்களெல்லாம்
எம்பெருமான் தனது இன்னருளால் உஜ்ஜீயிப்பிக்க விருத்தித் தந்தீன அண்டய

மாறு கரசாணம் முதலிய அகவயங்களைப் சான்றிதங்களைப் காட்டிக்கொடுத்தான் என்ற துற்கொள்கை; முன் இரண்டுகளில் குறிப்பிடப்பட்டது.

அதற்கு ஏற்ப, கி. ஷங்கரன்மூர்த்தி சேடதுவது தத்துவஞானத்தின் காரிய மாதலால் அறிவிமையினிச்சுக்கு அது கைகடாவினதும், அவர்கள் பாவமும் அபுத்தி பூர்வமாகவாவது எம்பெருமான் நித்பவானஞ்செய்திற் திருவாங்கம் பெரிபுகோயில் ஒருதரமானது வாய்க்கிட்டுச் சொன்னாரானதும், அவனது ஷங்கரச்சொன்னதன் பயனாக அவ்வெம்பெருமானால் கடைசிக்கார்பெற்று மோகத்தக்கதபடைபத் தட்டினார்; பின்பு பரபத்திப்பயனாக வாழ்கின்ற பிராணி ஒன்றும் இங்கு இருக்கக் காரணமில்லாமையால் இந்தப் பூமிகைம் முழுவதும் புல் முளைத்துப் பழாய்க்கிடும்: இத்தனை எவியவழியையும் மேற்கொள்ளாமற் கைகிட்டு இவ்வுலகத்தவர் அறிவுகேடா விருக்கின்றார்களே! என்று பின் னிரண்டுகளால் இரங்குகின்றனவென்க.

“கலமத்தயில்லதோர் கட்டாபி பாமபதத்தை அடைந்து அங்கு “வவட்டமது ஷங்கரன்மூர்த்தி—வர்க்கத்தல் வர்க்கான” என்கிற எம்பெருமானுடைய திருத் தழாய் நறுமணத்தை அதுபவித்துக்கொண்டு அப்பிராணி ஏத்தி இனிதாக இருக்கவேண்டிய சேதர்கள் “வெள்ளத்திடைப்பட்ட கரிபினம்போகே” என்றபடி கலக்கிப் புனல்சாற்றம் விசிறி கடல்வெள்ளத்துக்கு உட்பட்ட இப் பூமியில் கிடந்து வருந்துகின்றார்களே! என்ற இரக்கப்பொருள் தோன்ற “எழியூர் வெழிகோள்வேலைமாலிலத்துயிர்கள்” என்கிறார். மரணம்-ஐம்பதகோடி வித்திரிப்பாரா பூமி.

அழைப்பாசனில் என்றது—பெரும்பாலானவர்கள் இவர்களுக்குக் கடுஞ்சொற் றினைச்சொல்வது எளிதேயன்றி, அரங்கமென்று வாயாற்சொல்லுவதும் அருமை என்பது தோன்ற.

பத்திரம்போல எல்லா அவன்கதவிதும் தப்பாதபடி தன்பக்களிலே அகப் படுத்திக்கொள்ளவற்றுகையாலே பொழி என்று இந்திரியங்களைச் சொல்லுகிறது. “இருள் தருமஞாலத்து விளிப்பிறவி பாவ்வேண்டேன்” என்றும் ஆழ்வார் போன்ற அறிவுடைவார்க்கு இந்த உலகவாழ்வு சாகம்போலத் தோன்றுமாந வாக், இந்த ஸம்சாரத்தை நாகம் என்தே கூறினார்.

இவ்வுலகத்தினுள்ளோர் பாவமும் எம்பெருமானுடைய திருப்பதியின் திரு காமத்தைச் சொன்னாரால் அதுவே காரணமாகப் பாமபதத்தை அடைவாராத வால் அப்போது நாகத்திற்குச் செல்வார் ஒருவருயில்லாமற்போக, அந்நாகம் புல்லெழுந்தொழியும் என்று உரைப்பாருமுண்டு; இப்பொருளில், பொழி இல் என்று பிரித்து ‘அழகு இல்லாத’ எனப் பொருள் கொள்க. வாழ் - அகை.

“அறிவிமையினிச்செல்லாம்” இத்தபாதிக்கு இக்காலத்துக் காலகேதப்பவர் கள், கூறும். கூறுதது:—உலகத்தினுள்ள எல்லாமனிச்சரும் அரங்கமென்று சொல்லுவார்களையானால் எல்லாரும் பாமபதம் போய்ச்சேர்வர்கள்; பிறகு நாகத்துக்குப்போவார் ஒருவர்கடக் கிடைக்கமாட்டார்களாகையால் நாகம்

புன்முடி ஒழிந்துபோய்விடும்; எம்பெருமான் திருவானையான் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு லோகம் அடியோடு ஒழிந்துபோகிறது. நியாயமன்றாதலால் எல்லாரும் பாம பதத்துக்குப் போகக்கூடாதென்றெண்ணி எம்பெருமானை பணிபுர்த்து அரங்க மென்றழைக்க விரட்டாமல் செய்திருக்கிறான் என்று அந்நாந்தித்து ஆழ்வார் தம்மித்தாம் ஸமாதியிதாசகிருர் என்பதாம். “போற்றி மற்றொருதேவம் பேணப்புகுந்திட்டு உம்மைபின்னே தேற்றிவைத்தது எல்லீரும் விடுபெற்றால் உலகிலுமென்றே” என்ற திருவாய்மொழியை இக்கருத்துக்கு ஸம்வாத பாமாணமாகவும் காட்டுகின்றார். இது பொருத்தமான பொருளன்று.

கடற்கரை என்ற பொருள் புலப்பட ‘வேலா’ என்றும் வடசொல் வேலை எனத்திரிந்து இவக்கையான் கடனுக்கு வசகமாயிற்று. பூத்தளவம்-பூப்பெயர் முன் இனமென்மை தோன்றிற்று. ‘துளவீ’ என்ற வடசொல் துளவமெனத் திரிந்ததென்பர். ஒத்த என்ற செயவெனச்சம் - வருவித்து உரைக்கப்பட்ட வினைச்சொல்லுக்கொண்டு முடிபும். (கக)

வன்முன முரணும்சோலை மயிலின மாணும்சோலை
கொண்டல் தணவும்சோலை குயிலினம் கூவும்கோலை
அண்டர்கோனமகும்சோலை அணிதிரு வரங்கமென்னு
மிண்டர்பாயம் துண்ணும்சோற்றை விலக்கியாய்க் கிழிவினீரே. (கச)

வண்டு இனம்	{ வண்டுகளின் கட்டிக்கொணவை	அண்டர் கோன்	{ தேவர்க்குத் தலைவனான ஸ்ரீரங்கரதன்
முரணும்	காகம் செய்யவழிற்சுப்பெற்ற	அமரும்	நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற
சோலை	சோலைகளையுடையதும்,	சோலை	சோலைகள்
மயில் இனம்	{ மயில்களின் கட்டிக்கொணவை	அணி	ஆபரணமாக அடையதுமான
ஆறும்	கத்தாடாதிற்சுப்பெற்ற	திரு அரங்கம்	{ ஸ்ரீரங்கம் என்று சொல்ல என்னு { மட்டாத
சோலை	சோலைகளையுடையதும்,	மிண்டர்	{ கன்றியநிலில்லாத மூர்க்கர்கள்
கொண்டல்	மேனக்கொணவை	பாய்ந்த உண்ணும் சோற்றை	{ மேல்விழுந்த உண்ணுதெ சோற்றை
மீது அணவும்	{ மேலேயுந்து படிமட கிற்ப்பெற்ற	விவக்கி	{ (அவர்கள் உண்ணக் கூடாது) தடுத்த
சோலை	சோலைகளையுடையதும்	நீர் காய்க்கு துழிவின்	{ நீங்கள் (அந்தச்சோற்றை) நாய்க்கு இடுங்கள்.
குயில் இனம்	குயில்களின் கட்டிக்கொணவை		
கூவும்	{ ஒன்றையொன்று அழைய கிற்ப்பெற்ற		
சோலை	சோலைகளையுடையதும்,		

பிறரை நோக்கிப் பலமுதமாக உபதேசரித்தும், அவர்கள் விஷயமாகத் தமக் குன்றோ தாம் வருத்தப்பட்டும் பேசாத ஆழ்வார் “கழுதைக்குப்பதேசம் காதினே ஒகினுதாம் அழுதைக்குரலன்றி அங்கொன்றுநிலை” என்றொப்போலே விழுத

ரான இப்பாவிக்கொண்டொன்று நாம் பெறுவதொரு பயனில்லைபென்று நிச்சயித்து அவர்களை வெறுத்து, இத்தனைகாலமாக அவர்களை ஞஞ்சால் மினைத்தும் அவர்களோடு வார்த்தைபாடியும் நாம் அடைந்த பாபமும் தாபமும் திரும்படி சேலை வாப்பைப் முன்னிட்டுக் கோபினை அதுபவித்து, ஐயோ! இப்படிப்பட்ட அதுபவம் எல்லாக்கும் வகுத்ததாயிருக்க இக்கை அநாதரித்துவிட்டு இதற்காக ஏற்பட்ட வாயைச் சோறு உண்பதற்கு ஸாதாமாக்குவதே! நன்றியறிவற்ற பாவிக்கள் தின்னுஞ் சோற்றை விடக்கி யிக்க நன்றியறிவுடைய நாய்க்கு இடுவாரில்லையோவென்று கர்ஜித்துப் பரோபதேஸத்தினின்றும் திரும்பிவிடுகோர்.

இதுவரை பகவத்கிஷய மிரோதிகளான பாவினை மினைத்ததற்கும் அவர்களோடு ஸம்பாஷனை செய்ததற்கும் பராயஸித்தமாக “வண்டனமுரலஞ்சோலை” இப்பாதிபைப் பரமபெரியமாகத் தாம் அதுரைத்திகச் செய்தேயும், மீண்டும் “திருவரங்கமென்னுமிண்டர்” என்று அப்பாவிக்களையே மினைக்கிறார்—அவர்களைப்பொழிய இவர்க்கு ஒரு சுஷணமும் செல்வாதுபோலே. ஸம்ஸாரத்திலேயே கொள்ள வன்றினவன் கொண்டபெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவரோடென்றான பற்றை அறுத்துக்கொண்டு பகவத்கிஷய சிந்தையினாலேயே போதுபேக்கிவனுமென்று பெருமுயற்சி செய்தாலும் பழையதான வாஸனையின் கனத்தினால் அந்த ஸம்ஸாரப்பற்றை வினாவில் அறுத்துக்கொள்ள முடியாமல் “அக்குற்றேனல்லே விக்குற்றேனல்லேன்” என்குற்போல இருக்கையொப்பத் தமொறுமாபோலே, பராயமுக்களையும் சிந்தித்து மக்களையாணைத்துக்கு ஆளாக்கிக்கொள்வதற்காகப் பாடுபடுகையாதே ஒரு கிலஷண ஸம்ஸாரத்திலே கொள்ளாக வன்றின இவ்வாழ்வார், மரோரதம் நிறையெறப்பெருந் வருத்தத்தினால் அப்பாவிக்களின் பற்றை அறுத்துக்கொள்ளவேனுமென்று பெருக்க முயன்றாலும் அஃது இவர்க்கு வினாவில் கைகொடுக்கவில்லை. மக்களையாணை சுத்திற்கு ஆன் சேர்க்கப் படுகிறபாட்டினர் உரைப்பு என்னே!

திருவரங்கமென்னுமிண்டர்—அவன் தக்கனாக்காக வந்து விடவாநிற்க, அவனுடை தோற்றை வாயாலே சொல்லவுட்கூட மாட்டாத முர்க்கர். நாக வாலம், கர்ப்பவாலம் முதலானவை பிடரிவயப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்க, தேவலம் தேஹிப்போஷணத்திலேயே வன்றிக் கிடக்கிறவர்களுக்கு மேற்பட்ட முர்க்கரும் உண்டோ?

[“மிண்டர்பாய்த்துன்னுஞ் சோற்றைவிடக்கி நாய்க்கெயினீரோ.”] நேமி சேர் தடவகையினுனை மினைப்பினாயவி ஞஞ்சுடைப், பூயிபாசங்களுன்னுஞ் சோற்றினை வாங்கிப் புல்கைத்தினியினே” என்குர் பெரியாழ்வார்; இவர் நாய்க்கிடுங்கொண்டிருர். தக்கனை உத்தேசித்து வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற அந்த உபகாரத்தை அநியாத க்ருதங்குர் மீலிக்கிற ஜீவகத்தை கிலக்கி, ஒருவன் ஒருபிடி சோறிட்டவன் வாசனைப்பற்றிக் கிடக்குமத்தனை நன்றியறிவுடைய நாய்க் கிடுங்கொண்டை.

[illegible]

அண்டர்—இடையர்க்கும் தேவர்க்கும் பெயர்.

(50)

மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும் விதியிலா வேன்னைப்போலப்
பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும் புட்கொடி யுடையகோமான்
உய்யப்போ முணர்வினர்கட் கொடுவனென் னுணர்ந்தபின்னை
ஐயப்பாடறுத்துத் தோன்று மழகனு சாங்கமன்றே.

(50)

புன் கொடி { கருணைக்கொடியை
உண்டாக்க { வந்தது

சென்னை **வட ஆற்காடு** **திருச்சி**

வி.தி. இலா	(செலுத்தாமை எம்பெரு
எனனை	மானது அருளைப்
பேரல	பெறதற்கு ஏற்ற)
	எனவனை இவ்வாதிருத்த
	எனனைப்போல

மேய்யர்க்கு { அத்தேவதமரத்திசு
முனையவரகரு

மெய்யன் { (தன் ஸ்வரூபத்தை) உண்
தருக { படி நாடித்தருகன் ;

பெரியவர்களுக்கு { (எம்பெருமான்
விஷயத்தில்)
அதனேவந்ததைப்
பெற்றிராதவரான
[எம்பெரு மான்
விஷயத்தில்] உபதேசம்
கொண்டிருப்பவர்களுக்கு }

பொய்யன { (தனது சங்கரபத்ததன்
ஆனம் { காட்டித்தகாமம் தானும்)
பொய்யனவிரும்புபவ ;

உய்ய போம் { உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உரிய
உணவளி { எவ்வித உடையவர்களுக்கு
அருங்கு { [தீழ்க்கூறிய மெய்யர்க்கு]

குருடன்	}	'கடவுள் குருவன் உண்டு'
என்ற		
உணர்ந்த		
பின்னர்		
		என்று கவ்வியு
		பிறந்த பின்பு

தாயப்படு { பின்னும் உரக்கபடிய
அதத்த { வந்தேதவந்தளைப்போகதி

தேவன் தாம் சேவையாற்றுகின்ற

அழகன் { அழகைப்போல அந்த
எம்பெருமானது

செவ்வாய் 19/11/2019

அரங்கம் **நிகழ்ச்சியாளரும் :**

(அங்குேறு-ஈற்றுணர் : சேதம், அழிவு)

தம் உபதேசத்தை மதியாத ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து ஸ்ரீதம் கூறுவதில் மின்
தும் கால்வாய்களை ஆழ்பவா - - இந்த ஸம்ஸாரிகளுக்குள்ளே ஒருவனான
என்னைப் பிரோபத்தாவும் பண்ணுவதில்லைமப்படி எம்பெருமான் தன் விஷயத்தில்
படிப்படியாகப் பதவக்தியளவான ஸுத்தத்தைப் பிறப்பித்து இப்படி நிர்
நேமதுகமாகக் கடாகித்தவாது என்னே !' என்று தமது கன்றியறிவுதோன்றக்
கொண்டாடுகிறார் : இதுவன்றோ அறிவுடைபாருடைப செயல்.

‘தெய்வம் உண்டு’ என்று ஆதரவோடு அங்கீகரிக்கிறதும் ‘தெய்வம் உண்டு’ என்று ஒருவன் சொன்னால் அதில் ஆதரவாதிகளாலே பகைமை பாராட்டாதிருக்கும் நிலை - அந்வேஷ மெனப்படும்; இதுவே பாம்பத்திக்கு முதற்படி எனப்படும். ஒருவனதுதான் ஒருவனுக்கு தீவெஷம் குடிக்கொண்டிருந்தால் அவன் அவ்வந்தாவைப் பற்றிக் கித்திக்கவேமுடியாதது: அன்றி, ‘நேசமுமின்னை, தீவெஷமுமின்னை’ என்கிற நிலைமையிலிருந்தால் அவன் காளையின் அவ்வந்தாவிடத்தில் பாம்பத்திபரவந்தமாத் அன்னாய் பெற்றவிடக்கடும் என்பது அநாவர்த்தம் அதுபவவரித்தமாத் விஷயம். ஆனதுபற்றியே அத்வேஷமென்பது பாம்பத்திக்கு முதற்படியாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றதென்க.

இத்தகைய அத்வேஷமுடையார்களுக்குத் தனது ம்வருபத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தும், அவ்வாறன்றிப் பகைமை கொண்டிருக்கும் கால்திகர்க்குத் தனது ம்வருபத்தைக் காட்டத்தராமதும் இருப்பவனான எம்பெருமான், ‘தெய்வம் ஒன்று உண்டு’ என்று மாரத்திரம் கருதுபவரான அந்த ஆஸ்திகர்க்கு ‘நாம் அடைபவேண்டிய அக்கடவுள்தான் பாவன்? அக்கடவுளை நாம் அடைபுமிடத்து நமக்கு நோக்கடிய இடைபூதகளைத் தவிர்ப்போம் பாவன்?’ என்று இவை முதலாகத் தோன்றுகிற ஸந்தேஹங்களைப்பெல்லாம் தனது ஸ்வயம்கு முதலிய வற்றால் போக்குவான்: அப்படிப்பட்டவன் சிவவாணம் செப்பியிடம் திருவரங்கம் என்பது இப்பாட்டில் கருத்து. எம்பெருமானுடைய இத்தகைய தன்மைகளை இவர் தம் அதுபவத்தாலே உணர்ந்து உறினாராவதால் தம்முடைய கருதங்களுக்கைய வெளியிடுவது இப்பாட்டு என உரைக்கப்பட்டதென்க.

‘மெய்யர்க்கு’ என்பதற்கு ‘தத்துவஞானமுடையவர்க்கு’ என்று பொருள் கூறவேண்டியதாயிருக்க, அங்ஙன்கருது ‘அத்வேஷமுடையார்க்கு’ என்று உறிபது என்னவே? இது ஸப்தார்த்தமாகுமோ? என்று ஸங்கிக்கக் கூடும்; கேள்மின்ஈ - தத்துவஞானிகர்க்கு எம்பெருமான்தான் மெய்யனாவான்’ என்றகறிஞல் அதனால் எம்பெருமானுக்கு ஒரு சிறப்புத் தோன்றுதலாகவாதும், எம்பெருமானது சிறப்பைக் கூறவேண்டியது இங்கு அவசியமாகவாதும் இவ்வகை பொருள் கூறவேண்டியதாயிற்று. அர்த்தஸ்வரஸ்பத்திற்காக ஸப்தத்தை நெருக்கி உரைப்பது ஸாஸ்த்ரஸம்மதமென்று கீற்ற (முதற்பாட்டினுடைய) கூறப்பட்டது காண்க.

மெய்யாவது - ஆஸ்திகபுத்தி. பொய்யாவது - கால்திகபுத்தி; அதாவது - கடவுளுண்டு’ என்பதை அங்கீகரிப்பாமல் தாம் கண்ணாற் காண்கின்ற பொருளையே நம்புகின்ற ஞானம்; ஆகவே இப்பாட்டில் மெய்யர் என்பது ஆஸ்திகவாயும், பொய்யர் என்பது கால்திகவாயும் குறிக்கருமென்க.

விதியிலா வேண்டிப்போல என்பது † மத்திமநீபமாக மெய்யர்க்கு மெய்ய

† மத்திமநீபமாகவது - ஒரு மானியவின் கவிதையை வைக்கப்பட்ட வினக்கு முன்னும் பின்னும் வெளிக்கீழ் தருவதுபோல, விதிவற்ற சொல்லாவது சொற்றொடராவது முன்னும் பின்னும் சென்ற இவையாவது.

மாதாள்	நீதிசூதனாய	புத்தியில்	புத்தியில்
கயல் கன்	கயல்பெயர்ந்த கன்வஞ்சி	தன்பால்	தன்னிடத்திலே அன்பை
என்னும்		ஆதாம்	காரச்செய்த
வலியுட்பட்ட	வலியுட்பட்டே அடப்பட்டு	பெருக	அழகையுடைய
அழுத்த	அழுத்திக்கிடக்கிற கன்வஞ்சி	கைத்த	எம்பெருமானை
கேள்		அழகன்	
பேதம் என்று	'அட! இப்படியா' என்று சொல்லி	கை	இருப்பிடம்
	அருளிச்செய்த	அகம்	திருவாய்மகமும்.
			(அன்றே—சுற்றை; தேற்றமுமாம்)

எம்பெருமானாகத் தாம் பெற்றபேற்றை மந்திரஞவையாகப் பேசுகிறார். முன்னிரண்டுகளாகத்-தாம் முன்பு கின்றநிலையைக் கூறி, பின்னருளாகத்-இப்போது பெற்ற கன்வாயைக் கூறுகிறார்.

ஒருவன் விஷயாத் தாங்களிலே அடப்பட்டால் அந்த ஸுப்தாதிவிஷயங்களை இஷ்டப்படி அதுபவிப்பதற்குப் பணம் கிசோஷமாக வேண்டுமாதலால் எவ்வழி யிசைவது பணம் திரட்டவேண்டிக் குதாடுகிறதும் களவுசெய்வதிலும் இறங்கு வான்; குதாவது - பச்சிதோதலாத் தவம்? அதாவது - பாத்பலாத்களவு; 'கன் வான்' என்ற கன்வாயை மாத் திராமெய்யழிய, களவு என்பதில் தட்டிக்கிட்டு குதாடுகிறவன் முதலில் கிசோஷனாயம் வாக்கண்டு மேன்மேலும் அதிலே முயல்வான்; அடைவிலே, குதில்பெற்ற பொருளையும் இழந்து ஏற்கனவே கையிதான் எதையுமில்லாத, கெட்டியானவனாகிய அநாதையையும் கெட்டியானவனாகத் தோற்கும்படியான நிலைமக்கு வருவான்; இதில் இவ்வளவு தனபாசனாயாதே பிறகு கன்வாய்க்கிலே கைவைப்பான். அதிலே யாசனியாகத் திருவெது கிவான்வனாகிய; தேர்ச்சிபெற்றவாதே தீவட்டிக் கொள்ளி யிறங்குவான்; அது ஒருவனாய்க் செய்யக்கூடிய காரிய மன்றாகவால் பணம் யும் துணைகட்டிக்கொள்வான். கானு துர்த்தோடு கெருக்கினவாதே அவர்கள் மாதார்க்கென்கொள்ளும் வலியுட்பட்டமுத்தும்படி செய்வார்கள். அதற்கு மேற்பட்ட ஆபத்த வேருண்டு கொள்ளவேண்டா. இத்தனையும் தமக்கு உண்டானதாகச் சொல்லுகிறார் இவ்வாழ்வார்.

கன்வாயதோத்திலே குதாவது-கிசோஷனாயிருப்பாருருவன் "சர்வாசோஷ னாய ஆத்மா உண்டு; கர்வாசோஷியான சர்வானுண்டு; புண்யபாப வருப்பு உண்டு, பாசோஷமுண்டு", என்றிப்படி தாற்பெருக்கிப்பெய்தி விளம்பினால் மாயச்சொற்களாலே "இவைபொன்றயில்லை" என்று அவன் கைபெழுத்தியிப் படி அகலா மயக்கி யிக்க கால்தினுக்கித் தன்வருப்பில் இணக்கிக்கொள்ளுக. களவாவது—"கிண்டித தக்யகாலகால வொருவா தாவதாரினா— கிம் தேச கக்குதம் பாபம் சோசோனாத்மபதாரினா" என்றபடி-எம்பெருமா னுக்கு சோஷனாய் கெளந்துபந்தாரியான ஆத்மாவைத் தன்னதென்றிருக்கை.

இப்படிப்பட்ட துர்ச்சரிதங்களாலே எம்பெருமானுடைய அவம்புரிந்த நெடுந் தடக்கைக்கும் எட்டாமல் நெடுந்தூஞ்சென்ற என்னை அவ்வெம்பெருமானுடைய அழகானது 'பயலே! இங்குவா' என்றழைக்க, அதை நான் செவிபி வேற்றுக்கொள்ளாமற்போக. பின்னையும் அவ்வழகு என்னை விட்டமாட்டாதே என் நெஞ்சினுள்ளோ வந்து கிக்கனப்புகுந்து ஸ்திரமகக்குடியிருந்து எம்பெருமான் பக்கலில் நான் மிக்க ஆதாம் வைக்கும்படி செய்த விசித்திரம் என்னை! என்று சிந்தித்த உருகுசின்றனர்-பின்னடிகளில்.

இங்கு முகவியமாகக் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம்:—“தன்பால் ஆதாம் பெருக வைத்த” என்ற அடைமொழியை அழகனிடத்திலே அர்வயித்தப் பொருளுரைப்பர் பெரும்பான்மையர்; அது மிக்க கவைக்கேடு; அவ்வடைமொழியை அழகிலே அர்வயிக்கவேண்டும்:—எம்பெருமான் ஓர் அழகு உடையவன்; அவ்வழகு எப்படிப்பட்டதென்றால், குதறுய்க் கள்வனாகி.....வலியுள்பட்ட முத்துலேனாய் போதசேயென்று சொல்லிப் புந்தியிற்புகுந்து தன்பால் ஆதாம் பெருகவைத்தது-என்றிங்-வனே உய்த்துணர்க. தன்பால்-எம்பெருமானிடத்திலே என்றபடி. “பக்திவர்த்தகமான கர்மஞ்ஞானம்தானந்திலே சிற்றிற தாப்த்து இவர்க்கு ஷடிவழகு. இவர்க்கு ஸம்பரபத்தை அறுக்கைக்கும் ஆதாதைப் பெருக்குகைக்கும் ஸாமக்ரி ஒன்றேயாய்த்து” என்ற வ்யாக்யானபக்திகளை உற்று நோக்குக. (கக)

விரும்பி சீன்றேத்தமாட்டேன் விதியிலேன் மதியொன்றில்லை

இருப்புபோல் வலியகேஞ்ச மிறையினை யுருகும்வண்ணம்

சுரும்பமர் சோலைகுழந்த வரங்கமா கோயில்கொண்ட

கரும்பினைக் கண்டுகொண்டேன் கண்ணினை கனிக்குமாறே! (கௌ)

விரும்பி	{ ஆதாத்மோடே ஒருபடிப்பட	இறை இறை	{ கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
சீன்ற	{ சீன்ற	உருகும்	{ உருகும்படி;
எத்த	{ ஸ்தோத்தாம் பண்ணமாட்டா	சுரும்பு அமர்	{ உண்டென் பொருத்திய
மாட்டேன்	{ தவனாயிராசின்றேன்;	சோலை குழந்த	{ சோலைகளாலே குதப்பிட்ட
விதி இலேன்	{ (கைகட்டித் துதலி) காலிகலயாபாங்கனும் செய்யப்பெருதவனாயிரா சின்றேன்.	மா அரங்கம்	{ மாட்சிமைதங்கிய
		கேயில்	{ சூர்வந்ததை
		கெவண்ட	{ இருப்பட்டாகத் திருவுள்ளம்
மதி ஒன்ற	{ ('எச்சவன் ஒருவன் உண்டு	சுரும்பினை	{ பரமபேசியான
இல்லை	{ எனகிற) ஒரு அறிவும் (எனக்கு) இல்லை;	என கண்	{ எய்துகுமாரினை
	{ (சூப்படிப்பட்ட என்னுண்டய)	இனை	{ எனது இரண்டு
		கண்ணி	{ கண்டனும்
இருப்பு	{ இருமைப்போல் கண்ட	கொண்டு	{ பார்த்தவண்ணமாய்
போல	{ மான நம் கொஞ்சானது	கனிக்கும்	{ மிகிழ்ச்சியடைதற் க்தம்
வலிய		சூர வ	{ என்னே!
கேஞ்சம்			{ (என்று ஆச்சரியப்படுகிறபடி.)

தனித்தனக்கு நியத பாபலம் டைடத்தாற்போலே, ஒருவகை போக்பலதய
மில்லாத கல் கெஞ்சனா எனக்கு அழகிய மனவாசன் கோவலவசதிக்கப்
பெற்ற பாக்பெத்தக கான் என்னவென்று சொல்லுவேன் என்று தமொறு
மீன்றனர்.

மனம்மா, அங்கு, காயம் என்ற மூன்று அகர்புதுப்புறத்தில் ஒன்றினாலும் நான் பகவத்கிரியைதில் அந்நிகழ்த்தப்பெறவில்லை; இந்நிகழ்வாகியதும் ஒருபடிப் படநிலைத்துவின்று உண்மையான அன்புடன் ஸ்தோத்தரஞ் செய்யுமவனல்லே ஞானால் வாப்படைத்த பயன், பெற்றிலேன்; ("நின் தலைவன் தாழ்த்து இருக்ககப்பென்குல் சுப்பாறு பார்த்தவிதி" என்றபடி) ஒரு அஞ்ஞலியும் நேராகச் செய்யமாட்டாதவனாகையால் காயம்படைத்த பயனும் பெற்றிலேன்; எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் 'ரூபம் ருணம் கிபூதி இவற்றைப்பற்றி விசேஷமாகச் சிந்திக்க மாட்டாமற்போனாலும், 'எம்பெருமான் ஒருவன் உண்டு' என்று அவனுடைய ஸத்தையையாகியும் சிந்திக்கலாமே; அதுவும் சிந்தித்திலே ஞானால் மனம்படைத்த பயனும் பெற்றிலேன். இனிமேலாவது மனம்மாநத் திருத்திக்கொள்ளக்கடமோ வென்று பார்த்தாலும், அதற்கும் போக்பதை வில்லாதபடி மனம் கல்லாங்கிடக்கிறது.

[“இரும்புபோல் செஞ்சம்” என்னுமனவே பேரதுமாயிருக்க, ‘வலிய’ என்ற விசேஷித்ததற்குக் கருத்து யாதெனில்; “இரும்புபோல்” என்று சொன்னவுடனே நமது செஞ்சுக்கு இரும்பை உவமை கூறியது ஒக்குமா வென்று ஐயாய்ப்பதார்; இரும்பை செருப்பிலே காப்ப்சி நிமிர்த்துக்கொள்ள லாம்; நமது செஞ்சு ஒருபடியாலும் ஸர்வரக்தனாலும் நிமிர்த்த முடியாதிருத்த லால் இவ்வுபமானம் ஒவ்வாது, வேறு எவ்வுபமானமும் ஏனாது என்றெண்ணி; வலிய என்றார்:- ஸாமாஸ்யமாக, ‘கடிதமான செஞ்சு’ என்னவாமேயொழிய, இன்னதுபோல் கடினமானதென்று சொல்லமுடியாதென்க.]

இத்தகைய கண்ணெதிரும் கணதும்படிப்பாய்ந்து எம்பெருமான் கோவிந்தினை கண்டவளர்த்தருள்வது! “கடினவசு” என்றும் “புலிபு” என்றும் கண்டபடியாக வந்தாரென்றால் உறுதியாகக் கூறுவர். பூவருணவியாவாரது ரீதா தா ரீதெனவாய்ந்தாரா தாபுஷுஷு காரணரீதியிற்—கதளவருள இப்பூசமகந்த கண்ட தவயணஸ்தா ரீதாமந்தா ஸத்யம் கற்பகம் ப்ரபல ஜலபிரகாரவம்பமா கம்பு தெனகப்பாமகா தரு ப்ருந்தம் வந்தபதாமந்தீபம்” என்று ஸ்ரீரங்கராஜன் தவத்தினே பட்டர் மங்களாஸாரகம் செய்தருளியபடி கோவைவாய்ப்பு அளமந்த அசங்கமானதில் அமர்ந்தகாதலி என் கண்கள் கண்டுகனிக்கும் விதத்திற்கு நான் என்ன பரகமில்லென்கிறார்.

உபதிகர்த்திகை "நாவொ வென் லுஃ-ரனோ லவ லு:" என்று எம்பெரு
மாரின் தாமயனாக ஒதிவிருப்பதால், இவரும் ('கரும்பு போன் தலிர்' என்றானால்)
கரும்பினே என்று ஸாக்ஷாத் கரும்பாகவே கூறுகின்றார்.

[என் கண்ணினை களிக் குமாறே] சிதம்புத்தர்கள் “வடா வயது விலாவி
நாயி—வடா பசுபந்திஸூரய!” என்னும்படி பரவாஸுதேவனை எப்போதும்
ஸேவித்து மகிழ்கி, மகிழ்ச்சிதானும் எனது மகிழ்ச்சிக்கு ஒப்பாகவற்றோ?
இஃது ஒரு அநிதிபமான மழைச்சிகாணிர்! என்பது உருத்த

உருகும் வண்ணம் என்பது-கோயில்கொண்ட என்பதுதான் அநிதிக்கும்;
கண்ணுகொண்டு என்பதனாலே இவைபயமென்பாருமுனர். (கௌ)

இனிதினைத் திவலைமோத வேறியுந்தன் பரவைமீதே
தனிசீடத் தரகசெய்யும் தாமரைக் கண்ணனெம்மான்
கலியிடுத்தனைய செவ்வா: & கண்ணனைக் கண்டகண்கள்
பலியடகும் புதிருமாலோ என்செய்கென் பாலியேனே. (க.அ)

தினா திவலை	{ அலைமலிநுண்டான திவலை வானவை	கணி	{ செவ்வககணி பொனது செத்த வாய்ப்புடையனான கண்ணிரை
இனிதுமோத	இனிதரக அடிக்க, [விச]	இருத்தனைய	{ செம் வாய் கண்ணனை
எழியும்	கொத்தனிக்மெ	கண்ட	{ வேலிக்கப்பெற்ற (எனது) கண்ணில் கிணறும்
தன்	குளிர்த்த	கண்ணன்	{ வேலிக்கப்பெற்ற (எனது) கண்ணில் கிணறும்
பரவை மீது	{ உடம்போன்ற திருக்கோலி யிலே	பலி அருப்பு	குளிர்த்த கண்ணிர்த்தனியின்
தனி உடந்த	{ தனியே வந்து கண்வளர்க் தருளி	உதிரும்	பெருகலின்றன;
அரக செய்யும்	செவ்வோல் செலுத்தற	பாலியேன்	{ (கண்ணாக்கண்டு களிக் கைகருப்) பாலியே, யிலவந்த கண்
தாமரை	{ புண்டரீகாகுரூப்	என்	{ என் செய்கென்?
கண்ணன்		செய்கென்	
எம்மான்	எமக்குத் தலைவரூப்		

எம்பெருமானை ஸேவிக்கப்பெற்றமைக்கு உகந்து உரைத்த சூழ்வார், கண்க
ளினுடைய கணிப்புக்குப் போக்குவிடான ஆகந்தக்கண்ணீர் பெருகப்பெற்று,
'ஐயோ! இக்கண்ணீர் அரும்பரும்பாகத் துளித்தாக் கண்ணை மறைத்து
எம்பெருமானை இடைவிடாது ஸேவிக்கவொட்டாமல் இடைச்சுவலாய்த் தடை
செய்தின்றனவே! கைக்கு எட்டினது வாய்க்கு எட்டாதெழியும்படி மறா
பாபத்தைப் பண்ணினான் இந்த துக்கத்திற்கு எங்குப்போய் முறைபிட்டுக்
கொள்வேன்' என்று வெறுக்கிறார்.

பரவை என்ற கடனுக்குப் பெயர். திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்க்தருளு
கிறவன் திருக்காலிரிகடலிலே வந்து கண்வளர்க்தருள்வதாக அதுரைத்திருார்
என்னலாம்! அன்றியே, காவேரிதான் ஒரு பெருக்கடல் பெருகுமாயேனோ
பெருகென்னம் கோத்துப் புரளுகையாலே காவேரியையே கடலாகச் சொல்லிற்
றுகவுமாம். முற்றவாகம்.

தனி சிடத்து - பிராட்டிமாருமில்லாமல் பரதேவரியாப்க் சிடக்கிரனென்றபடி யன்று; சினைவறித்து பரிமாறும் நித்யமுத்தாதிகளை ஒருநாடக வுடையவன் அவர்களைபெல்லாம் விட்டுவிட்டு, ஸம்ஸாரிகள் பக்கல் கைசபாலே “ஒருவனா ிதும் கிடைக்கக்கூடுமோ?” என்று வந்து சிடக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. தனி - ஒப்பில்லாதபடி என்றமாம்.

அரக செய்கையாவது - விரோதிநிரஸும் செய்கை; அதாவது—“அதமம் மம்” என்றிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளின் பாழான நிலைமையைக் குறித்து ‘நம:’ என் றும்படி செய்துகொள்ளுக. ‘வெரஹம்’ என்பாளை ‘பாவெரஹம்’ [தானோஹம்] என்னப்பண்ணவல்லவடிவமுது படைத்தவனிறே எம்பெருமான். “பொக்கோதஞ் சூழ்ச்ச புனனியும் விண்ணாவரும், அவகாதுஞ் சோராமே சூன்சின்ற வெம்பெருமான், செக்கோதுகடைய திருவரங்கச் செல்வனார்” என்ற நாயக்கியார்திருமொழியை இங்கு அதுஸந்திக்க. “அரக செய்யுந் தாமரைக் கண்ணன்” என்ற சொற்போக்கால்-எம்பெருமான் தனது திருக்கண்ணழகால் அனைவரையும் அகப்படுத்திக் கொள்ளுகிறான் என விளங்கும்.

“இப் பாஹுமால்நரத்திக்கு அகப்பட்டார் ஆரென்னில், [எம்மான்] நான் தேர்த்து என்னை எழுதிக்கொடுத்தேன்: ஸம்ஸாரிகளுக்கு இவ்வருகான என் னைத் தேர்பித்த கண்களுக்கு இனி வெல்லவொண்ணாத நிலமுண்டோ?” என்ற விபாக்யான ஸ்ரீஸரீத்திகளின் ராஜ்மதச் சிறிது பருகு.

பெரியபெருமானே லேலித்தால், அவதாரத்திற் பிற்பட்டவர்கட்கும் உதவு கக்காகக் கண்ணிராந்தான் வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறானென்று ஸ்மரிக் தலாம்படி யிருக்குமாதலால் கண்ணனை என்கிறார்: “கேரவனாய் வெண்ணெ யுண்டவராயன்.....அண்டர்கோ ணனியாக்கன்” என்றார் சீருப்பாணாழ்வா ரும். இவ்விடத்திலே பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி:—“யசேசனைப்பிராட்டி யிள்ளை மனம் கன்றமல் தீம்பிலை கை வளரும்படி வளர்த்த மொகமொகப் பெல்லாம் பெரியபெருமான் பக்கலில் தேர்த்திலிருக்கும்: வலிவீட்டா திகளாலே னுயிரிதிராய் வளர்த்து வடிந்த கிரியமெல்லாம் தேர்த்தும்படியான சகாவர்த்தி திருமகனை ஸ்மரிக்கலாம் படியிருக்கும் - எம்பெருமானைக்கண்டால்” என்று.

இனிது+திசை - இனிதிசை; கடைக்குறை. இசுந்தனைய-இருந்தனைய; இருந்தாதேவரென்ற என்றபடி. ஆய் ஒ - விபப்பிடைச்சொற்கள்; இரக்கமும் கடப் பிடும் தேர்த்துகிற குறிப்பிடைச் சொற்களுமாம். என் எனன் என்னும் வினா வின் விசாரம். செய்கென் - கசகவிடைசிலை எதிர்காலம் காட்டிற்று. (கஅ)

குடதிசை முடியைவைத்துக் குணதிசை பாதம்கீட்டி
வடதிசை பின்புகாட்டித் தேன்திசை பிலக்கககோக்கிக்
கடல்கிறக் கடவுளெக்கை யரவனைத் துயிலுமாகண்டு
கடலெனக் குதுகுமாவோ என்செய்கே ன்றுவகத்தே. (கக)

உவகத்திரோ உவகத்திறுன்னவகனே!

உடல் கிரமம் { உடல்போன்ற கருகிறத்தையுடைய உடையுடைய உடையுடைய

என்றத எம்பெருமான்.

குடந்திரை மேற்குத்திக்கு

முடிநாடி { திருமுடிநாடி வைத்தருளி
வைத்து { பும்,

குடந்திரை மேற்குத் திக்கு

பாதம் கீட்டி திருவடிகளை கீட்டியும்,

வட்டிரை வடக்குத் திக்கு

பின்பு வட்டி { (எனது) பின்புறத்தையுடைய
கட்டியும்

தெந்திரை தெற்குத் திக்கு

இவ்வகை { (விபேஷணன் காழ்ப்புடைய
மன) வகையை

கேள்வி { (அன்போடு) பார்த்துக்
கொண்டும்

அவ்வு அனை { திருவனந்தாழ்வானுடைய
பெயரையில்

அவிலும் { யோகித்திரை செய்புக்
தன்மையை

கண்டு காண்பதனால்

எனக்கு உடல் உருகும்—

சுவோ சுவோ

என் { (என்) என்ன செய்ய
செய்கேன் { மாட்டுவேன்.

என் முதலிய அபாயவங்களுக்கு உண்டாகிற விகாரமேயன்றாமல் அவற்றிற்கு ஆராயமாய் அபாயவியான ஸரீரமும் கட்டழியாவின்றதே! இதற்கு என் செய்கேன்! என்கிறார். அழியாமனவானான் எனக்கு திக்குக்களுக்கும் தன் எம்பந்தமுண்டாய்ப்படி ஸோஷாயனாய் யோகித்திரை செய்தருள்கைதலேவித்தாத் தமது ஸரீரம் கிராயிக்கவார்த்த உருகிச் செயலற்றிருத்தலை உவகத்தார்க்கு விவப்போடு அறிவிக்கின்றனரென்க.

பூமியின் ஸ்குஷ்ட - மதவ்யதிப்பக்கந்தாவர்களைப் பொருள்கள் வாழ்ந்தாக என்றும் ஆகாத்தின் ஸ்குஷ்ட-தேவர்கள் வாழ்ந்தாக என்றும் ஏற்பட்டிருக்கிறது; திக்குக்களின் ஸ்குஷ்ட ஸ்பர்த்தம் என்று கிளைக்கவேண்டா; சேதார்க்குத் தன்மீது அன்பை புண்டாக்குமாறு எம்பெருமான் தான் பன்னிகொள்வதற்காகவே திக்குக்களை ஸ்குஷ்டத்ததும் என்று இப்பாட்டால் உறுவதாக கிஸோஷார்த்த முறைப்பர்.

மேலைத்திக்கு-உபயகிபூதிக்கும் தலைமை வறுத்தலைத் தெரிவிக்குமாறு தான் குடின திருவபிஷேகத்தையுடைய திருமுடிநாடி வைப்பதனாலும், மேலுத்திக்கு-கைவலோகமும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஸாணமடைதற்குரிய தனது திருவடிகளை கீட்டுவதனாலும், வடக்குத்திக்கு-முாட்டி எம்ஸ்குதம் கடைபாலுவதாதி சூழ்வார்களின் செலிக்கெனிய காச்சொல் கடைபாடாத தேசமாகையாலே அத்திக்கிறுன்னாரொல்லாரும் கட்டெதற்கு ஏற்படவேண்டிய பின்னழகை பெல்லாம் காட்டுவதனாலும், தெற்குத்திக்கு-எனது அந்தாங்க பத்தன விபேஷணாழ்வானுக்காகத் தனது திருக்கண்களையெடுத்து அன்போடு நோக்குவதனாலும் என இவ்வாறு காண்கு திக்குக்களும் பயன் பெறுமென்க. விபேஷணாழ்வான் கிசுத்தியாய் என்றும் இவ்வகையில் வாழ்ந்த வகுக்கென்றுமென்பது துற்கொன்கை.

‘திப்படி ஈர்த்திகையினுள்ளாரும் பலன்பெற வேண்டுமென்று நுகுவாரும் வைத்து எம்பெருமான் பன்னிகொண்டதும் ஆழ்வார் பொருட்டாகவே யாதிற் றென்ற கருத்து முன்னுமடியில் தோன்றும். (எக்ஷத)

உடல் உருகும் - உணர்வுடைய ஜீவன் உருகுதலன்றி ஜடபதார்த்தமான உடம்பும் உருகுமென்றபடி. [“எனக்கு உடலுருகுமானோ என் செய்கே னுமகத்தீரே”]—ஆதர்ப் பெருக்கிலே அருகினுள்ள கணகன் உடைந்தால் கணகையப்பா தகாப்பவர்கள் கவிட்டுக் கடக்கின்ற கூப்பிடுமாய்போலே கூப்பிடு கிருள். பெரியபெருமா எழுகக்கண்டுகையத்துக் குறியழியாதே புறப்படுகிற ஸம்ஸாரிகளைய் பார்த்து, உக்கணப்போலே உடல் உருகாதே கல்லாறிகுப்ப் தற்கு நுகு உபாயம் சொல்லுமாட்டார்களோ? என்கிருர்.

குடக்குத் திசை-குடதிசை; திசைபொடு திசைப்பெயர் சேர நினைந்து உயிர் மெய்யும் களவொன்றும் நீங்கிற்ற. குணதிசை, வடதிசை என்பனவும் இங்ஙனதே. திசை-ஈண். முடி-மீடத்துக்கு வாசகமான இச்சொல் தாளியாகு பெய்யாய், தலைபக்குறித்தது. இவங்கை-கங்கா; கடலிகடத்தீவு. ஆ-ஆறு என்பதன் குறை. கண்டே-செய்தென்னும் வாய்பாட்டு வினைபெச்சம் காரணப் பொருளில் வந்தது. உலகத்தீரே-உலகத்தார் என்பதன் ஈற்றவல் திரிந்து ஏகாரம் மிக்ருவந்த விளிப்பெயர்.

“உடலும் கேக்குருகுமானோ” என்பது பாட்பேதம்: கேக்கு-கொள்த் என்பபடி. (கக)

பாயுடீ ஔங்கத்தன்னுள் பாய்ப்பனைப் பன்னிகொண்ட மாயனார் திருவன்மார்வும் மாதகவுதவும் தோளும் னாயதாமரைக் கண்களும் துவரிதழ்ப் பவளவாயும் ஆயகீர் முடியும்தேக முடியரோர்க் ககலலாமே. (உயி)

பாயும் நீர்	{ பாயாளின் தன்ன கவிசிரி குழந்த	தோளும்	திருத்தோள்களும்
அரங்கம் தன்னுள்	{ கோயிலிலே	தாய தாமரை	{ பரிசுத்தமான தாமரை மலர் கண்களும் { போனற திருக்கண்களும்
பாய்பு அனை பன்னி கொண்ட	{ சேஷசயநத்திலே { கண்டவனார்த்தருளா நின்ற	தவந் இதழ்	மெத்த அநாரமும்
மாயனார்	{ ஆச்சரிய சத்திவாயத்த எம்பெருமானது	பவளம் வாயும்	பவளம்போன்ற வாயும்
திரு கல் அரங்கம்	{ பிரசாத்தி வாழ்கின்ற விலகுகுணமான மார்பும்,	ஆய கீர் முடியும்	{ வேலைப்பாடுள்ள அழகிய முடியும் { திருமுடியும்
மாதகம் உருகும்	{ மாதகமணிபோன்ற திருமேனி நிறமும்	தேகம்	{ (இவற்கு லண்டான) தேஜஸ்ஸும்
		அடிய ரோங்கு	{ ஸ்வுருபஞ்ஞானமுடைய தணர்வருக்கு
		அணர்வமே	இழக்கத்தருமே?

இது “பணியரும்பு உதிருமாவோ என் செய்கேன் பாவியேனே” என்றும், “உடலெனக் குருகுமாவோ என் செய்கே னுலகத்தினே” என்றும் கதறின ஆழ்வாரை கோக்கிச் சில ஸம்ஸாரிகள் “ஓய்! பகலத் விடியத்திலே அகப்பட்டு என் இவ்வனை கதறுகிறீர்? அதின் ஊற்ற்த்தனைவிட்டு எங்கனோமே கடவுளிடத்தில் ‘என்செய்கேன்! என்செய்கேன்!!’ என்று வாய்வெருவ வேண்டாதபடி தரித்து ஊக்கமே வாழலாமே! உம்முடைய ஸ்வயம்ஞ்ஞதாசர்த்தம் மிகவுமழுகிறது!” என்றாற்போலே சில சொல்ல; அதுகேட்ட ஆழ்வார், ‘பாவிகாள்! கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகைக்கண்டிவைத்து, ‘இவ்வழகெல்லாம் கமக்காகவாயிற்று?’ என்று கவிக்கும்படியான ஸ்வரூபஞ்ஞதாமுடைய எங்களுக்கு: “அதமம்-மம” என்றிருக்கிற உங்களைப்போல் அகலமுடியுமோ? என்கிறார்.

எம்பெருமானுடைய அதிரயங்களை வெறும் எட்டுப்புறத்தில் கேட்டுப் போகையன்றிக்கே, பரமபவகமான திருவரங்கத் திருப்பதியிலே திருவகத்தாழ் மான்மீது “தன் தானார் தேவனும் முடிகளும் சமனிலாத பல பரப்பி” என்ற படி ஸகல வயவ ஹைந்தரியமும் நன்கு விளங்கும்படி சாய்ந்தருள்கின்ற எம்பெருமானது திவ்ய தேஜஸ்ஸைக் காணப்பெற்றவர்களும் மீண்டு கால்பேர்ந்து விடைமுடியுமோ? என்க

மாயனார்-தனது செடுக்கைக்கும் எட்டாமல் “ஒடினேடுஒடி” என்னும் படி செடுக்குரார் ஸம்ஸாரத்தினுள் ஒடிப்போன என்னைப் பிடித்திழுத்துக் கொண்டவனுடைய ரக்தி ஆச்சரியமாயிராநின்றது காணீர்! என்கிறார்.

நாய என்னும் அடைமொழி கண்களில் இடையையும்: கடாசுறிக்கப் பெற்றவர் கள் பரிசுத்ததாவதற்கு உறுப்பான பரிசுத்தியைச் சொல்லுகிறது. “சாமனீ விதாரூபிபத்னிகளைப் பூதராக்கின புண்டரீகாசுடன் செடுகோக்கு-சாபரிழிக் தென்னப் பண்ணுமிறே” என்ற ஆசார்யஜ்ஞநய ஸூத்ரார்த்தம் இங்கு அது ஸந்திப்பது.

தேச - ‘தேஜஸ்’ என்னும் வடசொற் சிவதவு.

(உ௦)

பணிவினால் மனமதோன்றிப் பலளவா உரங்கனார்க்குத்
துணிவினால் வாழமாட்டாத் தோல்லைகெஞ்சே கீசொல்லாய்
அணியினார் செம்பொனாய் அருவரை யனைமகோயில்
மணியனார் கிடத்தவாற்றை மனத்தினால் நிரைக்கலாமே?

(உ௧)

பகலம் யாய் { பகலம்போன்ற அதார்த்த
முடைய

அரங்கனார்க்கு { அழகிய மனமானவர்
விடியத்திலே

பணிவினால் { ஹைந்தரியசியாய்

மனம் அது { கருத்தைப் பொருத்த
தன்றி { வைத்து

துணிவினால் தனிவுடன

வாழமாட்டாத வாழமாட்டாத

தொங்கி { செழுத்தனமுள்ள
கெஞ்சே { மனமே!

அணியின் ஆ அழகினுள்ள பூர்ணமாய்

செம் பொன்	செய்விய பொன்னுலே	கிடத்த ஆற்றா கண்டார்த்தருளுதற்படியை
ஆட	செய்யப்பட்ட	மனத்தினால் கெஞ்சினால்
அரு வரை	சிறத்த மேரு	நீனைக்கல் { (அளவிட்டு)
அணைய	பாங்கத்தையொத்த	ஆடே { அறியக்கூடுமோ?
கோயில	கோயிலிலே	நீ செய்வாய் நீயே சொல்க்களான்.
மயி அனல்	{ சீமணிபோன்ற எம்பெருமான்	

“கரும்பினைக்கண்டுகொண்டு” என்றும், “அரவணைத் துவிதுமா கண்டு” என்றும் அழகியமணவாளனை நீர் கண்ணால் கண்டமைபாணன்றோ “என்செய்வேன்! என்செய்கேன்!” என்று தவிக்கிறீர்; அப்பெருமான் பள்ளிகொண்டருளும்படியைக் கண்ணால் காணவேண்டா; ஒரு மூலையிலே உட்கார்ந்து கெஞ்சினால் நயராஞ்செய்துகொண்டிரும் என்று சிலர் சொல்ல, அதற்கு உத்தரமாகத் தமது திருவுள்ளத்தை கோககிக் கூறுகின்றார் - அப்பெருமான் பள்ளிகொண்டருளாமற் றை கெஞ்சினால் தான் கினைத்துத் தரித்திருக்க முடியுமோ? என்கிறார்.

கெஞ்சால் கினைக்கமுடியாதென்பதை உபபாதிப்பன-மூன் இரண்டுகள்.

கெஞ்சே! நீ வெருகாலத்தைப் பாழே கழித்தவனல்லியோ? நீ அறுகலப் பட்டிருந்தாயாவில் முன்னமே உஜ்ஜீவித்திருக்கலாமன்றோ? அதற்காக நீ செய் திருக்கவேண்டிய காரியமும் அதிகமொன்றுமில்லை; உன்னுடைய சிந்தனையை எம்பெருமான் விஷயத்திலே செலுத்தி அவனைப் பணிவதாக நினைத்துத் தி, ‘இனி நாம் பணியவேண்டிய வயத்தி வேறில்லை’ என்று நினைந்தாக அப்பவணாய்க்கொண்டிருந்தால் இவ்வளவேபோகும் உஜ்ஜீவாதத்திற்கு; வெருகாலமாக இப்படிப்பட்ட பணிவும் அப்பவணாயமும் இல்லாமல் கெடுகாளாகப் பாழாய்ப் பேசுவனன்றோ நீ; இப்படி சிந்தனாவும் ஒரு விஷயத்திலே கினைக்க மாட்டாத நீ எம்பெருமான் அரவணைமேல் சாய்ந்தருளும்படியை நினைப்பதென்றால் இது கூமொன காரியமா என்பதை நீயே ஆராய்ந்துபார் என்கிறார் என்னடியும்.

[பணிவினா மனமது ஒன்றி] இங்கு மனம் என்று மனோவருத்தியாகிய சிந்தனையைச் சொல்கிறது. ஒன்றி-பிறவினைப் பொருளில் வந்த தன்வினை; ஒன்றுவித்து என்றபடி.

சிந்தனையைப் பணிவினாவ் ஒன்றுவித்தலாவது-எம்பெருமானைப் பணிவதாக முயற்சி செய்தல். “இதா விஷயக்களிலே போகிற கெஞ்சை அவற்றில் நின்றும் மீட்டுப் பார்ப்பத விஷயத்திலே பாவனையாக்குவோ மென்னும் உத்தேசமாகத்தாமே வாய்த்து இவ்விஷயத்துக்கு வேண்டுவது” என்பர் பெரியவாச்சான்றிள்ளையும்.

கன்றாகப் பணிந்தபின்பு பலன் கைகூடுமேயன்றி, பணிவதாக முயற்சி செய்ததும் பேருமென்கை செருமோ? என்று சங்கிக்கவேண்டா; ஒரு தருஷ்டார்த்தம் காண்பின்; ஒருவன் ஒருவனை அடிப்பதாகக் கைகைத் தூக்கு மென்ற; ஆனால் அவனுடைய கை எதிரியின் உடலில் படவில்லை; கையோக்கின

மாத்ரிசமே புள்ளது; இவ்வளவேபாயினும், எதிர்பாணவன் உள்ளதனையும்
 'இவன் என்னைப் பரிபலப்படுத்தினான்' என்ற காலவர் ஐவர் திரண்ட இட
 மெங்கும் இது ஒரு பெரிய பாவாதமாகச் சொல்லிக் கொள்வதற்குக் காரண
 மாகின்றது; அவ்வாறுகவே, 'சேதான் சீர்வாணைப் பணிபாலிடினும் பணிவதான
 ஒருப்பட்டாலும் அவ்வளவையே கொண்டு எம்பெருமான் "இவன் என்னை
 பரிமாணித்தான்" என்ற உள்ளதனையும் சொல்லிக்கொண்டு காரியஞ்
 செய்தற்கு வ்யாஜமாருமென்க "தொழக்கருதுவதே தனிவதுருத" என்ற
 திருவாய்மொழியையும் கேட்குக.

துணிவினால்—தருடாத்தவனாய் பத்தினான் என்றபடி. வாழமாட்டா என்று—
 இத்தனை காலமாக வாழாதொழிந்தமைபைக் கூறிவரது. [தோல்லை கேஞ்சே]
 இழவினில் உள்ள அதான்மைபை [அகாதித்தவத்தை] கேஞ்சினில் ஏறிட்டுக் கூற
 விற்படி; அகாதிக்காலம் வாழ்ச்சியை இழந்தொழிந்த கேஞ்சே! என்றவாறு.

[அணியினார் இய்யாதி.] மஹாமேருகையி புடைபடத் துணித்த அது மிம்
 மும்படி அதிலே ஒரு நீலசத்தத்தை அழுத்தினுற்போலாய்த்தக் கோலிலாழ்
 வர்க்குள்ளே பெரியபெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. "ஸ்ரீராமாணசு-
 ராஷ்டிரசெஷம் ஸ்ரீஹ்ரிதக்ஷ்யுஷாசுமகா-
 ஹ்விஷாசுஜிஷாபாஷாஸு சூதீவிதாபா: ட-ஸ்ரீகங்காதர்மந்திரம்திபா
 சேஷம் ஸ்ரீஸ்ரீதந்தாம்ப ஜாமாத்ருகர்ப்பம்! பச்யேமஸ்ரீ திவ்யமானிக்ய பூஷாமஞ்
 ஜுஷாபாஸ்தல்வ மும்மீலிதாபா" என்ற பட்டர் ஸ்ரீஹ்ரி இவ்வருளிச்
 செயலின் கருத்தை ஒரு புடை உட்கொண்டே தென்றுணர்க.

மணி அனார்-அன்னார்' என்பது 'அனார்' எனத் தொக்கிவிடக்கிறது. (உக)

பேசிற்றே பேசலல்லால் பேருமையோன் ஹணரலாகாது

சூசற்றார் தங்கட்கல்லா லரியலா வானுமல்லன்

மாசற்றார் மனத்துளரின் வணங்கிகா மிகுப்பதல்லால்

பேசத்தா குலதுண்டோ பேதைகேஞ்சே கீசொல்லாய்.

(உஉ)

பேதை } கீசொன்ற மனமே!

பேசுதே } { (வேதங்களும் வைதிக
 புருஷார்களும்) பேசின
 பேசுகக்கையே

பேசல் } { (அழகும்) பேசுகதே
 தல்லால் } உல்லாமல்

பேருசை } { (எம்பெருமானது)
 மேளா-கூறியசே

தந்த } வகிதசமும்

உணர்வு ஆகாத அறிவுமுடியாத;

சூசு சுற்றார் } உபாயாத்ரபப்பற்றுகிற
 சந்தரு } குறவொற்றலாகளுக்குத்
 உல்லால் } தவிர (மந்திரமோக்கு)

அறிவல் } அறிய முடியாதகருபு
 ஆனும் } மிகாதிருண (அவன்!).

மாசு அற்றார் } குற்றமற்ற பெரியோர்
 மனத்து } விரிவ கேஞ்சில் நிதவ
 உளரின் } வரலாம் செயல்பயவிரி

காம் உணரகி } காம் உணர்விக்கொண்டு
 இருப்பது } காலகழிக்கலா
 அவ்வளவு } மத்தியமொழிய

பேசு தான் } { (அவன்) பேருமையோடோ
 சூசுத } உப) பாசாதிட்டுப் பேசும்
 உண்டோ } படியா யிராகின்றதே?

நீ சொல்லாய்—

வினாக்கமுடியாததில் வாய்விட்டுப் பேசினாலேவென்ன? “மக! பூர்வோ வாகுத்தர!” என்றன்றோ சொல்லியிருப்பது; மகம்மதமே பரிச்சேதிக்க லொண்ணாத விஷயத்தைப் பாகாமிட்டு முடிக்கப்போமோ என்கிறார்.

பேசமுடியாதென்றால் பேசுவதை விட்டு விலகி வாய்மூட வேண்டாலோ? அன்றையும் பேசிக்கொண்டே இருக்கிறதென்? என்ன; ஊமானாகப் பிறவாமல் நாலாறு வார்த்தைகள் சொல்லும்படியாகப் பிறத்தோமாதலால், வேதங்களும் அவதிகாத்தமர்களும் சொல்லிப்போன பேச்சுக்களில் ஏதோ சிலவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோமே பொழிய, எம்பெருமானுடைய பெருமைகளை யெல்லாம் அறித்து பேசுகிறபடியன்று என்கிறார் முதலடியில்: “நிறமூய் கோல மும் பேருமுருவு மிவையிவையென்று, அறமூயல் ஞானச் சமயிகள் பேசினு மன் கங்கெல்லாம், உறவுயர் ஞானச்சுடர் விளக்காய் நின்றதன்றி யொன்றும், பெற முயன்றூரில்லையாம் எம்பிரான் பெருமையையே” என்ற திருவிருத்தத்தை ஒரு புடை குத்திருக்கும் இது.

அன்றியே; “பெரு வாவொ திவத-இனெ-பதோவாசோ நிவர்த்தத்தே” என்று வேதம் பேசினபடியே நாமும் “எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பேசமுடியாது” என்று பேசுமத்தனியல்லது பெருமை அறியமுடியாது - என்றும் பொருள்படும்.

பெருமை அறியமுடியாதென்கிறீர்; அப்படி சொல்லலானா? “கண்ண வகார் நலியெய்த நல்லவமார் பொலியெய்த, எண்ணாதக ளெண்ணும் கன் முனிவரின் பத்தலைச் சிறப்பப், பண்ணார் பாடலின் கவிகள்” பாடின கம்மாழ் வார் போல்வார் அறிந்தபேர்களைன்றோ? அவர்களுக்குக்கூடவா அறியமுடி யாது? என்று கேட்க; அப்படிப்பட்ட சில மஹாதபாலர்கள் நவீர மந்தை யோர்க்கு அறிப்பப்போகாதென்கிறார் - இரண்டாமடியால்.

ஆக - குற்றம்; அது அற்றவர்கள்-கம்மாழ்வார் போல்வார்; எம்பெருமன் னைத் தவிர்த்து அசேதந க்ரியாவலாபங்களை உபாயமாக மதிக்கையாத குற்ற மில்லாதவர்கள்; நாகணியினை கம்பிரான் சரணே சரண் கமக்கென்று நாடொறு மேகசின்னதயரா விருக்கும் வரித்தோபாய விஸ்வாலிகள்.

அவ்வாழ்வார்களளவல்லாத கம்போலியர் செய்யவேண்டியதைக் கூறுவது முன்னுமடி. மாக என்னுதும் குற்றமே பொருள். பரமபுருஷார்த்தத்தை விட்டு அல்ப பாயோஜனங்களிலே விருப்பமுற்றிருக்கையாத தோஷமற்ற பெரியாழ் வார் போல்வாருடைய திருவுள்ளத்திலேயே “அடதடமும் வைகுந்தமும் மதிந் தவசாவதியும், இடவகைக மிகழ்ந்திட்டு என்பாலிடவகை கொண்டனையே” என்னும்படி நிற்பவராம் செய்தகுளுமவன் என்று சொல்லிக்கொண்டு வணங் குவர்த்த கமது கடமை என்க. இப்படி நெனொள்வரை அதுவர்த்திக்கவே, இப் படிப்பட்ட மஹாதீகாரம் கமக்கும் வாய்ந்து கமது நெஞ்சிலேயே எம்பெருமான் வலிக்கும்படியான பாக்கியம் விளையுமென்பது உன்னுதை. (உஉ)

கங்கையிற் புனிதமாய காவிரி நடுவுபாட்டுப்
பொங்குநீர் பரந்துபாயும் பூம்பொழி லரங்கத்தன்னுள்
எங்கள்மா லிறைவனீசன் திடந்தேவர் திடக்கைகண்மே
எங்ஙனம் மறந்துவாழ்கே னேழையே னேழையேனே !

(உரு)

எழையேன்	{ (எம்பெருமானைக் கிட்டினால் அநபகிக்க மாட்டாமலும், பிரித்தால் தரிக்க மாட்டாமலும்) பேராதமைக்குணத்தை புடையான்	எங்கள் மால்	{ (அடியவரான) எவனிடத்தில் பேசும்பு உடையவனும்
கங்கையின்	கங்கையியிற் காட்டிலும்	இறைவன்	ஸர்வஸ்வரமியும்
புனிதம் ஆய	பரிசுத்திபுடையதாகிய	நான்	{ ஸர்வஜ்யாமகஜ்ஞமாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன்
காவிரி	காவேரிநதியினது	கிடத்தது	சயனித்திருப்பதாகிய
நடுவு பாட்டு	நடுவிடத்தினே	ஒர் கிடக்கை	{ ஒப்பற்ற பள்ளிகொண்ட திருக்கோலத்தை
பொங்கு நீர்	{ பெரிய கிளத்தியோடு வருகின்ற (அந்தியின்) நீர்ப்பெருக்கு	என்றும்	ஸேவிக்கப்பெற்ற பின்பும்
பரந்து பாயும்	{ எங்கும் பரவிப் பாய்ந்தகிடமானதும்	மறந்து	{ (அத்தக்கிடையழகை) மறந்துபோய்
பூம்பொழில்	{ அழகிய சோலைகளை புடையதுமாகிய	எங்ஙனம் வாழ்கேன்	{ எம்மாத தரித்திருப்பேன் யான்
அரங்கம் கன்னம்	{ கோயிலிலே	எழையேனே	{ ஒன்றுக்குச் செய்யமாட்டாத திருத்தவனாகியே நிற்பேன.

நினைக்கவும் பேசவும் முடியாததால் இவ்விஷயத்தை மறந்து தரித்தாலே
வென்ன; பெரியபெருமானுடைய கிடையழகிலே அகப்பட்டதான் எனவே
அந்நிமறந்து லரங்கத்தேவன் என்கிறார்.

உபயகாவேரி மத்தியிலே ஸ்ரீரங்கத்தில் அழகியமணவானது சயனிக்குக்
கோலத்தை ஸேவிக்கப்பெற்றபின்பு, யான் அத்தக் கிடையழகிலே மனம் நடுபட்
டுப் புறம்பே செல்லமாட்டாதது தவித்து வருந்துதலைப்பொழிய அதனைமறந்து
தரித்திருக்க உபாயமுண்டோ என்று-தாம் எம்பெருமானது கிடையழகில் நடு
பட்டமைவை இதனால் கூறுகின்றனரென்க.

கங்கையியானது கிஷ்குணபாதத்தில் வின்றும் தேவன்றியதாதலால் பரிசுத்த
மாகது; என்றாலும், சிவனுடைய சடைமுடியில் தங்கியதனால் 'சௌந்தர்ய'
[குந்தரஸம்பந்தமுள்ளது-சடைச்சாறு] என்று சொல்லுகிற ஒரு குறைவை
அடைந்திட்டது; இந்தக் காவேரியோ அங்ஙனம் குறைபாடு ஒன்றுமில்லாத
தோடு அத்தக் கங்கையைத் தனது திருவடியில் வின்ற முண்டாக்கின பெருமான்
தான் மிக்க அன்புபூண்டு தன் நடுகிற் பள்ளித்தொள்ளும் பாக்கியமும் பெற்றது

பற்றி, அந்தக் கங்கையைப் பார்த்திலும் இது ஏற்றம் பெற்றதாகு மென்பர். “வெவெதெக-லெனீவதகூமரம் விஷு வலீகலாதூவாரம் வெவாவறா உலுலவ்யு—பேலாசுலாஸந்திவ தக்கக்காம் விஷுபுபிதீவ மாநாமுலாசாம் நேலமாபகா லுந்த்வகம்” என்று பட்டமும் அருளிச்செய்தது காண்க.

[பொங்குநீர் பரத்து பாயும் பூம்பொழிலாங்கம்.] கோயிலைச் சிட்டுகின்றோ மென்ற குதூஹலத்தினும் பெரிய கிளர்த்திக்கொண்டு தனது பெருமகிழ்ச்சி யெல்லாம் தோற்றமாறு எனரும் காவேரிநதி பாய்வதனை எப்போதும் மணிகள் மாறாத சோலைகள் சூழ்க்க பெரியபெருமானது ஸௌகுமார்யத்துக்கு அதுகூல மான நீர்வளத்தையும், எப்போதும் இளவேளிநி பருகும்போலத் தோன்றுகிற பூஞ்சோலைகளையுமுடைய ஸ்ரீரங்கம்: இதனால் அத்தோத்தினது தாய்மையும் இனிமையும் வெளிவாமென்க.

இறைவன் என்பது-அவன் எவை பதார்த்தங்களுக்கும் தலைவன் என்பதையும்; ஈசன் என்பது-தனது தலைமைக்குத் தரும்படி ஆளவல்ல திறமையுடையவ னென்பதையும் தெரிவிக்கு மென்ப.

கண்டும் மறந்து எங்ஙனம் வாழ்கேன்—இவ்விஷயத்தைக் கண்டு அதுப விப்பதற்கு முன்பாகில் மறந்தாலும் மறக்கலாம்; கண்டு அதுபவித்தபின்பு மறக்கும் வழி தெரியவில்லை! மறக்க மருந்துண்டாகில் கொடுக்கன் என்கிறார்.

காவேரிநதியை மகன் என்னும் பொருளதான காவேரி என்ற வடசொல் காவிரி எனத்திரிந்தது. கவே பாட்டு-பாட்டு-ஏழனுருபு; இடத்திலே. எங்கள்- தம்மைப்போன்ற அடியாரையும் உளப்படுத்திய தன்மைப் பன்மை. மால்- அன்பு; அதனையுடையவனுக்கு ஆகுபெயர். ஏழையேன்—“தன்னுணர் வின்மை வறுமை” என்றபடி. ‘அறிவினலாதலன்’ என்றவாறு. (உச.)

வெள்ளைப் பரத்துபாயும் விசிபொழி லாங்கத்தன்னுள்

கன்வனார் கிடந்தலாறும் கமலகன்முகமும் கண்டும்

உள்ளமே வலியைபோலு மொருவனென் னுணரமாட்டாய்

உள்ளமே காநல்செய்துன் கள்ளத்தே கழிக்கின்றயே.

(உச)

வெள்ளைப் நீர் { பெருக்கையுடைய
காவேரியானது
பரத்து பாயும் { எங்கும் பரவிப்பயிதற்கு
துடவனாதம்
விசி பொழில் { விசாலமான சோலைகளை
யுடையதுமே
அங்கம் { கோயிலிலே,
தன்னுள் {
கன்வனார் { அடியவர்களைத் கொள்ள
கெஞ்சுவானான
அழகிமணவாளன்

கிடந்த ஆறும் பன்னிகொள்ளுமபழகையையும்
கமலம் { தாமரைமலம்போல் அழகிய
கன்முகமும் { திருமுகத்தையும்
கண்டும்
உள்ளமே வெளிக்கப்பெற்ற பின்பும்,
உள்ளமே நு கெஞ்சே!
வலியை { நீ கன்வனாரானாய்
போதும் { போதும்!
ஒருவன் { அவன்
என்று { ஒப்பற்றவனென்று

உணர்	{ அறியமாட்டாய்; (இவ்விதவதத்தில்)	{ உன்	{ உனது கபடச் செய்வைக்கேடுபே
மாட்டாய்			
கண்ணர்	{ உடமான பந்தியையே செய்தகொண்டு	{ கழிக்கெந்தயே கவந்ததைக் கழிக்கிருவே!	
எதலே செய்து			

“எவ்வளம் மதந்து வாழ்கென்” என்ற தம்மை நோக்கி எம்பெருமான் “ஆழ்வீர்! மறக்கறாடிபா தென்சிறீ நோ, “விஞ்ஞாதவெய்யவகரி வீலாணவ்ய வகரி—விக்ஞாதவ்யவகரி விஸ்வாணபாணக்தி:” என்றபடி அங்கு தெரிந்து கொண்ட பின்பன்னை ‘மறப்பு’ என்கிற வார்த்தைக்கு இடமுண்டாயது: கீர் இப்போது என்னைப்பற்றி என்னதெரிந்துகொண்டீர்? தெரிந்துகொண்டால் தான் போதுமோ? ஆழ்ந்து அதுபயிப்பதற்கு உறுப்பானகாதல் வளாவென் டாவோ? உம்மிடத்து எவ்வளவு காதல் குடிக்கொண்டிருக்கிறது? அதன் தன்மை எத்தனைக்கு?” என்றாற்போலச் சில கேட்பதாகக் கொண்டு அதற்கு உத்தரமாகத் தம்மில் தாம் பேசுகிறார்.

எம்பெருமான் பாம்பதத்தில் நித்யவகரிக்கேனோடு பரிமாறுவதை விட்டு விட்டு இங்கே வந்து கண்ணார்த்தகுளவது-உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலத்தவராகிய ஸம்ஸாரிகளை வாரப்படுத்திக்கொள்வதற்காக விலகிச் சிறப்படியாதலால் கள்வனார் எனப்பட்டது. வேசியைக்கண்டு பேசுகிறும்பியும், சோறுவாங்கி உண்ணக்கருதியும், திருவிழாக்களிலே திரண்டவர்கள் எமன் திருக்கையில் கொள்ளையடிக்கக்கருதியும் இவ்வாறு பலவகை எண்ணக்க ணோடே கோவிலுக்கு வ புருத்தவர்களை, வடிவமது முதலியவற்றைக்காட்டி நாளையில தன் அற்றுத்தீர்ந்த அடியவராய்ப்படி ஆக்கிக்கொள்ளுகிற எம்பெருமானைக் கண்டென்னத் தடையுண்டோ? “செஞ்சொற் கவிகளர்! உயிர் காத்து ஆட்செய்வின் திருமாலிருஞ்சோலை, வஞ்சக்கள்வன் மாமரையன்” என்றாரே கம்மாழ்வாரும்.

இங்கு “கண்வன்” என்னுதே கள்வனார் என்றது-பெரிய தீவட்டித் திருடர் என்றபடி. “வியாழவாழ் வியாழ வாய்பா வதுவ்யு—சொசன்ய பிசாச பாகுபா வகதம்பம்” என்றபடி-திருடனைப்பிடிக்கத் திருடனே வேண்டு மாதலால், ஆத்மாபஹாரத் திருடான ஸம்ஸாரிகளைப் பிடிப்பதற்காக எம்பெரு மான் தானும் திருடனாய்க் கிடக்கிறபடி. “உன்னைப் பிடித்துக்கொண்டுபோக வந்திருக்கிறேன்” என்று ருஜுவாக வந்தால் கைடப்பவர்களன்றே இவர்கள்: சமயக்குஷ்ணாடு அவதாரங்களில் எதிர்ப்பு கோத்தவர்களிறே இவர்கள்.

தன் உணர்மையைப் பெறுதற்கு இங்குதே வந்துகிடக்கிற கைடையையும், தாய்க்கொலை செய்பவனும் மயக்கி நிற்கும்படி டான் அறகுமாய்ந்த திருமுகமண டலத்தையும் ஸைக்கப்பெறறுவினபு தெஞ்சே! சிறிதுகூட விகாரப்படாமல் கல்பிள்ளையார்போலத் திண்ணிதா கிருக்கென்றே! என்கிறார். “கிற்ப்பிறந்த விகாரமெல்லாம் விஷய ஸைக்கணவததைப்பற்ற அஸத்ஸமமாயிருக்கிற தாய்த்து இவர்க்கு” என்பர் பெரியவாச்சாள்பிள்ளை.

‘இப்போது எனக்கு வந்த வன்மை என்ன?’ என்று நெஞ்சானது கேட்க; ஒதுவனென் னுணரமாட்டாய் என்கிறாள்: உன் உறங்கும் ஸாவல்வரைப் போலே இவனையும் நினைத்திருக்கிறாயே பொழிய ‘இஃது ஒரு விஷயம் வந்து’ என்று விவேகிக்கமாட்டுகிறாயே! அப்படி விவேகத்தொப்பாயாகித் தன் விஷயத்திற்குத் தகுதியாக விடாய். நந்திருக்கவேண்டியே; அது பிறவன்மையாலே உன்னைக் கல் என்னத் தட்டென்? என்கிறாள்.

“ஆழ்வீர்! நீர் இவ்வன் சொல்லலாகாது; கான் கிறிதும் விகாரப்பட்டு நிற்குந் தோனாகி, ‘கண்ணினை கனிக்ருமாறே’ ‘பனிவரும்புதிருமாலோ’ ‘உடலெனக் குருகுமாலோ’ என்று கேழே நீர் சொன்னதெல்லாம் என்னாகக் கடவது? கான் எவ்வனவோ விகாரப்பட்டுத்தானிருக்கிறேன்” என்று கொஞ்ச எதிர்த்துக்கூற; கள்ளமே காதல்செய்து உன் கள்ளத்தே கழிக்கின்றாயே என்கிறாள்: பார்த்துத் திவ்யங்களை விரும்பிப்போந்த யானை இவ்விஷயத்திலும் தொடர்ந்த மாதிரியேபொழிய, இதன் கவலையுண்டவத்துக்குத் தகுதியாக நீ காதல் கொண்டாவினாய்; கபடமான காதல்கிடாய் உன்னது, என்னக.

வலியுட—முன்னினை பொருமைவினைமுற்ற. பொலும்-அகச. (உச)

குளித்துமுன் னனையோம்பும் குழிகொளத் தனமைதன்னை
ஒளித்திட்டே னென்கணிலினை நின்கணும் பந்தனல்லென்
களிப்பதென் கொண்கெம்பி கடல்வண்ணு கதவகின்றேன்
அளித்தெனக் கருஞ்செய்கவிடா யரங்கமா கெருளானே. (உரு)

அரங்கமாகருளானே!—;

குளித்து லனாகம் பன்னி

முன்று அனலை } முன்று அனலினை

தம்பும் { வளர்ப்பதற்குரிய
யோசனையைத்
தருவதும்

குறி கொள் { கருதப்பட்டுக் காப்பாற்றத்
தக்கதுமான

அத்தனையு
தனனை } பாராற்றுவதற்கு

ஒளித்
திட்டேன } பாழாக்கிவிட்டேன்;

என் கண் { (ஆக்கல்வதே ஓர்நாண்)
இவ்வினை } என பக்கல் இவ்வினை;

நின் கண் { உன் விஷயமான
பத்ததும் { பத்தியும் உண்டாவ
அங்கென் { னால்வென கான்;

(இப்படியிருக்க);

கடல் உண்ணு—; கம்பி—;

என் கொண்டு { (அன்) எத்தகைகொண்டு
களிப்பது { ஆகத்தமையேன்?

கதவ
கொறேன { (குக்கத்துக்குப் போக்கு
கிடாக) வாய்க்கிட்டுக்
கப்பிடா க்ளறேன;
(ஆதலால்)

எனக்கு என் விஷயத்தில்

அளித்த
அருஞ்செய் { விஷயம் இருபு
செய்தருளேனெனும்.

(கண்டாய்—முன்னினைவாக.)

“நம் பக்கல் உன்னது கபடப்பத்தியேபொழிய உன்மைபாணபத்தி கிறிதும் இவ்வினை ஆனபின்பு இனி காம் உய்வுபெற விரகு ஏது?” என்று நனும்பிநின்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! இவ்வனே துபாப்படுவானேன்?

கர்மபோகம், ஜ்ஞாநபோகம், பக்திபோகம் என்று பரஸந்தரங்களில் உபாயமாகக் கூறப்பட்டவை பல உள்; அவற்றை அதுகூடிப்பதற்கு ஏற்ற ப்ராஹ்மண்யம் உம்மிடத்தில் இரவின்றது; இனி உமக்கு என்ன குறை?" என்ன; ஐயோ! எனக்கு ஒன்றிலும் யோக்யதை இல்லையே என்று தமது வறுமையைக் கூறுகின்றார்.

அக்ஷிதோத்தாம் முதலிய தீத்தொழில்களைச் செய்வதற்கு யோக்யதை உபகொடுப்பது ப்ராஹ்மண்யம் என்பது முதலடைமொழியால் விளங்கும். குறிகோள் என்பதனால்-இந்த ப்ராஹ்மண்யம் மிகவுருந்திக் காப்பாற்றவேண்டிய தென்பது போதரும். ப்ராஹ்மணயோநிபிற் பிறந்தவன் எவ்வளவு அக்குத்யக் கன் செய்தாலும் ப்ராஹ்மணனாகவே இருக்கிறான் என்பது கிடைபாதாகையாலும், காஸ்தரங்களிலே பரபங்களைக் கூறும்போது ஜாதிப்ராம்சபாதக பரபங்கள் [அதாவது-ஜாதியில் பிள்ளும் சூழ்ச்செய்வவல்ல பாவங்கள்] என்று சில பாதகங்கள் கூறப்பட்டிருத்தலாலும் அப்படிப்பட்ட பாவங்களுக்கு ஜனா காத்படி ஒழுங்காக இருந்தாலன்றி ப்ராஹ்மண்யம் கிடைத்து சிர்கமாரட்டா தாகையால், குறிகோள் எனப்பட்டதென்க.

மூன்றனல்—திரேதாக்கனி; அதாவது-காந்தபத்யம், ஆஹவநீயம், கஷி ணாக்கி. ஒம்புதல்-ஆராதித்தல்.

“அந்தணமதன்னை ஒளித்திட்டேன்” —நான் ஒருவன் வரம்பு கடந்து காபேயமாகத் திரிந்தவனவால் ப்ராஹ்மண்யமென்பதே ஒன்று உலகில் கிடைபா தென்று சொல்லும்படியாய் விட்டதென்கை. “ஸிஷ்டராயிருப்பார் கண்டால் இன்னான் அதிகரித்த வர்ணத்திலே சிலான்றோ என்றுகொண்டு அவர்களுக்கும் அவத்யமாய்ப்படி திரிந்தேன்” என்பது வ்யாக்யானமாகி.

ஆக, ‘ஒளித்திட்டேன்’ என்னுமனவால் கர்மபோகத்தில் தமக்குச் சிறிதும் அர்வயயிலவலாமையை அருளிச்சொத்து, “என்கணியிலே” என்பதால் ஜ்ஞாந போகமில்லாமையைக் கூறி “கிணகனும் பத்தளஸ்வேன்” என்பதால் பக்தி போகமு மில்லாமையைக் கூறுகின்றார்.

இப்படி உன்னைப் பெறும்வழிகளிலே ஒன்றிலும் எனக்கு அர்வயயில் லாமையாலே நான் எதைப் பற்றுகாக்கொண்டு கனித்திருப்பேன்; ஏதாவது ஸ்வஸ்பம் கைம்முதலாவது என்னிடத்தில் இருக்குமாயில் ‘பேற்றிக் கமக்கு அதிகாரமுண்டு’ என்று நினைத்து ஆறிரிஞக்கலாம். அங்ஙன் ஆறிரிஞக்க விரவில்லாமையால் ஐயோ! ஐயோ!! என்று கதறுகின்றேனென்கிறார் மூன்றா மடியால்.

‘உம்மை நான் கஷிப்பதற்கு உறுப்பாக உம்மிடத்தில் ஒருகைம்முதலு மிலகி என்பது திண்ணமான பின்பு கதறிப் பயனென்? என்கை என் செய்வச் சொல்லுகிறீர்?’ என்று எம்பெருமான் திருவுணமமாக; ஒரு கைம்முதலுள்ள வர்களைத்தான் கஷிப்பதென்று உனக்கு கியதியுண்டாகில் கோபிசிலே வந்து

சாத்தருள்வானேன்? உன்னுடைய ஒப்புயர்வற்ற கருனைக்கு என்னைத் தவிர வேறு விஷயமுண்டோவென்றும் கருத்தை எங்காமடியில் வெளியிடுகிறார். ... (உரு)

பொதேல்லாம் போதுகொண்டு பொன்னடி புணையமாட்டேன்
தீதிலா மொழிகள்கொண்டு திருக்குணம் செய்பமாட்டேன்
காதலால் கெஞ்சமன்பு கலத்திலேனது தன்னாலே
ஏதிலே னாகக்கர்க்கெல்லே என்செய்வான் தோன்றினேனே. (உக)

பொது	எல்லாம்	எல்லாக் காலங்களிலும்	கெஞ்சம்	கெஞ்சிலே
பொது	கொண்டு	பூக்களைக் கொண்டு	கலத்திலேன்	{ வைத்துக்கொண் துருக்கினதேனிலை;
உன்	உன்னுடைய		அது	{ தன்னால்
பொன் அடி	அழகிய திருவடிகளிலே		அதற்கு	{ அழகிய மணவாளனுடைய தேவரீர்க்கு
புணைய மாட்டேன்	{ மைப்பிக்க மாட்டிலே னல்லேன்;		ஏதிலேன்	{ ஒரு காலத்தாலும் எப்பரிக்கப் பெற்றவனல்லேன்;
தீது இலா	குற்றமற்ற			(இப்படிப்பட்ட என்)
மொழிகள்	கொண்டு	சொற்களினால்	என்	செய்வான் { எதற்காக
உன்	உன்னுடைய		தோன்றி	னேனே { பிரத்தேதேனே (அதிலேன்)
திருக் குணம்	எற்குணங்களை		எல்லே	ஐயோ!
செய்ப மாட்டேன்	{ சீர்த்தகம் செய்பமாட்டிலே னல்லேன்;			
காதலால்	{ உன்னையான பத்தியால் அன்பு { உண்டாதி அபிவிருத்தி			

“கடல்வண்ணா! கடல்வண்ணா!!” என்று கதறிய ஆழவானா நோக்கி எம்பெருமான், ‘நாரவர்க்காக திகாசமான உபாயங்களில் உமக்கு அந்நயமில்லை பென்றீர்; இருக்கட்டும்; ஸர்வாதிகாரமான அச்சகம், ஸ்தோத்தரம் முதலிய வற்றில் ஏதாவது அங்குபமுண்டோ?’ என்று கேட்க, ஐயோ! ஒன்றிலும் அந்நயமில்லையே! என்று கைகைய கிரிகிறார்.

“கள்ளார் துறையும் கணவனரும் கூவியையும், முள்ளார் முளரியும் ஆம்ப
லும் முன் கண்டக்கால, புள்ளாயோசனமாய்ப் பக்கிடத்தான் பெண்ணடித்
தென்று உன்சாதா நுன்னத்தை உன்னமாக் கொள்ளோமே” என்றபடி கண்
னிற்கண்ட பூக்களைக் கொணர்ந்து பெருமான் திருவடிகளிலே மைப்பிக்க
வேண்டியது பாரப்தமாயிருக்க, அது செய்யமாட்டுகிறிலேன்; இவ்வளவு கஷ்
டமும் வேண்டா; வாயில்வந்த எது சொற்களைக்கொல்லி ஸ்தோதரயாவது
செய்யலாமே; அதுவும் செய்யப் பெற்றிலேன்; அங்ஙனவுள்ளமமும் வேண்டா;

நெஞ்சினைப்பாவது நெஞ்சம் மனநெறம் வறியக்கனாமே; அதுவும் பெற்றிலென்; இப்படி ஒருகிதத்தாறும் எம்பெருமான் விஷயத்திலே நான் நெஞ்சிக்கரிக்கப் பெருதவனானபின்பு, ஆட்டின் கழுத்தில் முகிக்கும் எனக்கும் ஒரு வாகிரிவிலை; என்னுடைய பிறவி வின்! வின்!! வின்!!! என்கிறார்.

[காதலால் நெஞ்ச மன்பு இப்பாதி.] “நெஞ்ச மன்பு கலத்திலென்” என்றால் போராதோ? “காதலால்” என்பதற்குப் பயனென்? எனில்; எம்பெருமான் ஆழ்வாசர் கோக்கி, ‘ஆழ்வார்’ தீர் என்கிறப் பூக்கொண்டு பூசிக்கவும் வேண்டா; நாக்கொண்டு போற்றவும் வேண்டா? விஷயந்தாங்களில் தீர் வைத்திருக்கிற அன்பை மீட்டு என்பத்கவியே கைக்கமரட்டோ? என்று; ‘பொன்னே! நான் விஷயந்தாங்களினே அன்பு பூண்டிருக்கிறேனென்பது உண்மையு; ஆனால் அவ்வன்பு வஞ்சனைக்காக ஏற்பட்டதென்பொழிப உன்னுறிய விசுவாசமடியாகப் பிறத்ததல்ல; மாதர்களிடத்து நான் அன்பு பாராட்டுவது அவர்களுடைய ஆடை ஆபரணம் முதலியவற்றைக் கொள்ள கொள்வதற்காகவாகுமேயன்றி, காதலால் அன்பு பாராட்டுகிறேனில்லை; இப்படி கபடமான அன்பை உன்விடத்தில் செலுத்தவதிற்ப பயனென்? என்ற சுருத்துத்தொன்றக் கூறுகின்றவரென்க.

(உக)

குரங்குகள் மலையைனக்கக் குளித்துத்தாம் புரண்டிட்டோடித்
தாங்ககீ ரடைக்கலுற்ற சலிலா வணிலும்போலென்
மாங்கள்போல் வலியநெஞ்சம் வஞ்சனென் நெஞ்சதன்னால்
அரங்கனூர்க் காட்செய்யாதே அனியத்தே வாயர்க்கின்றேனே. (உஎ)

குரங்குகள்	{ வாகைவீரர்கள் (நெஞ்சத் குளித்து வந்தும் சிறம் பெறுவதற்கு)	அனிலும்	{ அனில்களையும் ஒத்திருத் போலென் { சிந்தேனில்லை;
மலையைய	மலையின	மாங்கள்போல்	மாங்களைப்போலே
தாங்க	தாங்கிக்கொண்டுவர	வலிய	{ அடிமனைய நெஞ்சம் { நெஞ்சையுடையனும்
தாம்	தாங்கள் [அனில்கள்]	வஞ்சனென்	{ வஞ்சனைவையே தொழிலாகையுடையனும்
குளித்து	தீரிலே முழுதி	அனியத்தேன	{ அருமக்த மதக்கொணுந் நான்
புரண்டிட்டு	{ (கனாரிலுள்ள உலர்ந்த மணலிலே) புரண்டு	அரங்கனூர்க்கு	அழகியவனானவனுக்கு
ஒடி	ஒடி	நெஞ்ச	{ பரவலா க்குத்தி தன்னும் { வாரதவகட
தாங்கம்	அனில்களின்செய்யுடைய	ஆன்	{ அடிமை செய்யாமல் செய்யாதே {
தீர்	தடவிலை	அயலா	{ அகத்தப்படை சென்றேன { சிந்தேன.
அடைக்கல்	{ தார்க்கையிலே உற்ற { ஒருப்பட்ட		
சலில இலா	கபட மற்ற		

மதவ்யஸூப் பிறந்தவன் செய்யக்கூட. பிஞ்சித்தாரக ிதனில் மாத்திரமே பந்து எனக்கு அக்ஷயமில்லைபென்பது; ஸா. 'மாஸ்யமா' தீர்ட் கிருஞ்சன் செய் பக்கூடிய கிஞ்சித்தாரமும் பூசியைச் செய்யப்பெற்றியைன் எட ிது வஞ்சுது கின்றார்.

ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் பெருமான் இலங்கையின் எழுந்தருள்வது. ஏற்காக் கடலில் அணிகட்டி நேர்த்திபொது வாகவிரிதர்கள் மலைகளைக் கொண். ிந்து வறித்து கடலைத் தூர்ப்பதைக்கண்ட அணிற்யின்கைன் 'இவ்வாகங்கள் தமது ி சத்திக்கு இயன்ற காரியத்தைச் செய்து பெருமான் விஷயத்திலே கிஞ்சித்தகித் தாம் நாமும் நமது சத்திக்கு ஏற்றவாறு இப்பெரிய காரியத்திலே கிந்த கிஞ் சித்தகிப்போம்' என்மொன்னி, என்ன அணிற்யின்கையும் கடலிலே முழுரு வது, உடனே அந்த நரவுடம்போடே கலாமேல் மணலின் புரண்டு உடலில் துட் டிக்கொண்ட மணல்களைக் கடலிலேகொண்டு உதறுவதாய் இப்படிப்பட்ட ஒரு காரியத்திலே :மேதுபந்தன கைக்கிபத்திற்கு உதவிபுரிந்ததாக ஒரு இதி நவாஸம் உண்டு; அதனை அருளிச்செய்கிறார் முன் இரண்டுகளில். இவ்வா ளாறு எந்தப் புராணத்தில் உதர்ப்பட்டிருக்கிறதோ அறிவேம். இது சூழ்வார் தாமத ஸாக்ஷாத்கரித்த வ்ருத்தார்த்தமென்பர் பெரியோர். மற்றபாழ்வார்கள் திவ்ய பரபரிதக்கினும் இவ்வாறு தாமத ஸாக்ஷாத்கரித்த வ்ருத்தார்த்தம் கன் உதர்ப்பட்டுள்ளமை அறிவ.

“தூங்குகள்” என்ற கிடத்துப் பன்மைக்குத் தருகிறாத ‘மலைகள்’ என்றும் மலைய என்தின் கருத்தை அருளிச்செய்யுமிடத்துப் பெரியவாக் சான்பின்கைன்—“மலைகளாலே கடலைத் தூர்கிறெமிடத்தில் மலைகளுக்குத் தொகை புண்டாய் ஸ்ரீ வாகவிரிதர்களுக்குத் தொகையில்லாமையாலே ஒரு மலைய அனேகர் கூடத் தொட்டுக்கொண்டு வருவார்களாய்த்து; ஒரு மலை ஒருவர்க்குப் பாதம் போராதபடி. பெருமிடுக்கா கிருக்கச்செய்தேயும் உபாத்யாயருகி போலே என்னரும் கிஞ்சித்தகித்த வ்ருபம் கிரம்பெறவேணு மென்றிருக்கு மவர்களாகையால் இப்படிச் செய்கிறார்களாய்த்து; வ்ருப ஜ்ஞானமுடைய ரோடு இல்லாதாரோடு வாரிபரத் துரும்பெழுந்தாலும் படிபிறே அடிமை கொள் ளுகிறவர் கையும் கின்றுமாய் கின்றகிந்தான்!” என்றருளிச்செய்திருக்கும் அழகு பாரீர். “உபாத்யாய ருகி போலே” என்றதன் கிவாம்:—ஒருபாத்யா வர்க்கு ஒருவர் காலில் முந்தைக்க, அதை எடுப்பதற்காக வகிலேண்டி, மாணுக்கர்களை வகைத்து ‘ஒர்வகி கொண்டுமாவேணும்’ என்று கியமிக்க, உடனே பின்னாகெல்லோரும் வகி கொண்டு வருவதற்குப் புறப்பட்டுப்போக ஒருவர் கையில் வகி அகப்பட்டவரே மற்ற மாணுக்கர்கள் ‘இதை ஒருவர் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தால் அவனிடத்தில் மாத்திரம் உபாத்யாயர் உகத் திருப்பார்; நமக்கு என்னுயிற்று? இக்காரியத்தை என்னரும் கூடச் செய்தோமா கிருக்கவேணும்; அப்படிப்பட்ட உபாயமென்?’ என்ற கிந்தித்து, ‘ஒரு பெரிய மலைமாத்ரில் இவ்வுகையைச் சொருகிவிட்டு அந்த மாத்தை எல்லாரு

மாகக் கூடிச் சமத்துபோய் உபாத்தாபமொதிகில் போடவேண்டியது' என அறுதியிட்டு அங்ஙனமே செய்தனர்; முடிவில் பரிமாசத்தில் ஊசெய்த தேடிப்பிடிக்க முடியாமற் போயிற்று; உபாத்தாபம் மாணுக்கர்களின் ஆய்வதின் கனத்தத நோக்கி மிகுபந்தனர் என்பது விநோத கதை. அவ்வாறாகவே வானாஸிர்கள் ஒவ்வொருவரோ பத்தெட்டு மிலகளைத் தூக்க வல்லவரேனும் ஒவ்வொரு மலைபிறும் எல்லார்க்கும் அங்ஙனமுள்ளதாயிடி கிஞ்சிதகரித்த ஆந்தாதியாயம் விளக்குமாத; குங்குதள் எனப் பக்கமையும், மலையை என ஒருமைபுமாக அருளிச்செய்தாரென்க.

வானாஸிகள் போலவும் அணிற்றினோகன் போலவும் சரீர சாமப்பட்டு ஒரு கைக்கரியமும் செய்பமுடியாமற் போயினும், நெஞ்சாலையாவது எம்பெருமானை நினைத்து அவ்வழியாலே பகவத் கைக்கர்ப்பார்களில் ஒருவனாக விழலாமே; அதுவுமில்லாமல் என் அருமருத்தன்ன மானிடப் பிறவியைப் பாழே போக்கினேனே! என்று கதறுகின்றார் பின்னடிக்கலில். (உஎ)

உம்பர வலியலாகா வெளியுளார் ஆனைக்காதிச்
செம்புலா ஊண்வோழும் முதலைமேல் சீறிவந்தார்
உம்பர மாயதுண்டே நாய்களோம் சிறுமையோரா
எம்பிராற் காட்செய்யாதே யென்செய்வான் தோன்றினேனே. (உ௯)

உம்பரால்	{ (பிரமன் முதலிய) தேவர்களானும்	(இப்படி ஆச்சித படிபாதியாய் கவிஞருமவனிருக்க;)	
அறியல் ஆகா	{ (இவ்வகையென்று பரிச்சேதித்து) அறிய முடியாத	உம் பரம் { (உம்முண்டயசைனத்தில்) ஆயது { உலகிலோரு உண்டே { பருவுண்டோ?	
ஒளி உளார்	{ தேஜோ மயமான பரம பதத்தை விழுதியாக அண்டய எம்பெருமான்	நாய்களோம் { நாய்போல் திக்குகட்டளான உம்முண்டய	
ஆனைக்காதி	எஜைந்தாழ்வானுக்காக,	சிறுமை	தன்மைமைய
செம் புலால்	செவந்த மரம்வந்தை	ஒரா	ஆராயாதவான
உண்டு	புழித்து	எம் பிராற்கு	எம்பெருமானுக்கு
வாரும்	வாழ்வித	ஆன்	அடிமைசெய்யப் பெருமன்
முதலை மேல்	முதலையின் மேலே	செய்யாதே	(இருக்கிற நான்)
சிறி	சிறுந்துகொண்டு	என்	செய்வான்
வந்தார்	{ (மகனின் கையிலே) எழுந்தருளினார்;	தோன்றி	பிறந்தேன்!

“அயர்க்கின்றேனே” என்று கதறுகின்ற ஆழ்வாரை நோக்கிச் செல்,
“ஆழ்வார்! ‘எம்பெருமானை நெஞ்சாலையது நினைக்கப்பெறில் போதும்,
அதுவுக்கட நான் நினைக்க முடியவில்லையே’ என்று நீர் வருந்துவதில் பய
னென்ன? நெஞ்சால் நினைத்த மாத்திரத்தினாலே அங்ஙனம் வந்து நமக்கு

உ.அ. உம்பர லறியவாகா.

உதவப்போகிறாளு? நீண்டகாலம் மனாதிசில் னன்றிக்கீர் ம்பிடம் அவன் கருக்கும் அவன் பெறுதற்கரியனாகியாரின்றி னென்றால் உயிர் போக்கி வருவதற்குப் பாஸத்திதான் ஏது? ஆனபின்பு நீர் வினாவு அஃ. ரகித்துக் கதறுவதில் பயனில்லை; உம்முண்ட சத்தியைக்கொண்டு உம்மை கொல்ல; கொள்ளப் பார்ப்பதே உத்தமம்” என்றாற்போலே சில வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவர்கள் பேச்சுக்கு உத்தரமாக அருளிச்செய்யும் பரமரம் இது.

மடுவின் கணாபதியே முதலையின் வாயில் அகப்பட்டு வருந்தின கஜேந்தராய் வான் “சாராயனா! ஒ! மணிவண்ணா சாக்ஷியாய்!” என்று அழைத்தவாறே அனாதையைத் தலைகுலை மடுவின் கணாபதியே ஓடிவந்தவனன்றோ எம்பெருமான்; இப்படி ஆச்சரித னாலபனாய் ஆச்சரித பகற்பாதிபான எம்பெருமானிருக்க அவனைக் கடகாகப்பற்றாமல எம்மைநாமே ரகித்துக்கொள்ளப் பார்ப்பதும் ஒரு காரியமாகுமோ? ஆனால் பரமோத்குருஷ்டான அவன் பரமசித்ருஷ்டான நம்மை ஒரு பொருளாக நினைப்பனா என்று சிந்திது சங்கிக்கலாம்; இதுவும் அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அறிபாதாருடைய சங்கையாகும்; “இவன் நீசன் இவன் உத்திருஷ்டன்” என்று ஏற்றத்தாழ்வுகளைப் பார்ப்பவனல்லன் எம்பெருமான். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயத்திலே சிறிதும் அடிமை செய்யப்பெறாத பாகியேன் ஏதுக்காக ஒரு மனிதனாகப் பிறந்தேனென்று தலைவிலடித்துக் கொள்ளுகிறபடி. பரமபதத்தை ஒளி என்ற சொல்லாற் உறியது வடமொழி வேதப்ரக்ரிதையைய அடியொற்றியாம்.

“செம்புலாதுண்டு வரமும்” என்று முதலுக்கு இட்ட அடைமொழியின் கருத்து என்னென்னில்; “தீய-புகா-நெவவிலிவகூதபொவவா;— தீயபுகா- னாவதிலி விபகூதயேப்பகா;” (அதிமாதஷஸ்தவம்) என்றபடி எதிரியாக நினைக்கவும் தகாத ஒரு லீச ஜத்தகைய எதிரியாகி அதனமேல் கோபங்கொண்டது ஆச்சரித பகற்பாதத்தாலன்றோ என்னும் கருத்து வெளி வரும்.

நம்பரம்—பருவு என்னும் பொருளதான லா; என்ற வடசொல் பரமேனத் திரித்தது. “நயலுத்தூடிவடுவாடிஜனாந் தில-ரொ தில-பொலி—நயல்வ த்வத் பாதபத்மே வாத நிஜபரம் திர்ப்பரோ திர்ப்பயேஷ்மி” என்று அதுணத்திப்பது அறிவுடைபார் செயலாதலால் நமக்குப் பரமான தென்னுமிவ்வென்க.

[உம்பர லறியவாகா.] ஆனைக்காசி முதலமேற் சிறியந்தவரானது:—பாண்டி நாட்டில் இந்திரதயும்பன் என்னும் அரசன் மிக்க விஷ்ணுபக்தியுடையனாய் ஒரு நாள் விஷ்ணுபூசை செய்வதில் அகஸ்திபமா முனிவன் அவனிடம் ஏழுத் தருள; அடபோது அவன் தன் கருகது முழுவதையும் திருமணப் பூஜிப்பதில் செலுத்தியிருந்ததனால் அம்முனிவனது வருகையை அறிந்திடானாய் அவனுக்கு உபசாரமொன்றுஞ் செய்யாதிருக்க, அம்முனிவன், தன்னை அரசன் அடைபயஞ்

செய்தானென்று மாறுகக்கருதித் கோபித்து 'நீ பாணியோலச் செருங்குற்
நிருந்ததனால் பாணியாகக்கடவை' என்று சரிகை, அங்கனமே அவன் ஒரு
காட்டில் பாணியாகத் தோன்றினானாயினும் முன்செய்த விஷ்ணுபத்தியின்
மறையினையால் அப்பொழுதும் விடாமல் காந்தோதம் ஆயிரத் தாமகாமலர்க
ளைக் கொண்டு திருமாவை ஆராதித்துவருகையில், ஒருசான் பெரியதொரு தாம
காத் தடாகத்தில் பூப்பறித்தற்குப்போய் இறங்கினபொழுது, அங்கே முன்பு
நீர்க்கிலியில்கின்ற தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த தேவனென்னும் முனிவனது
காலைப்பற்றியிருந்து அதனும் கோபங்கொண்ட அவனது சரபத்தாற் பெரிய
முதலியாய்க்கிடத்த ஹரிஹரி என்னும் கந்தருயன் அந்த பாணியின் காலைக்
கொளிக்கொள்ள, அதனை கிடுகித்துக்கொள்ள முடியாமல் கஜேந்திரன் சூதி
மூலமே! என்று கூறிப்புகழ்க்க, உடனே திருமாவ் பெரியதிருவடியின்மீதேறி
அங்கு எழுந்தருளித் தனது சக்கரபுத்தகைப் பிரயோகித்து முதலையத்
துணித்து பாணியை அதன்வாயினின்ற கிடுகித்து இறந்தியில் அதற்கு முன்
நிலை அருள்செய்தவன் என்பதாம். இச்சரிதம் இவ்வாழ்வாரால், மேல்
"பெண்ணுளவஞ் சடைபிசுறும்" என்ற பாட்டிலும், திருப்பள்ளியெழுச்சியில்
"கொழும்கொடி முவலையின்" என்ற பாட்டிலும் அதுவந்திக்கப்பட்டிருக்கலாம்
அதிக. (உஅ)

ஊரிலேன் காணியில்லை உறவு மற்ருகுவரில்லை
பாரில் நிற்பாநமூலம் பற்றிலேன் பரமமூர்த்தி
காரோளி வண்ணனே கண்ணனே கதறுகின்றேன்
ஆகுளர் கணிகணம்மா அரங்கமா கருணானே. (உக)

பாரில்	இந்தப் பூதியினே	பற்றிலேன்	{ (தஞ்சமாடி) பற்ருதவரு பிரகின்றேன்;
ஊர் நிலேன்	{ தேவரீர் உகந்திருக்கும் திருப்பதினரீகை பிறக்கப் பெற்றிலேன்;	பரம மூர்த்தி	மிகச் சிறந்தவனே!
காணி இவ்வை	{ (திருப்பல்லவாண்டு பாணை முதலானவற்றைக்கா விடப்படா) காணியாட்பெயும் எனக்கென்னை;	காள் ஒளி உணவனே	{ மேகத்தின் காந்தியோன்ற மேணி கிறமுடையவனே!
உறவு இவ்வை	பகதர்களுயினனே;	கண்ணனே	சூர் க்ருஷ்ணனே!
மறது ஒருவர்	{ கோழன்மா முதலானவர்களுக் ஒருவருயினனே.	கதறு கின்றேன்	{ (வேறு புனைந்த உண்ணியே) உப்பிடா கின்றேன்;
நின் பாதம் மூலம்	{ தேவரீருடைய திருவடிவானபும	அம்மா	ஸ்வாமிக்!
			அரங்கமா கருணானே—;
		கணிகண ஆர்	{ (உண்ணியொழிய வேறு) உவர் { ரகசர யார் இருக்கிருத்!

தமக்கு ஒருவிதத்தாலும் 'மேறு தப்பா' தென்று சிச்சயித்து விசாரமற்
நிருப்பதற்கு இடமில்லாமையை விரிய உரைக்கும் பாகாம் இது.

ஊரிலேன்.—வேறு என்வித போக்பதைபுயில்லாமற் போனாலும் ஊனக் காமம், கோரில், திருமலை, பெருமாண்கோரில் முதலிய திவ்யதேசங்களில் ஐந்தாமாவது கிடைத்தால் அதைக்கொண்டு உய்வு பெறலாம். அப்படியாய்ந்த ஒரு தேசத்திலும் எனக்குப் பிறவி கோரில்லைவே! என்கிறார்.

காணி யில்லை.—திவ்யதேசத்தில் ஐந்தாமல்லா யிடினும் உகாபொலனார்த்தமாக ஏதாவது கொஞ்சம் க்ராம பூமிகள் ஏற்பட்டிருந்தால் அங்குப் போகவேண்டிய காலங்களில் யாத்திரச்சிகமாக இடைவிடல் ஒரு திவ்யதேசத்தை கிடைக்கக்கூடும் (முஸர்பாக்கத்தின் வழியிலே திருப்புகழி கோருமாபேரலை); அப்படியாய்ந்த ப்ரணத்தி கோருவதற்கு ஒரு குழியளவு காணியுமில்லை யென்கிறார்.

இவைபொன்றியில்லைபாகிலும் திவ்யதேசவாலிகளோடு உறவு இருக்குமாயில் பந்துக்குந் பரிபாலனத்துக்காகச் சிலகாலம் அங்குப்போகவும் அதடியாக பகவத்கைவை கிடைக்கவும் ப்ரணத்தியுண்டு; அப்படியாய்ந்த உறவினர்களும் எனக்கில்லை; ஆகையின்பு ஒரு வழியிலும் உன்னைப்பெற உபாயமில்லாமையாலே, "மின்பாத மூலம் பற்றிலேன்" என்கிறார்.

இப்படி ஒரு கைம்முதலியில்லாதவனென்ற காரணத்தினால் என்னை நீ விடவானது; கெட்டுப்போன உடைமையைப் பெறுவதற்கு உடையவன் முயற்சி செய்பதுமாதே கெட்டுப்போன அடிபணைப் பெறுவதற்கு நீர் முயல்வேண்டும்படியான இவ்வுழிக்கவொழியாத உறவு இருப்பதை சொக்கவேண்டுமென்கிறார், பரமமூர்த்தி என்று தொடங்கி. (உக)

மனத்திலோர் தாய்மையில்தை வாயிலோரின்சொல்லில்தை
சினத்தினால் செற்றம்நோக்கித் தீவிளி விளிவன்வாளா
பனத்துழாய் மாலையானே போன்னிக்குத் திருவரங்கா
எனக்கினிக் கதியென்சொல்லா யென்னையா னுடையகோவே. (நடவ)

புனம் தழாய்	{ தன்னிலத்திலே வளர்ந்த செவ்விதான திருத்தழாயை	தாய்மையில்தை	{ தெனியு கொஞ்சமும் இல்லை
மாலையானே	{ மாலையாக அணித்துள்ளவர்களை!	வாயிலோர்	வாயிலே
பென்னி குழி	{ காவேரியானே குழிப்பட்ட	ஒர் இன் சொல் இல்லை	{ ஒரு கஞ்சொல்லும் கிடையாத;
திரு அம்ம	{ ஸ்ரீரங்கத்தில் சுரப்புகுருப்புகளே!	வாளா	நிஷ்கரணமாக
எவனை	அடியின	சினத்தினால்	கோபத்தாலே
தாய் உடைய	அடிமையாகக்கொண்ட	செற்றம் கோக்கி	{ பகைமை கொற்றப் பார்த்து
கோவே	வன்மையானவனே!	தீவிளி விளிவன்	{ மிகக் கொடுமையாக வளர்த்து சொல்லா கிறபேன்;
மனத்தில்	(உன்) மனமில்லை		

எனக்கு	{ இப்படிப்பட்ட தூக்குணங்கள் கிறந்த எனக்கு	இனி	இனிமேல்
		என என சொல்லாய்	என்ன எதி? அருளிச்செய்யவேணும்.

“குளித்து மூன்றணியோம்பும்” என்ற பாட்டுத்தொடக்கி ஐந்து பாட்டுக்களாலே தம்மிடத்தில் ஒருவித கன்மையும் கிடையாதென்பதை வெளி யிட்ட ஆழ்வாசை கோக்கி எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! உம்மிடத்தில் ஒரு கன் மையும் இல்லைவன்றீர்; இருக்கட்டும், ஒருவித கன்மையுமில்லாதாப்போலே ஒருவித தீமையுமில்லாதிருந்தாலும் போதும்; அப்படி உண்டோ?” என்று கேட்க; “நயிஷிகாகரி-1 கடிவலிஞாசெ வஹஸ்யஸோபதூபாவ்யுபாயி— நயித்திதம் கர்ததஸ்திலோகே ஹஹஸ்ய சோபகமயாவ்பதாயி” என்ற ஆளவந் தானாப்போலே என்னிடத்திலி ல்லாத தீமை உகைத்திலேயே இல்லை! எல்லா வித தீமைகளும் என் பக்கல் குடிக்கொண்டிருக்கின்றன வென்கிறார்.

மனத்தில் ஓர் தூய்மை இல்லை.—காமம், க்ரோதம், லோபம், மேரஹம், மதம், மாத்ஸர்யம் என்று சொல்லப்படும் பல தூர்க்குணங்களில் ஒன்றாவது குறைந்தால் கொஞ்சமாகது சித்தகந்தி ஏறபடும், அப்படியுமில்லை பெண்கை.

கொஞ்ச பூர்ணமாகக் கெட்டுப்போயிருந்தாலும் வாயில் காணு கல்லசொற் கள் வந்தாலாவது நாலுபேர் பார்த்து ‘இவன் கல்லவன்’ என்று சொல்லக்கூடும்; இப்படியுமில்லை தப்பிப்போயும் ஒரு கல்லவர்தனை வாயில் வருவதில்லை. ஒருவன் கல்லவனாட யுடுத்து கால்சர்க்கு கல்லகைத் திரிந்தானாயில் அவனுடைய அந்த மேன்மையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் நிஷ்காரணமாக அவர்களைப் பழித் துக்கதும் சொற்களுக்கு எங்குடையிலை. “வினத்தினால் செற்றம் கோககி” என்றவிடத்திற்கு “ஓரானும் ஒரு கோக்கும் கோகவாய்த்துப் பார்ப்பது” என்றார் பெரிபனாச்சான்பின்னை. அதாவது-இவன் க்ரூரமாகப்பார்க்கிற பார்வையொன்றினேயே ஓரான் வானையப் கிவென் என்றபடி.

இப்படி தமது தீமைகளைப் பரக்க உரைத்த ஆழ்வாசை கோக்கி எம்பெரு மான் “ஆழ்வீர்! பேற்றுக்கு ப்ரதிபந்தகம் எவ்வளவுவேணுமோ அவ்வளவும் உம்மிடத்தில் இருப்பதாகக் கூறுவின்றீர்; இப்படிப்பட்ட உம்மை நான் என் செய்வவன்லேன்; உம்முடைய கருமபலனை நீர் அதுபவிக்கக்கடவீர்” என்று உபேகாநதோற்ற அருளிச்செய்ய, அதற்கு உத்தரமாகப் “புனத்தழாய் மானி யானே” என்கிறார்; கம்முடைய குறைகளைப்பார்த்து அகலவொண்ணாதபடி, ஒழிக்கவொழியாத உறவே நேறுவதாகக் கைப்பற்றக் கடவோமென்று காக்கு மியல்கினனாயிருக்கு யிருப்புத்தோற்றத் தனிமலை யிட்டிருப்பவரன்றோ தேவ ரீர்; நான்கள் கருமபலனை அதுபவிப்பதற்கு நீ தனிமலை யிட்டிக்கொண்டிருப் பாணேன்? என்னை.

(附 3)

10

பச்சுயேபயவிரதநிதன் ஸர்வதோபசுபிதவா ஸேவ்யாஸேவ்யபௌஸமயாநிதன்
ஸேவ்யாதோஷபிதவா | க்ருத்யாக்ருத்யே கிமபி நகிதர்க்ருதநிதம் யாபி க்ருத்யா
கர்த்துமபுத்தம்வாவாமுசே காங்கிதம் த்வத்ப்ரியாணாம்” என்று ஸ்ரீவாவாமுரி
யந்தகத்திலே எறும்பியப்பா அருளிச்செய்ததும் இரத்தஞ்ஞகைய ஆதாமாகக்
கொண்டேயாகும். ஆகையால் கங்கிஷயத்தில் விநியோகத்துக்காகத் தீவ்யநிதில்
ஆர்ஜனம் செய்வது ஸர்வந்தராமதமே; இது நிதம்:—இங்கு, தனம் படைத்
தாரிலல்லேன் என்பதற்குக் கருத '1 யாதெனில்; இதுவகையில் நான் களவு,
மோசம் முதலிய தீவ்யநிதிகளில் எவ்வளவோ பணம் ஸம்பாதித்திருப்பேன்;
அவற்றில் சிறிது பாகமாகது பாகவதாராதகத்திற்காகக் கல்பிக்கப்பட்டிருக்
குமேயானால் திருமல்கையாழ்வாரைப்போலே நானும் அவாவற்று விடுபெற்றுத்
தொல்லைப் பழவினைகைய முதலியத் தடைவிராது; அப்படி ஸந்திஷயத்திலே
விநியோகப்படுகிற தனத்தை நான் படைக்கவில்லை என்பதாம்.

“பொருள் கையுண்டாய்ச் செல்கக்காணில் போற்றி பென்றேற்றெழுவர்”
(திருவாய்மொழி—க-க-உ) என்றபடி கையில் நானாகக் கடமாடுமளவு கழிந்
தால் பத்துக்களும் கோக்கமாட்டார்களென்ற கருத்துடன் இரண்டாமடி அரு
ளிச்செய்திருர். உவந்த தீர் போல-உப்புத் தண்ணீரை முதத்திலே இறட்டிக்
கொண்டால் கங்கிழிக்கவொண்ணாதபடி கரிக்குமாபோலே என்னை அவர்கள்
நேர்முகம் பார்க்கமுடியாதபடி அவர்கட்கு நான் தீவனாய் விட்டேனென்கை

நான் செவ்வாக விரும்பிப்போந்த மின்விடை மடவார்கட்கானது கல்லா
யிருப்பேனெனவன்றும், அதுவுமில்லை; அவர்களிடத்திலும் என் கள்ளத்
தனத்தை உபயோகித்தபடியாலே அவர்களாலும் நிரஸ்கரிக்கப் பட்டே
னத்தோ! என்கொர் மூன்றுமடியில். இவக்கு அற என்பதற்கு, ஸ்திரீகளைடு
ஸம்பந்தம் அதும்படி என்று பொருள்கொள்ளாமல், 'உன்னோடுண்டான உறவு
அதும்படி' என்று பொருள்கொண்டு ஸ்திரீகள் பக்கலிலேயே நான் கள்ளனாய்த்
திரிந்தொழிந்தேன் என்று கிவர் உரைப்பது சுவைக்கேடு; வ்யாக்யானத்திற்கும்
சேரது. செவ்வாயினர்க்கே என்றவிடத்து ஏகாம்-உம்மைப்பொருளாதாம்.
“தண்ணைக்கு எல்லாபான ஸ்திரீகளுக்குமாகாதே அவர்களாலும் பறியக்கரிக்கப்
பட்டேன் காமெனருவனென்றோர்” என்பர் பெரியவாச்சாண்டிள்ளையும்.

இம்முன்றிகட்கும் உன்னுறை பொருள்:—[தவத்துளவர் இப்பாதி.] உன்
றுடைப ிர்த்தேறதுக விஷயிகாரத்துக்கு விசேஷியாக நான் ஒரு ஸ்வப்பங்குத்தி
யும் செய்பவென்கை: கையில் காணன்னவனாயிருந்தேனாகில் ஆகிஞ்சல்பத்தில் குறை
யுடைப்பனுவென்; அங்நனுமில்லை; அகிஞ்சலர்களில் தலைவனாயிராவின்றேன்.
கொண்டபெண்டிர் மக்களுற்றார் கற்றத்தவர் என்ற ஆபாச பந்துக்களோடே
பொதுபோக்காவின்றேனாகை “சேலேய்கண்ணிபரும் பெருஞ்செல்வமும்நன்மக்
கரும், மேலாததாய் தக்கதபுமவரே வினிபாவாரே” என்னும்நிலைவாய்ப்பு பிறகு

நாம் வைப்பற்றுமேமென்று நீ ஆறியிருக்கலாம்; அங்கனாயிலும் பந்துக்களுக்கு என்னால் ஆகக்கூடிய கண்ணம் ஒன்றுமில்லாமையாலே அவர்கள் என்னை விட்டுப் போயிருந்தனர்; சேலையெண்ணியரிடத்தும் நான் கண்ணாய்ப் போந்தபடியாலே அனர்களுக்கும் என்னைத் துரத்திவிட்டவர். இனி உன்னுடைய விஷயிகாரம் இடைபூறின்றி உள்புருரணமென்றவாறு. இந்த உன்னுறை பொருளுக்கு நான்காமடியோடே ஸங்கதி என்னின்பெண்ணி; துப்படி உன் விஷயிகாரத் திற்கு நான் உதெனையிருக்கச்செய்தேயும் என்னை நீ உபேகிப்பதால் என்னை நீ வினோபபாடத்தாயிதே என்கிறார். அவத்தம்—அவத்பம் என்ற வடசொல் விகாரம். (௧௧)

ஆர்த்துவண் டலம்பும்சோலை யணிதிரு வாங்கத்தன்னுள்
கார்த்திர ளையமேலிக் கண்ணனே உன்னைக்காணும்
மார்க்கமோன் றறியமாட்டா மனிசரில் துரிசனாய்
மூர்க்கனென் வந்துகின்றேன் மூர்க்கனென் மூர்க்கனெனே. (௩௨)

வண்டு	வண்டுகள்	உன்னை	உன்னை வாகுந்கரிக்கக்
ஆர்த்த	ஆரவாரம் செய்துகொண்டு	காணும் மூர்க்	கூடிய உபாயமொன்றையும்
அலம்பும்	அலைத்துக்கொண்டிருப்பதென்ற	கம் ஒனது	
சோலை	சோலைகள்-லே	அறியமாட்டா	அறியமாட்டாதவனாய்,
அணி	அடிபு பெற்றிருக்கிற	மனிசரில்	மனிதர்களுக்குள்
திரு அரங்கம்	முற்றங்கத்திலே (புள்ளி	துரிசன் ஆய	கண்ணாய்,
தன்னுள்	தன்னுள் கொண்டிருக்கின்ற)	மூர்க்கனென்	{ பிடித்தது விடமாட்டாத
நார் திரன்	{ மேகமொழிந்ததை ஒத்த	வந்து	{ முடனாகிய அடியேன்
அறிய		கின்றேன்	{ (வேறுபடுவதற்கு, தேவர்
மேலி	திருமேலிமையுடைய	மூர்க்கனென்	{ திருமுன்பே) வந்து
கண்ணனே	பெருமானே!	மூர்க்கனென்	{ கின்றேன்;
			{ என்னுடைய தன்மையை
			{ கண்ணாகக் கடைபிடித்தருள
			{ வேணுமென்றபடி-

எம்பெருமான் ஆழ்வாரைக்கேட்கி “ஊம்ஊரிகளுக்குக்கூட ஆகாதபடி அனாரமான நீர் என்னிடத்தில் வந்து விற்பதென்?” என்று கேட்க; என்னு டைய மூர்க்கத்தன்மையாலே வந்துகின்றேன்கான் என்கிறார்.

வண்டுகள் பலவகைப்பட்ட மலர்களிற் பெருகும் தேனைப் பெருகுவதற்காகப் போராவாரம் செய்துகொண்டு அலையாடிற்கப்பெற்ற சோலைகளூழ்த்த திருவாய் கம் பெரிவிகோயிலில் காணமேகங்கனெல்லாம்கூடி இங்கனே ஒரு உருவெடுத்துக் கிடக்கின்றனவொன்றாய் என்று சங்கித்கும்படியாகப் பாம்போர்ப்பயம்பப் பன்னிகொண் டருளாகின்ற பெருமானே! தேவரீரை வாகுந்கரிக்கப் பெறும் உபாயம் இன் னதென்று அறியமாட்டாதவர்களில் பெருக்கள்ளனாகிய அடியேன் என் னினைமையை வினைத்துப்பார்த்தால் தேவர் திருமுன்பே வந்து நினைகக்கு போப்ப

தைவே இல்லை; ஆயிரக்கச்செய்தையும் யுக்தாயுக்தம் தூராயமாட்டாத முர்க்க னுணையாலே லஜ்ஜாபயங்கனற்று வந்து நின்றேனென்கை.

[கார்த்திராளையமேனி.] தேன்கென்னதென்கண்டு கடனென்று மயங் கிவந்த மேகக்கட்டங்கள் கழுத்தளவாகப் பருகி செழிந்து போகமாட்டாமல் உள்ளே புருந்து சாய்ந்தனகொல் என்று சங்கிதும்படியாகவாயிற்றுப் பெரிய பெருமான் கண்வளர்த்தருளுநிற்படி. வடிவின்சுருகையாலும், குவிர்ச்சிபாலும், பரோபகாரமே இயல்வாயிருக்கையாலும். தனக்கென்ன ஒன்றும் அவத்துக் கொன்னாகையாலும் மேகத்தை எம்பெருமானோடே போலியாகச் சொல்லு கிறது.

கண்ணனே! என்று மேகத்திற்காட்டில் வாகி சொல்லுகிறது; மேகமானது தூரத்திலிருந்து ஜலத்தை உதவியிட்டுப் போய்விடும்; ஸுரதீபரூபவந்து விட் டுத் தன்னை உபகரிக்குமவனாயிற்று எம்பெருமான்.

அவனைக் காணும் மார்க்கங்களாவன:—கர்மவாகம், ஜ்ஞானவாகம், பக்தி வாகம், அவதாராதல்பம், புருஷோத்தமவிதையை, புண்யசுத்தரவாலம், திரு காமஸந்தேசத்தனம் முதலிய உபாயங்கள். (க.உ.)

மெய்யெல்லாம் போகலிட்டு விரிசூழ லாசில்பட்டுப்

பொய்யெல்லாம் பொதிந்துகொண்ட பொழக்கனென் வந்துநின்றேன்

ஐயனே அரங்கனே உன் னகுளென்னுமானைதன்னால்

பொய்யனென் லந்துநின்றேன் பொய்யனென் பொய்யனெனே. (க.க.)

மெய் எல்லாம்	{ மெய்யான (நீனைவு, சொல்லு, செயல் ஆகிய) எல்லாவற்றை ம்	அரங்கனே! —;	
போக விட்டு	நீக்கிவிட்டு	உன் அருள்	{ தேவர்களுடைய கருணையிலே புண்டான ஆசையினாலே
விரி	{ விரிந்த உத்தமையுடைய குழலாரில்	என்னும்	
பட்டு	ஆழங்காத்தட்டு [அகப்பட்ட]	ஆசை	
பொய்	{ எல்லாவிதமான எல்லாம்	தன்னால்	
பொதிந்து	{ நிறைந்துக்கொண்டிருக்கிற கொண்ட	வந்து நின்றேன்—;	
பொழக்க		(நான் எம்படிப்பட்டவனென்றால்);	
னென்	{ கருத்திலுள்ள அடியோன	பெய்ய	{ மனமெழி மெய்களாகிற மூன்று கணங்களிலும் பொய்யன்;
ஐயனே	ஸ்வயித்!	னென	
		பெய்ய	
		னென	{ (தெய்வத்திருமுன்பே வெட்டி மந்து) உந்துகின்றேன்.
		பெய்ய	
		னென்	

தம்முடைய தாழ்வுகளை வாயாரச்சொல்லிக் கதறி தேவர்களுடைய கருணை யென்றையே எதிர்பார்த்திருப்பவனடியேன் என்கிறார்.

மனம், மொழி மெய் என்கிற முக்கூறுகளிலும் ஸத்யம் நியையாயிருக்கப் பெற்ற உத்தமாதிகாரியாயிருக்க முடியாமற்போனாலும் ஏதாவதொரு காரணத்தி

லாவது ஸத்பமாயிருக்கலாம்; அப்படிப்பட்ட நிலைமையும் எனக்கில்லை; விஷயந்தர ப்ராவண்பந்தாலே பொய்தவிர வேதிலவாதவனுபவரின்மேன். ஆயினும் “தேவரீருடைய திருவருள் இருக்குமானால் எமக்கொரு குறையுமில்லை” என்கிற விச்வாஸமொன்றுமாத்நிரம் என்னிடத்தில் உள்ளதாதலால் அக் கருணையினுள்ள எசையாலே வெட்டமும் அச்சமுமற்றுத் திருமுன்பே வந்து வின்றேன் என்கிறார்.

மாதர்களைச் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டுமிடத்து ‘அழகாகமுடித்த கூந்தலை யுடையவர்கள்’ என்று வர்ணிப்பதைவிட்டு விரிசூழலார் என்பது பொருள் துமோ? எனின்; காமுதராயிருப்பவர்கள்; ஸ்தரீகன் கூந்தலை முடித்திருக்கக்கண்டால் ஆ! இதொரு மயிர்முடியே! மாலைகற்றின அழகென்!” என்று அதிகிலை நடு படுவர்கள்; கூந்தல் விரிந்திருக்கக்கண்டால் “கூந்தல் விரிந்து காலளவும் தெரண் குகிற அழகென்!” என்று அதிகிலை நடுபடுவர்கள். ஆனபின்பு, விரிசூழலார் என்பதும் பொருத்துமென்க.

போழ்க்கன்—முறைகேடன், வழிதப்பினவன். ... (௩௩)

உள்ளத்தே யுறையும்மாலை உள்ளுவா னுணர்வொன்றில்லாக்
கள்ளத்தேன் காணும்நொண்டாய்த் நொண்டுகே கேலம்பூண்டு
உள்ளுவா ருள்ளிற்றெல்லா முடனிருக் தறிதியென்றே
வெளிப்போ யென்னுள்ளேகான் விலவறச் சிசித்திட்டேனே (௩௪)

உள்ளத்தே செஞ்சினுள்ளே
உறையும் வாணஞ்செய்திற
மாலை எம்பெருமானாகிய உன்னை
உள்ளுவான் { சித்திப்பதற்குதரப்பான
உணர்வு { அறிவு

ஒன்று இல்லா சிறிதும் இல்லாத
கள்ளத்தேன் { கள்ளனாகிய
காணும் { அடியேனும்
நொண்டு ஆய் { (உன்) அடியையிலே
அகம்பித்தவனாய்

நொண்டுகே { அம்மாநாமகரு
கோலம் { உரிட யெவ்வகளை
பூண்டு { அணிகற
(இருத்தபோதிலும்)

உள்ளுவார் { சித்திப்பவர்கள் சித்திப்ப
உள்ளிற்று { தெலவாயற்றையம்
எவ்வாம்

உன் { உடையேருத்த
இருந்து { அறிவின்ருயெனறு
அறிவி எனறு

(நான் உணர்ந்து)

நான் நான்
என்உள்ளே வன்ருள்ளே
கெளசிப் { மிகவும் வெட்கப்பட்டி
போய்

விலவ வற { விளப்பக்கத்த ஈதும்;
முறிபுட்படி
சிசித்திட்டேன் சிசித்தேன்.

நொண்டுகே கோலம்பூண்டு-வெளிப்போய் என்னுள்ளே நான் விலவறச் சிசித்திட்டேன் என்று அக்வாய்.

நாம் ஒரிடம்தேடி ஒடவேண்டாதபடி நம்முடையதத்தினுள்ளே எப்போதும் வந்து செருக்கியிருக்கிற உன்னைச் சிந்தைசெய்வதற்கு ஏற்ற அறிவு இல்லாத

சூத்ரமபஹாரக் கன்னஞ்சிய அடியேன் உனக்கு அடிமைசெப்பவன்போலத்
தோன்றி “இவன் பாம்பாகவதன், பாம்புத்தன்” என்று கண்டாடங்கலும்
புகழும்படியாக “தொண்டயொத்த துளவமும் உடையும்பொலிந்து தோன்றிய
தோன் தொண்டாடிப்பொடி” என்றபடி கைக்காயவேஷங்களைப் போட்டுக்
கொண்டு திரிந்தபோதிலும் “இன்னுரினார் இன்னது நினைக்கிறார்கள்” என்று
எல்லாருடைய நினைவையும் நீ கெடுக்கிறாள்ளேயே இருந்துகொண்டு அறிவின்றா
வென்று உனது ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை நான் அதுஸந்தித்தவாதே ‘ஐயோ! எமது
கள்ளவேஷம் வெளிப்படையாயிற்றே!’ என்று வெட்கமடைந்து எனக்குள்
ளேயே நான் சிரித்துக்கொண்டேனென்கிறார்.

“நானும் தொண்டாய்” என்றவுடனே எம்பெருமான் “சூழ்விர்! என்ன
சொன்னை? மெய்யான தொண்டா நீ?” என்ன; ‘இவ்வ இவ்வ, தொன்
டுக்கே கோலம் பூண்டேனத்தனை’ (அகாவது வேஷதாரித்தொண்டன்) என்றார்.
மாவை என்பதற்கு “எம்பெருமானை” என்று படர்க்கையாகப் பொருளுகையாக,
“எம்பெருமானுடைய உன்னை” என்று முன்னிலையாக உரைத்தது-அறிதி என்ற
முன்னிலை முற்றுக்குச் சேரவேச் சிதலாம்.

“பூதாபவபு-நம் விமலக-தெ-ஸ்வாத்மாப்பேசம் விகர்ஜாதே” என்ற
சூத்திர சுற்றடியில் உதையும் விலவறச் சிரித்திட்டேன் என்றது—எவ்வ
கடந்து சிரித்தமைபக் கூறியவாறு. ... (௩௪)

நாவியன் மலகமெல்லாம் தலைவிளாக் கொண்டுவெந்தாய்

சேவியே னுன்னையல்லால் சிக்கெனச் செங்கண்மாவே!

சூவியே! அமுதேயென்ற னாகுயிரினாய் வெந்தாய்!

பாவியே னுன்னையல்லால் பாவியேன் பாவியேனே. (௩௫)

அன்று	{ அக்ஷரத்தின் (நீரில்நாமவதாரத்தின்)	என் தன் சூம்	{ (என்னை எவ்வழிவிற் செல்வித்த எனது)
நாவி	கடந்து	உயிர் அகைய	{ அருமையான
உலகம்	{ எவ்வாறு அகையகையையும்	உத்தமம்	{ சூத்ரமாவைப்போன்ற என்று நினைவனே!
தலை விளாக் கொண்ட	{ (சிறுமையினும்) விளாத்தித்	பாவியேன்	பாவியோடுய் வரன்
எந்தாய்	எமது ஸ்வாமியே!	செய்க்கை	{ உத்தமமாக (எப்போதும் விடாமல்)
செங்கண் மாவே	{ செவந்த சிறுக்கலங்களை அருடைய திருமாவே!	உன்னை	{ உனனைத்தவிர அல்லால் (எந்தையோரை)
சூவியே	{ (எனது உயிர் தரித் திருப்பதற்குக் காரணமான) பஞ்சப்பாசன உபயோகமனே!	சேவியேன்	செங்கண்மட்டேன்;
அமுதே	அம்ருதம் பேசுதலனே!		{ (உன்னைஉல்லாது வேறொருவரை)
		பாவியேன்	நினைக்கவும் மாட்டேன்;
		பாவியேனே	நான் பாவியவேயாகேன்.

கீழ்ப்பாட்டில் தமது கன்னத்தன்மைவைப் பேசி, “இப்படிப்பட்ட நாம் எம்பெருமானைக் கிட்டுதல் தவறு” என்று ஆழ்வார் அவ்வெம்பெருமானை விட்டு அகலுகின்றேன், அப்பெருமான் ‘ஆழ்வார்! நாம் உலகத்தாருடைய தாழ்வுகளைக் கண்ணெடுத்துப்பாராது அவர்களுடைய இவ்வப் குணத்தையே பாராட்டி அவர்களை அடிமை கொள்பவரல்லாமோ?’ என்று தன்னுடைய வாழ்வுமே கிளங்குமாறு எல்லாவையும் தான் அடிமைகொண்ட தீரிக்ரமாவதார சரித்திரத்தை இவர்க்கு நினைப்பூட்டிச் சமாதானமுண்டாக்குமாறு செய்ய, அதனால் ஆழ்வார் தாம் முன்பு அவனைவிட்டு விலகிச்செல்லும்படி நினைந்த தமது குற்றத்தைப்பாராட்டி, “பாலியேன் பாலியேனே” என்று தம்மை வெறுத்துக்கறி, எம்பெருமானைத்தவிர வேறொரு கடவுளை நினைத்ததும் தொழுததும் செய்யாத தமது தன்மைவை வெளியிடுகின்றனர்.

எத்தாய்—எந்தை என்பதன் ஈறுதிரிந்தனினி. சிக்கென—குறிப்பிடைச் சொல். ஆலி—உயிர் கிடைத்திருக்கக் காரணமான பஞ்சபிரகாசன். என்றன்—தன்—சாரியை. அனைவ—உலகவுருபு: அன்—இடைச்சொல் பகுதி (இது—அன்ன—எனவும் வழங்கும்.) குறிப்புப் பெயரெச்சம். பாலியேன்—என்ற மூன்றில், முதலது—எதிர்மறைத் தன்மைபொருமை முற்று இரண்டாவது—தன்மை பொருமைப் பெயர்; எழுவாய். மூன்றாவது—குறிப்பு முற்று.

[தாலியன்னலகமெல்லாம்.] உலகமெல்லாம் தாலியளத்தவரவாறு:—மறைய பரிபென்னும் அனாராஜன் தனது வல்லமையால் இந்திய முதலிய பாவனையும்வென்று மூவுலகங்களையும் தன்வசப்படுத்தி அரசாண்டு செருக்குக்கொண்டிருந்தபொழுது, அரசிழந்த தேவர்கள் திருமாலைச் சாணமடைந்து வேண்டி, அப்பெருமான், குன்னவடிவான வாமாவதாரன்கொண்டு அம்மாவலிவிளிந்து சென்ற தன் காலடியால் மூவடிமண் மேண்டி அதுகொடுத்தற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்கிரமஞ்ச ஆகாயத்தை அளவி வளர்ந்து ஓரடியாற் பூலோகத்தையும், மறோரடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்து, மூன்றாமடிக்காக அவன்முடியிற் காலைவைத்து அவனைப் பாதாளத்தில் அழுத்தி அடக்கிவன் என்பதாம். (நக)

மழைக்கன்று வரைமுனைத்தும் மைத்தனே! மதுரவாழே!
உழைக்கன்றே போலகோக்க முண்டவார் வலையுள்பட்டு
உழைக்கின்றேற் கென்னகோக்கா தொழிவதே உன்னையன்றே
அழைக்கின்றேன் சூழிமுர்த்தீ! அரங்கமா நககுளானே. (நக)

அன்று	{	(இந்தியன் பசிச்சோபத்தாலே எழுநான் விடாமனது பெய்வித்த) அகாலத்தினே		முன்		{	(பசு முதலியவை மழையி னால் கடிதமடைதற்கு) முன்பாகவே
		மழைக்கு					

காலம்	கோலத்தா பக்ததந்தை	பட்டு	அப்பட்டு
எந்தும்	(காலம் குடையாக) ஏத்திய	உழைக்கின்	தடிக்கிற என்னை
மைத்தனே	யிடுக்கை புடையவனே!	நேற்கு	
மதுர ஆறே	{ இனிய ஆறுபோல் எல்லார்க்கும் விடையைத் தீர்ப்பவனே!	கோக்கா	{ கடாசியாம விருப்பதும் தருதியோ?
உழை	{ மான் குட்டியின் கன்று போல கோக்கம் உடையவர்	கொழிவதே	
கன்று போல		ஆதி மூத்தி	முழுமுதற் கடவனே!
கோக்கம்		அவ்வளவு உருவானே!—;	
உடையவர்	{ (அத்த கோக்காதித) விலையுள்ளன	உன்னை	{ தேவனே அனாதே
கலைபுன்		அழைத்	
		கின்றேன்	{ நான் உப்பிட சின்றேன

பேறு பெறுவதில் கிரகவு மிருதியாலே ஆற்றாமை கரைபுரண்டு பெரு மிடறுசெய்து உப்பிடுகிறது.

இந்தியன் பகிக்கோபத்தாலே எழுநூள் விடாமையு பெய்கித்து வருத்தப் படுத்தின காலத்தில் கோலத்தாநிகரினயக் கொற்றக்குடையாக வெடுத்த ஆய ரையும் ஆவிரையையும் காத்தருளினவனன்றோ நீ! அப்படி அவர்களைக் காப்ப தற்கு அவர்களிடத்தில் என்ன ருணம் கண்டுபிடித்தாய்? அவ்விடையருடைய கோஷ்டிபிலாவது பசுக்களின் திரளிலாவது அடியேனையும் சேர்த்துக்கொள்ள லாகாதா? என்னும் இரக்கப்பொருள்தோன்ற மழைக்கன்று வரைமுனைக்கும் மைத்தனே! என்கிறார்.

மதுர ஆறே!—கவித்தருளாமல் உபேகித்தபாதிதும் உன்னை விட முடியில்லையே! என்பது கருத்து. ஆளுனது ஏரி, குளம் முதலியவைபோலே ஒரிடத்திலேயே இராமல் காநாதேசங்களிலும் போய்ப் பெருருவதுபோல் எம்பெருமான் அடிபார் இருக்குமிடங்களி லெல்லாம்போய் னையை நாதித் தருள் கின்ற னெளலப்பமும் இந்த முற்றுவமையால் தோற்றுமென்க.

உழைக்கின்றேபோல கோக்க முண்டவன்—ஸ்தீகன்; வடமொழியில் 'ஆதிமூலம்'—'மருதே'—'எனப்படுகார்.

உழைக்கின்றேற்கு என்றவிடத்தில் வேந்தமைபுருபுக்குப் பொருளில்லை. 'உழைக்கின்ற' என்று எச்சப் பொருள்படும். "செய்விரியும் தன்சேறை பெம்பெருமான் திருவடிவைச் சிக்கித்தேற்கு என்" என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாயேகமும் கோக்கத்தக்கது.

"உன்னையன்றே உழைக்கின்றேன்" என்றவாதே எம்பெருமான் "ஆழ்வார்! நீர் அழைத்தவுடனே நான் 'ஏன்?' என்னை வேறுமே? என்ன ஆவாய் கதை? என்று கேட்க ஆதிமூர்த்தி என்கிறார்—இவ்வளவும் உருமாய்த்திடத்த காலத்திலே ஒருவருடைய அபேகையையும் எதிர்பாராமல் இவற்றை உண்டாக் கின உனக்கு இவற்றின் கருணம் அவசிய சர்த்தங்கடவன்றோ என்கை.

[மறைக்கின்ற வரைமுனென்றும்.] மலைபெய்தது மறைதடுத்த வாலாறு:—
திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்கொல்லாருமகடி மறையின் பொருட்டாக இந்திரனை
ஆராதிப்பதற்கென்று வழக்கப்படி சமைத்த சேற்றைக் கண்ணிரான் ஒருகால்
அவனுக்கு இடா தப்படி விவங்கிக் கோவாத்தகமீனக்கு இடச்சொல்லித் தானே
ஒரு நேவதாருபங்கொண்டு அமுதுசெய்தான், அவ்விந்திரன் கோபத்தோடு
புஷ்கலாலத்தம் முதலிய பவமேகங்களை ஏவி, கண்ணன் விரும்பி மேய்க்கிற
கன்றுகட்டும் பசுக்களுக்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டமான இடைபார்க்கும் இடைச
வியர்க்கும் நீங்கு தரும்படி கல்மறையை எழுநான் இடைவிடாது பெய்வித்த
பொழுது கண்ணன் கோவாத்தகமென்றும் மலையை எடுத்துக் குடையாகப்
பிடித்து மறையைக் தடுத்து எல்லாவுயிர்களையும் இடைபூது சிற்றிறமின்றிக்
காத்தருளின்ன் என்பதாம். (௩௬)

தெளிவிலாக் கலங்கல்கீர்த்து திருவரங்கத் துள்ளோங்கும்
ஒளியுளார் தாமேயன்றே தந்தையும் தாயுமாவார்
எளியதோ ருளுமன்றே என்றிறத் தெம்பிரானார்
அளியன்கம் ஹையலென்றார் அம்மவோ! கொடியவாரே (௩௭)

தெளிவு இளா { (ஒருகாலும்) தெளிவில்லாமல்	என் திறத்த { (அவர்) என் விஷயத்தில் (செய்தருள வேண்டுவது)
கலங்கல் { கல்கம் மாறுதிருக்கிற	எளியது ஒர் { ஸாமாந்யமான ஒரு
கீர் குழ் { எவோரியாலே குழப்பெற்ற	அருளும் { சிறுபாமாத்திரமே
திரு { செயலிலே	அனதே { யானதே?
அங்கத்தன் {	எம்பிரானார் { எனக்கு உபகாரமான அவர்
தங்கும் { விஞ்சியிருக்கிற	கம்பைகள் { “கம்முடைய பையலான
ஒளி உளார் { தேஜஸ்களை உடையவரான	அளியன் { இவன் சுமது கருணைக்கு
தாமே { அழகிய மனவான	என்றார் { உரியன்” என்று திரு
அன்றே { மெருவனே யன்றே	
தந்தையும் { (மகளுக்கு) தம்பனும்	அம்ம ஒ { ஐயோ! (இவருடைய
தாயும் ஆகார் { தாயுமளவிரும்பர்;	கொடிய { இயலவு) மிகவும் கொடு
	ஆதே { மையா விசாரித்ததி!

தாம் இப்படி கதறுகிறகச்செய்தேயும் பெரியபெருமான் இரங்கி “அஞ்
சேல்” என்னக் காணாமையாலே, ‘தம்மைப்பொழிய வேறே ஒரு சுற்றத்தவர்
எனக்கு இருப்பதாக நினைத்திருக்கிறாரே? பரமோஜநாதர்களை விரும்பி
அகன்று போகிறேனென்று நினைத்திருக்கிறாரே? ‘கம்முடையவன்’ என்று
என்னைச் சிறிது அபிமாதித்தான்போ துமாரிருக்க இயலாமை, உட அபிமாதிதா
மல் சுக்குசல் தேட்டுக்கொண்டே கண்ணுறக்குவதே! அம்மே! இவர் திருவுள்
ளம் இப்போது இங்குள்ள கொடிதாமிற்றே” என்று வருத்துகின்றார்.

கண்ணோக்குத் தெளிவில்லாம-மேன்மேலும் பெருக்கு மிக்கிருக்கையாலே.

இத்தொடரில்லாமையுடைய பட்டர் ஸ்ரீரங்காஜஸ்தவத்தில் ஒருசமத்காரம் தோற்ற வர்ணிக்கிறார் “ஐயுறாஸ்திரி-தகை ஐயநயவாயிபம்— துத்தாப்திர்ஜகை ஐயந யதறமிபம்” இப்பாதி சீவாகத்தால் அதன் கருத்து-பாற்கடல் தகப்பனார்; பொன்னி என்ற நான் தாய்; ஸ்ரீரங்காஜச்சீவார் பெண்; பெரியபெருமான் மணவாளன்; இந்த விஷயத்திலே பெரியபெருமானுக்கும் பெரியபிராட்டி யார்க்கும் தருதியாக நான் என்ன பண்ணப்போகிறேன்? என்று கலக்கினார் போல; சாமரம், கருப்பூரம், சந்தாவருசுஷங்கன், சிறந்த சந்தங்கன், முத்துக்கள் முதலியவற்றை அலைகளாகிற கைகளாலே உந்தா தின்றகொண்டு ஆழ்ந்து வருகிற காவேரியைப் பற்றுவர்கள் என்பதாம்.

திருவாய்கத்துள் ஒங்குமோனியுளார் என்றது—பாமபதம் முதலிய இடங் களில் எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பைக்காட்டினும் கோயிலிலே எழுந்தருளி யிருக்கு மிருப்பிலே உள்ள அநிசயம் தோற்ற. “பாமபதத்தி லொளி பகல் வினக் கென்னும்படியாயாப்தது; அத்தகாரத்தில் தீபம்போலே குறைவான கான லம்னாரிகளுக்கு உதவப்பெற்றபின்பு ஒளி மிக்கிருக்கிறபடி. சித்யனாரி களின் ஈடுவே யிருக்கிறபோது ஆதிதீபங்கள் ஈடுவே ஆதிதீபனிருக்குமாபோலே யாய்த்திருப்பது; இங்கு ஆர்த்தர் மிகவும் உண்டாகையாலே தந்தாஷணம் பண்ணி ஒளியும் மிகா கிற்குமத்தலை” என்ற வ்யாக்யானைகூற்றிகளை அநுஸர்திக்க.

விபீஷணனாகளை ரகித்தாற்போலே வில்தும் கோது மெடுத்த ரகிக்க லேண்டியதிலை; குளிர் ஒருகால் கோக்கியருளினால் என்பதாம் திரும் என்ற கருத்துப்பட அருளிச்செய்கிறார்—எளியதோருளமுன்றே என்றிறத்து.

குறைவைய முறையிடுப்போது சித்திக்கவேண்டியிருக்க, எம்பிரானார் என்று பெருவாழ்வி செய்ததாகக் கூறுவதற்கு அடி என்? எனவில்; பெற்ற நன்றியை இல்கை செய்கிற நான்திகரன்றே இவ்வாழ்வார்; அடியிலே வ்யாஸபத்தை உணர்த்தி அதுக்குமேலே ‘உபா’போபேயங்கள் தா’மே’ என்னுமிடத்தை உணர்த்தி, இப்போதும் கூப்பிடு கேட்க அவகாசம் கொடுத்திருக்கிற உபகாச முண்டே; அந்த நன நியை தனைத்து எம்பிரானார் என்கிறாரென்க.

எம்பெருமான் சொதிவாய்திறந்து ‘ஆழ்வார்!’ என்றழைக்கவேனுமென்று இவர் ஆசைப்படுகின்றார்களே; ‘அ’டே ஸபயா!’ என்று ஒரு இன்சொல் சொல்லுக்கேட்க விரும்புகின்றார்களே. (௩௭)

மேம்போருள் போகவிட்டு மெய்மையை மிகவுணர்த்து
ஆம்பர் சறித்துகொண்டு ஐம்புல னகத்தடக்கிக்
காப்பறத் தலைசிறாந்துன் கடைத்தலை யிருந்துவாழும்
சோம்பரை யுகத்திபோலும் குழ்புன லரங்கத்தானே.

(௩௮)

புனல் குத்	காலிரி குத்த	அகத்த	(விஷயார்த்தாக்கரில் போக வெட்டாமல்) தம் முன்னே பதிய அடக்கி,
அரங்கத்	{ கோலிலே தமனே { கண்டவந்தருளுமனே!	அடக்கி	
மேம்பொருள்	{ (பாக்குத ஐயங்கள்) மிகும்புகிடு வெளியை பதார்த்தங்கள்	காம்பு அற	அடியோடே
போக விட்டு	யானையோடு விட்டிட்டு	தலை	{ தன் தலைமுள்ள செய்தது { சமைப்பதெய்து
மெய்மையைய	ஆம்மையுருபத்தை	உன்	{ உனது திருவரசலிலே தலைக்கடை { (காவலாளராக) இருத்த { யானைஞ்செய்த
மிக உணர்ந்து	உன்னபடி அறிந்து	வாழும்	உஜ்ஜீவிக்கின்ற
ஆம் பரிசு	{ ம்மையுருபமுமான ஹாசாரங்களையும்	சேரம்பரை	{ (தம்முடைய ஹிதத்தில்) சேரம்பியிருக்கும்வர்களை
அறிந்து	{ தெரிந்துகொண்டு	உகத்தி	{ உகக்குமவனாய்மையே சீ.
ஐம் புலன்	ஐத்து இத்திரியங்களையும்	போலும்	

“அளியனம் கையலென்றார் அம்மவோ கொடியவாரே!” என்று கீழ்ப் பாட்டில் ஆழ்வார் அருந்தினவாரே “இவ்விருள் தருமாஞ்ராலத்திலே ஸ்வரூபாது ரூபமான புருஷார்த்தத்தை அபேகிப்பதும் அதற்காக நம் ஸ்வபார்த்திருப்ப தும் அதுக்குமேலே வினம்பம் பொருளும் கூப்பிடுவதும்! இதென்ன சூச்சரி யமாயிருக்கிறதே! இப்படிப்பட்ட ஒரு உத்தமாதிகாரியைக் கிடைக்கப் பெற் றோமே!” என்று பெரியபெருமான் திருவுள்ளம் மிகவும் பாணநமாய், அந்த பாணாதமெல்லாம் திருமுகத்திலே தோற்றம்படி விருக்கக்கண்ட ஆழ்வார், “பெருமானே! தேவரீரைக்கிட்டி தேவரீர் பக்கமிடே ஸர்வபாரங்களையும் ஸம்ர்ப்பித்து நிச்சிந்தையாயிருப்பவர்களைக் கண்டால் தேவரீருடைய திருவுள் ளம் இவ்வனையோ மலர்ந்திருப்பது!” என்று பெரியபெருமான் திருமுகத்தை நோக்கி விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

மேம்பொருள் என்பதற்கு (க) மேலெழுந்த பொருளென்றும், (உ) மேலின பொருளென்றும், (ஊ) மேம்பாட்டை விளைக்கும் பொருளென்றும் மூன்று படியாக நிர்வாகம்; (ச) கருமங்கள் காரணமாக வந்தேறியாய் பகவத்கிஷய உணர்ச்சி வந்தவாரே விட்டகதும்படியாயிருக்கும் பொருள்-மேலெழுந்த பொருள் எனப்படும். அதாவது ஸம்ஸாரஸம்பந்தம். (உ) மேலின பொருளா வது-கிண்கள ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் பொருள்; சேதானால் பிரிக்கவொண்ணாத படி இருக்கை. அதாவது தேஹஸம்பந்தம், அவித்யா ஸம்பந்தம். (ஊ) மேம் பாட்டை விளைக்கையாவது-தன்னைப் பற்றினுரை ஸர்வஜ்ஞராக அபிமாநித் திருக்கும்படி பண்ணவற்றாகை. அப்படிப்பட்ட பொருளாவது-பாக்குதி ப்ராக் ருத பதார்த்த ஸம்பந்தம்; ஆகிய இவற்றை வானையோடே ஒழித்து தேஹத்தை ஆத்மாவென்று நினைக்கை, தேஹத்தைப்பற்றின ப்ராக்ருத பதார்த் தங்களில் ‘இவை என்னுடையவை’ என்கிற மமதாபுத்தி, தேஹத்திற்காட்டில்

வேறுபட்ட ஆத்மாவில் ஸ்வாதந்திரியபுத்தி முதலியவற்றை அடியோடு ஒழித்து என்றபடி.

அதற்குமேல் ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணர்வேனும்: அதாவது-ஆத்மா ஸ்வயம்ப்ரகாசன், நித்வன், உணர்வைக் குணமாகவுடையவன், அணுபரிமாணன், எம்பெருமானுக்கு அசுயார்ஹசேஷபூதன், அந்த சேஷத்வத்தை பாகவதரஸாவம் உடையவன் என்றிங்ஙனே விரிவாக உணருக. பாக்ருதிப் பாக்ருதங்கள் ஹேயம் என்றறிந்து ஆத்மாவையும் உள்ளபடி விரித்திறகு பின்னையும் ஆம் பரிசு அறிந்துகொள்ளுகையாவது-கைங்கரியமே புருஷார்த்தம் என்றறிவை.

வ்யாக்யாஸகத்தி:—“ஆத்மாபிமாஸூதரூபமாக வாய்த்து வ்ருத்தி ஹேதுக்கள் தானிருப்பது; தன்னைத் திரியக்காக அபிமானித்தபோது த்ருண ஸூழை மாய்த்து வ்ருத்தி ஹேதுவாகக்கடவது; ‘மனுஷ்யோஹம்’ என்று அபிமானித்தபோது அந்நம் வ்ருத்தி ஹேதுவாகக்கடவது; ‘தேவோஹம்’ என்றபோது அம்ருதம் வ்ருத்தி ஹேதுவாகக்கடவது; ‘தாஸோஹம்’ என்றபோது கைங்கரியமே வ்ருத்தி ஹேதுவாகக்கடவது.”

ஐம்புலனகத்தடக்குகையாவது-எம்பெருமானுக்குப் பண்ணும் கைங்கரியத்தில் ஸ்வய்யோஜகத்வபுத்தி பிறவாதபடி ரோக்குக. தனக்கு இனிதாகப் பண்ணும் கைங்கரியமும் அபுருஷார்த்தம்; தனக்கும் எம்பெருமானுக்கும் இனிதாகப் பண்ணும் கைங்கரியமும் அபுருஷார்த்தம்; “தனக்கேவாக எந்நைக் கொள்ளுமீதே” என்றபடி எம்பெருமானுக்கே இனிதாகப் பண்ணும் கைங்கரியமே புருஷார்த்தம் என்கிற ஸைஷ்மார்த்தம் இங்கு உணரத்தக்கது.

காம்பு அறத் தலைசிறாந்து—உபாயாதரங்களில் தனக்குள்ள பற்று அறம் படி தன் தலைவியுண்டான துரிதங்களைப் போக்கி. அதாவது-பேற்றுக்கு எம்பெருமான் ஸாதாமையொழிய நாம் செய்யும் க்ரியாகலாபங்களொன்றும் ஸாதாமல்ல என்று உறுதியான அத்பவணாயம் வறுசித்து என்றபடி. உலகத்தில் அரசர்கள் தண்டனை விதிக்கும்போது தலையைச் சொக்கும்படி கட்டளைபிடுவதன் கருத்து அஹங்காரத்தைப் போக்குகையாம். ஆக அஹங்கார கர்ப்பமான் உபாயாதரங்களின் விடுகையைச் சொன்னபடி.

இப்படி பாமைகாத்திகளாய் எப்போதும் உன் திருவாசலையே பற்றிக் கிடந்து வாழுஞ் சோம்பராவிய பரமபாகவதர்கள் விஷயத்திலே தேவரீர் திருவுள்ளம் உகத்திருக்கும்படியே! என்று கிவக்கிறபடி.

ஒரு ஸம்ஸாரி, தன் வாசலைப்பற்றிக்கிடத்ததொரு கையைக் கொன்றவனை வெட்டி, பிறகு தானும் குத்திக்கொண்டு மாண்டான். இதை ஒருவன் விதிபிலே எழுந்தருளிக்கொண்டிருந்த திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் கடைசித்து, “ஒரு தேஹாத்மாபிமானியான மதுஷ்யன் ‘இந்த நாய் நம்வாசலைப்பற்றிக் கிடந்தது’ என்ற காரணத்தாலே அதன்மேல் இவ்வளவு பரித்தால், நாம் ப்ரம

சேதானுதிய எம்பெருமான் திருவாசலைப் பற்றிக்கிடந்தால் யமாதிசன் கையிலே எம்மை விட்டுக்கொடான்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி அப்போதே திருக்கண்ண மங்கைப் பத்தராலிப்பெருமான் மகாவிலில் கோபுரவாசத் தூகப்புடையிலே எவ வ்புரபுரங்களை யெல்லாம்பிட்டுச் சாய்ந்தருளிஞர் என்ற ஐதிஹ்யம் இங்கு அதுரைத்திப்பது.

வாழும் சோம்பார் என்றது கெடுஞ்சோம்பனா என்பாவர்த்திக்கிறது. கெடுஞ் சோம்பராவார் - ஈசனானிங்கை, சாயந்தாமலிங்கை, பரலோகமிங்கை என்னுற்போலே எல்லாவற்றையும் இங்கைசெய்து விவரிதகர்மங்களை அதுஷ்டியாமல் தோன்றித் துடி செய்து சோம்பேறிகளாய்த் திரிவார். வாழஞ் சோம்பராவார் - சாயந்தாற் தில் தாஸ்திகராய்க் கர்த்தவ்யங்களை வினையன்றிக்கே ஆஸ்திகராமணிகளாய் வலித்தோபாயமான எம்பெருமானை ஸ்விக்கித்து அவ்வெம்பெருமானுடைய அதுபவமே காலசேஷபமாய்த் தமது ஹிதத்தைத் தாமே தேடிக்கொள்வதில் சோம்பிவிருப்பவர்கள்.

உகத்தி—முன்னிலையொருமை கிளைமுற்று.

போலும்—ஒப்பின்போலி; உவமைப்பொருள் தராத போலென்னுஞ் சொல்லு; னகப்பாலங்காரமெனப்படும். (௩௮)

அடிமையில் குடிமையில்லா அயல்சதுப் பேதிமாரில்
குடிமையில் கடைமையட்ட குக்கரில் பிறப்பரேணும்
முடியினில் துளபம்வைத்தாய் மொய்கழற் கன்புசெய்யும்
அடியரை யுகத்திபோலு மரங்கமா கருளானே. (௩௯)

முடியினில் திருமுடியிலே
துளபம் திருத்தழாய்மாளையை
வைத்தாய் அணித்தவனே!
அயல்கம் மாகக் உளானே!—;

அடிமையில் { (உளக்குடி) கைகளியம்
செய்வதில்

குடிமை { உயர்குடிப் பிறப்பிறகு
இன்ன { எற்ற ஒழுக்கவயில்லாத

அயல் { (அடிமைகரு) அயலான

சதுப்பேதி மாரில் { என்கு வேதங்களை யு
மோதின அத்தனாகளைச்
சாட்டினும்

குடிமையில் { குடிப்பிறப்பினால்
கடைமை { இழிவடைத்த [மகனும்
பட்ட { இழிகுலத்திற் பிறத்த]

குக்கரில் பரமசண்டான ஜாதியில்

பிறப்பர் { பிறப்பர்களானும்
ஏனும்

மெய் சூற்றகு { (உளது) கெருக்கிய
திருவடி களித்தது

அன்பு { பக்தி செய்கின்ற
செய்யும்

அடியரை அடியார்க்களையே

உகத்தி போலும் { விருப்பவாய் போலும்.

இனிமேல், கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன ஞானமுடைய பாகவதர்களின் அவை வம் கூறுகிறது எம்பெருமான் தன் திருவடித்தாமரைகளில் பக்திசெய்யாதவர் கள் உயர்குலத்திற் பிறத்தவர்களாக இருந்தபோதிலும் அவர்களை ஒருபதார்த்த மாசவும் நினைவாமல் உபேகித்துவிட்டு, தனது திருவடிகளில் பக்தி செய்பவன்

மிகவும் இழிகுலத்தவராயினும் அவசரமே விரும்புவன் என்கிறத இப் பாட்டில்.

மேன்மைக்குக் காரணம்—எம்பெருமான்பக்கம் தொண்டுபூண்டு ஒழுரு வதேதவிர, உயர் குடிப்பிறப்பு அன்று. அவ்வாறு தொண்டுபூண்டு ஒழுகாம விரும்பாத தாழ்ச்சிக்குக் காரணம்; இழிகுலப்பிறப்பு அன்று; ஆகையால் யோநிதும்மத்தைச் சிறிலும் பாராட்டவேண்டவேண்ட.

குடிமை—குடிப்பிறப்பிற்கு ஏற்ற கண்ணொழுக்கம். அயலாதவாவது—எம் பெருமானுடைய கைக்கரிகத்தைச் செய்தற்கு அதுகலமாக வேதமோது கிறோம்' என்று அறிபா திருக்கை. 'அத்பயநத்திற்குப் பலன் வேதத்தின் பொருள் உள்ளபடி அறிந்து நடப்பதுதான்' என்று உணராதவர்கள் நான்கு வேதங் களிலும் வல்லவரானாலும் பலனில்லை என்பது முதலடியில் விளங்கும்.

சதுப்பேதிமார்—சதுர் வேதிமார்; இருக்கு, வஜுன், ஸாமம், அதர்வணம் என்ற நான்கு வேதங்களை ஒதினவர்களென்னக. குக்கர் - மிகவும் தாழ்ந்தவர் என்பது பொருள்; [சூகூதர்] என்ற ஊசொன் குக்கர் எனத்திரிந்தது. ஏனும் - எனினும் என்பதன் மருஉ. (கக)

திருமலை மாப்ப' நினைச்சி சித்தையுள் திகழவைத்து
மருவிய மனத்தராசில் மாநிலத் துயிர்களுல்லாம்
வெருவறக் கொன்றுகட்டித் தட்டிய வினையரேவும்
அருவினைப் பயனறுய்யார் அரங்கமா நகருளானே. (கல)

திரு	பெரிய பிராட்டியவரையும்	சட்டிய	விசேஷமாக ஸம்பாதிக்கப்
மது	{ தீவந்தமென்ற மதுவையும்	வினைபு தரும்	{ பட்ட பாவங்களை புண்டவர்களானாலும்
மாப்ப	{ திருமால்பே அளித்தன்னவனே!	சின்னை	உன்னை
அவ்வாறு நகருளானே :-;		சின்னையில்	(தன்னை) நெஞ்சில்
மா சிலத்த	{ (தூதம்) பெரிய பூமண்டலத்திலே உள்ள	செய் வைத்த	விளங்கும்படிவைத்து
உயிர்கள் என்றாம்	{ தீவராசியென்னாம்	மருவிய மனத்தா துயில்	{ தருமான அத்வயனா யத்தை உடையவா விரும்ப பயோனான் (அவர்கள்)
வெருவ உற	(தூதத்தென்னாம்) நடுகரும்படி	கரு வினை	{ (தன்னை செய்த) மஹா பாதகங்களினுடைய
கொன்று சட்டிப்பி	{ பாதமீமைபண்ணி	புன் அறி	பலனை
		உயவாந்	அறுபயிக்கமாட்டார்கள்.

தாழ்ந்த வகுப்பில் பிறப்பேயன்றி நீசமான அதுஷ்டாகமு முடையதேவாதி
னும் "மேம் பொருள் போகவிட்டு" என்ற பாட்டிற்குரிய அதிகாரத்திலே
நிஷ்டையுடையவராகில் அவர்களுக்கு அந்தக் கருமங்களின் பலன் அறுபயிக்கக்
கூடவதில்லை என்கிறது, இப்பாட்டு.

திருமகன் கொழுநாளை எம்பெருமானே! உன்னை இடைவிடாது செஞ் சிறை அதுவந்தித்திருப்பாராகில் அந்த பரபாவத்தாலே அவர்களுடைய பர வரீம்மை முதலிய கொடியபாவங்களும் தீயிவிட்ட தூதர்போல் உருமாய்க் தொழியு மாதலால் அவர்கள் நரகங்களிலே புக்கு அக்கருமங்களின் பலன்க ளான தண்டனைகளை அதுபவிக்கவேண்டிய பரஸக்தியே பில்லை என்றவாறு.

“நின்னைச் சிவந்தபுன் திகழவைத்துமருவிய மனத்தராகில்” என்றது- ஒருமைபாலே எம்பெருமானைப்பற்றி மற்றொரு கையாலே ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாகிய உபபாந்தரங்களையும்பற்றி அசர்த்தப்படாமல் ‘உபாயமூர் உபேயமுமாயிய இரண்டும் எம்பெருமானே’ என்று உறுதியான அத்யவனாயம் கொள்வார்க ளாகில் என்றபடி.

“மாவிலத்துயிர்களைல்லாம்” என்கையாலே இவ்வதிகாரத்திற்கு ஜாதி சியமயில்லை வென்பது போதரும்.

‘வேருவற’ என்பது-கொண்டு என்பதிலும் கட்டிட்டு என்பதிலும் தனித் தனியே இடையும். (சுய)

வானுளா ஔயலாகா வானவா வென்பராகில்
தேனுலாக் துளபமாலைச் சென்னியா வென்பராகில்
ஊனமா யினகள்செய்யு ழுளகா ககர்களேனும்
போனகம் செயதசேடம் தருவரேல் புனிதமன்றே. (சுக)

ஊனம் ஔயினகள் செய்யும்	{ தாங்கள் சிவந்தமான செய்வாளைச் செய்யுமவர்களாயும்	தேன் உளம் தூபம் மாலை சென்னியா என்பர் ஆகில்	{ ‘தேன் பெருமான்’ திருத்தழால் மாலையைத் திருமுடியிலே அணிபு மவனே! என்று அதுவந்திப்பாராகில்
ஊன காக்கள் ஏனும்	{ பிறரைக் கொண்டு சிவந்தமான கருதவந்தினைச் செய்கிறவர்களாயு பிரகந்தபோதிலும்	(அப்படிப்பட்ட மறாத்தாமர்கள்)	போனகம் { தாங்கள் அருளு செய்து செய்தசேடம் { பிரகந்த பிரஸாதத்தை
வான் உளம் அறியல் ஆக வானவா என்பர் ஆகில்	{ ‘மேலுலகத்திலுள்ள பிரமன் முதலியோரானும் அறிய முடியாத தேவனே!’ என்று அதுவந்திப்பாராகில்	தருவர் ஏன் அன்றே	அதுகாற்றிப்பாராகில் அப்போதே
		புனிதம்	{ (அந்த பரவாதத்தைப் பெற்றவர்கள்) பங்கத்தாமாகவர்.

பகவத்கைம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்கு திறந் தூம்மத்தாலும் திறந் தூதர்தாலும் ஒரு குறைபுமில்லை வென்பது மாத்ரிமோமலனை; அவர்கள் தங்களுடைய உச்சிஷ்டாக்கத்தாலே ஸம்ஸாரிகளையெல்லாம் பரிசுத்தாக்கும் படியான பெருமை பொருந்தியவர்கள் என்பது இப்பாட்டு.

தேவர்கள் மேலுலகில் இருப்பவர்கள் என்ற மாத்ரிதத்தால் அவர்க ளுக்கு எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம்ரூபம் முதலியவை விசதானய்க்கிடென்ன

ததுச்சிவ்டம் ஸாம்பாவதம்' என்கிற பகவத் சாஸ்தாவசாதத்தின் யதார்த்தமான பொருளிலே ஊன்றினர் பெரியவாச்சான்பின்னே. இனி இதன் விவரணத்தை "ப்ரபாவபரிசுடா" என்னும் அடியேனது வாதகார்த்தத்திலே விரிப்பக் கண்டு தெளிக.

ஊனகாரகர்—வடசொல் தொடர் ; ஊதம் காசயந்திதி. ... (௧௧)

பழநிலா வொழுகலாற்றல் பலசதுப் பேதிமார்கள்
இழிசுலத் தவர்களேனு மேம்மடி யார்களாகில்
தொழுமின் கொடுமின்கொள்மி னென்றுரின் னோமோக்க
வழிபட வகுளினும்போல் மதிள்திது வரங்கத்தானே. (௧௨)

மதிள நிருவாங்கத்தானே!—;

ஒழுக்கம் சது { பிரமன்முதல் தன்னைனும்
சீண்டு வருகிற
பாம்புகளையில்
பழக இலா { ஒருகுந்தமு மற்றிருக்க
மவர்களாய்
பல சதுப் { ஊனகு பேதல்களையும்
பேதிமார்கள் { ஒதினவர்களாய்
முன்னவர்களே!
எம் அடியவர் { "எமக்கு அடிமைப்பட்டவர்
கள் சூகிள் { சாஸ்யிருந்தவர் (அவர்கள்)
இழிசுலத்த { தாத்த உகுப்பில் பிறந்தவர்
களானேனும் { சனே யாவதும்

கீர் {
தொழுமின் { (அவர்களைத்) தொழுகன் ;
கொடுமின் { (உய்க்கிடத்திலுள்ள விசே
ஷார்த்தங்களை அவர்க
ளுக்கு) உபதேசிப்புகன்
கொள்கின { அவர்க்கிடத்தில் விசே
ஷார்த்தங்களுண்டாகில்)
செட்டுக்கொள்ளுகன் ;"
என்று { என்ற உபதேசித்தருளி
கின்றோமும் { உனக்கு எம்மாத
ஒக்க {
வழிபட { அவர்களை ஆராதிகளும்படி
அருளினாய் { உரைத்தருளினாய் ;
(பேரன்—அரை).

இப்பாட்டில் முதலடி-ஸம்போதகம் (விளி); "நிருவாங்கத்தானே!" என்றுதான் ஒரு ஸம்போதகமாவிற்தே; பின்னை இந்த ஸம்போதகமும் வாகனே அரங்கிப்பது? என்னில்; அரங்கத்தானே! என்கிற ஸம்போதகம் ஆழ்வாருடையது; சதுப் பேதிமார்கள்! என்கிற ஸம்போதகம் [அண்ணாமலினி] பெருமானுடையது. அதாவது உத்பத்தியிலாவது ஆசாசம் முதலியவற்றி லாவது ஒருவகையாலும் குறையின்றியே ஸத்தனந்தா ப்ரஸாதர்களாய் ஸதா சாரலிஷ்டர்களா விருக்கும் [அதாவது 'நாம் இப்படிப்பட்ட உத்தம ப்ராஜ்மணர்' என்று மார்க்ப தெரித்திருக்கும்] சதுர்வேதிகளை கொண்டு எம்பெருமான் உறுகின்றான்; 'ஓ சதுர்வேதிகளை! உங்களைப்போலே ப்ரஹ்மா தொடங்கி தெடுகிவருகிற வயசப்ரவாஹத்திலே பிறந்து சதுர்வேதிகளை விருப் பவர்கள் தான் பூஜ்யர், மற்றையவர் அநாதானியர் என்று நீங்கள் பாவிக்க ளாகாது; எந்த ஜாதியிலே பிறந்தவரேனும் எனது அடியவர்களானால் அவர் களை நீங்கள் தொழுவீனதும்; பரம்பரம் பூஜ்யநத்தைக் கொடுத்துக்கொள்ள லாம்; விசேஷமாகச் சொல்கிறேன்? என்னை நீங்கள் எவ்விதமாக ஆரதிக்க

உடன்பட்டிருக்கிறீர்களோ, அவ்விதமாகவே அவர்களையும் சூராதிக் வேண்டி
பதாதான்” என்று ஸ்ரீபாஞ்சராத்தரத்திலே “ஐதிராஷ்ட்விபாஜெஷுஷா—பந்தி
ரஷ்ட்விதாஷ்ட்விபேஷா” என்று தொடங்கி “தடுஷெஷெஷா—தொஷாஷுஷா
ஷஷ வுஷெஷாஷபாஷுஷம்—தஸ்ஸமதேயம் ததோக்ஷாஷம் ஸசபூஜ்யோ
யதாஷ்யஷம்” என்பதீராகவுள்ள ச்லோகங்களை நோக்குக.

ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே—“மீலேசாணம் பந்தாணம் சதூர்வேதிகள் அது
வர்த்திக்க அறிவுகொடுத்தல் குவதைவந்திதாடொக்கப் பூஜைகொண்டு பாவா
தீர்த்த பாவாநன மென்றித திருமுடிப்படியும்” என்னும் ஸ்ரீஸூக்தியும்
அதன் வ்யாக்பாச ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கு அநுணர்ந்திக்கக்கடவன. ... (சுஉ)

அமாவோ ரங்கமாவும் வேதமோர் கான்குமோதித்
தமர்களில் தலைவராய காதியர் தணர்களேலும்
அமர்களைப் பழிப்பதாசில் கொடிப்பதோ ரனவிலாங்கே
அவர்கள்தாம் புனைநர்போலு மரங்கமா கககுளானே. (சுஉ)

அரங்கமா கககுளானே!—;

ஓர் அங்கம் } (வேதத்தின்) விவக்ஷண
ஆமம் } மான ஆத அநகரணையும்
ஓர் வேதம் } லான்கு வேதங்களுக்கும்
காண்கும் }
அமர } கொஞ்சல் பதியும்படி
ஒளி } அநிகர்த்த
தமர்களில் } மரங்கமா கககுளானே
நிலைவர் ஆய } முதன்மைபாண
சாதி அந்த } ப்ரஹ்மண ஜாதியர்க்காரி
ணர்களே லும் } லும் (அவர்கள்)

தமர்களை } தேவீருடைய அடியார்களை
பழிப்பர் } (அவர்களுடைய இம்மத்
ஆகிவ் } கைப்பார்த்து) தூஷிப்பா
ராகிள் }
கொடிப்பது } ஒரு கிமிஷகாலத்துக்குள்ளே
ஓர் அகாலில் }
அவர்கள் தாம் } அந்த ஜாதி ப்ரஹ்மணர்க்க
தாம் }
ஆகவே } அப்போதே
புனைவர் } சண்டாளராவர்கள்.
(பேரலும்—மனபாஸங்காரம்.)

ருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்று வேதங்கள் காண்கு; சேஷாஷ,
விபாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், நுயோதேஷம், கல்பம் என்று வேதாங்கங்கள்
ஆறு; இவற்றையெல்லாம் கண்டபாடும் பண்ணி அவற்றின் பொருள்களையும்
அறித்து, அவ்விதம் அக்குப் பலனாக பகவத்கைக்கடியத்தில் முதன்மைபாக ஊன்றி
பிருகதும் சிறந்த அத்தணர்களா யிருந்தபோதிலும் அவர்கள், கீழ்க்குறிய யோக்
யதைகொண்டாயிற்று. ரமல கேவலம் பகவத்கைக்கடிய மென்று மாத்திரமுடைய
ஒரு ஸ்ரீ ஸவக்ஷணவகா [- அதாவது சண்டாளஜாதியிலே பிறந்தவனா] அந்தப்
பிறனிடையிப்பற்றி இகழ்வாக நினைத்து தூஷிப்பார்களானால் தூஷிக்குமவர்கள்
தாங்களே ப்ரஹ்மணியம் கெட்டுக் கர்மசண்டாளராய்ப் போவார்கள். இப்படி
போவது ஜம்மந்தரத்திலே வன்னிள்; அன்று; தூஷித்த அந்த கூணத்தி
லேயே சண்டாளராயொழிவர். ... (சுஉ)

பெண்ணுலாம் சடையினும் பிரமண முன்னக்காண்பான்
எண்ணிலா லுழியுழி தவஞ்செய்தார் வெள்கிற்ப
விண்ணுளார் விப்பவந்து சூனைக்கன் றருளியீத்
கண்ணுருய் ! உன்னையென்னோ கனைகனாக் கருதுமாறே. (சச)

பெண் உலாம்	கண்ணகி உலாவின்ற	சூனைக்கு	{ முதலிலுலாவப்பட்ட } ஸ்ரீ
சடையினும்	{ சடையை சடையினும் விண்ணும்	கந்த	{ (முலின் கலையில்) சமுத்தருளி
பிரமணும்	நான் முகங்கடவுளும்	விண் உளார்	{ விதவனொளிகளும் ஆச்சரியப் படுமபடி பாமக்குபை யைச் செய்தருளிய
உன்னை	{ உன்னைக் காண்பதற்காக	விப்ப	
காண்பான்		அருளை கந்த	
என் இலா	{ எண்ணமுடியாத	கண்ணுருய்	{ (என்னிடத்த அருஞ்செய் படிமையாலே) தயவில் வாதவனை !
லுழி லுழி	{ செவ்வகலகை	உனனை	உனனை
தவம்	{ தவம்புரிந்தவர்களைய் (அவ்வளவிலும் காணப் பெருமையாலே)	கனைகனா	தஞ்சமக
செய்தார்		கருதும் சூழ	{ கனைக்கலாகுமோ ? என்னோ
வெள்கிற்ப	{ வெட்கமடைந்து கவித்தலை யிட்டிருக்க		
அன்ற	அக்காலத்திலே		

கீழ்ப்பாட்டுக்களில் உறிய வைபவம் என்கு ஸம்பவிக்கக் கூடியதுதான் என்
பதை ஸ்தாபிப்பதற்காக ஸ்ரீகஜேந்தராமுவாணுடைய சரிதத்தை அறுஸந்தித்
துக் காட்டுகின்றார்; சிவன் பிரமன் முதலாயினோர் தங்கள் எம்பெருமானை
ஸர்க்காத்தரிக்கவேண்டுமென்று செடுங்கலம் தவம்புரிந்தும் அவர்கட்டு
அப்பேறு கிடைப்பாமையாலே வெள்கிற்தும்படியாயிற்று; கஜேந்தராமுவான்
மறுப்பதாடியுமல்ல; மிகவும் நீசமான தீர்ப்புறுதி. அப்படியிருந்தும் எம்
பெருமானுடைய விஷயகாத்திற்கு எனினில் பாத்திரமாய்ப்பட்டது. சூனையாலே
ஜாதியின் சிறப்பு உபயோகமற்றது என்கிற அர்த்தம் இப்பாட்டில் அர்த்தத்
ஸ்சிதம்.

பெண்ணுலாஞ்சடையினும்—என்றது-பெரிய கண்காணியை ஒருசடைக்
குள்ளே அடக்கினென்னும் பெருமையைக்கொண்டு ஸர்வேஸ்வரனைக் காண
லாகுமோ ? என்ற கருத்துத்தோற்ற. பிரமணும் என்றது - அந்த ருத்தாங்குமும்
தகப்பனாய், கீழுள்ளவர்கட்டு உபாத்தியாயனாயிருக்கும் மாத்திரத்தால் எம்
பெருமானை அறியப்போமோ ? என்ற கருத்துத்தோற்ற.

வெள்கிற்ப—தங்களுடைய ச்சமம் வினாய் ஒழிந்தமையை நினைந்து வெட்
கப்பட்டுத் தலைகுனிந்து தகையைக்கீறி திறகையில் என்னை அன்றியே, வெள்கி
கிற்ப - வெட்கப்பட்டு நிற்கும்படியாக என்றுமுனைக்கலாம். ஒரு தபன்மும்

செய்யாத ஒரு யானைக்கு அருளை யிர்த்தது பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் லஜனாதேவத வாக ஆயிற்றன்றோ.

அவர்களுக்கு வெட்கமாகிறது—ஐயோ! முதலையின் வாயிலே அகப்படாமல் தபஸ்வியிலே இழிந்து என்ன காரியஞ்செய்தோம்! என்று பதும் வஜ்ஜை அப்படி அவர்கள் வஜ்ஜைப்படுப்படியாகவும் கிண்சுவனார் ஆச்சரிப்பப்படுப்படியாகவும் வந்து என்க. வியப்ப—பரஹ்மாதிகள் தெடுங்கலமாக எதிர்பாராநிறக அபரகனையும் எங்கனையும் அநாதரித்து ஒரு திவ்யஜ்ஜத்தின் காதகடைவிலே அகாருலைபத் தலைருலை ஒடிப்போப் பிடுவதே! என்று திவ்யஸூரிகள் வியப்ப.

கண்ணுருவுன்னை என்றும், கண்ணுருவுன்னை பென்றும் இரண்டு படிபா கப் பாடம் வழங்குகின்றது கண் என்றால் தயவு அது அரு - திவ்யமாயிருக்கப் பெற்ற உன்னை என்பது முந்தின பாடத்திற்குப் பொருள். 'தயவில்லாத உன்னை' என்பது பிந்தின பாடத்திற்குப் பொருள். "அவன் உபகரித்த தசையிலே கண்ணுரு வென்விறது - பீதி தலைமண்டலயிட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தை" என்பர் பெரியவாச்சாண்டிசன்னை. ஆகையால் முந்தின பாடம் வியாக்கியானத்திற்குச் சேராது. இனி, பித்தன் பாடமும் அங்ஙனம். 'ஆனைக்கன்றருளையிர்த்த கண்ணுரு' என்று எங்கும் அத்பாபகர்கள் கண்ணுரு வென்பதை மூன்றும் அடியோடு கூட்டி நிறுத்துவதால், கண்ணுரு என்கிறவிது ஸம்போதகமாயிருக்க வேணும். அன்றி, 'கண்ணுரு' என்பது உன்னை என்னும் விசேஷ்யத்திற்கு விசேஷணமாமாதில் "அருளையிர்த்த" என்று மூன்றுமடியை நிறுத்திவிட்டு "கண்ணுருவுன்னைபென்றோ" என்று காண்காமடி ஸேவிப்பதனால் பொருத்தும். அப்படி எங்கும் ஸேவிக்கக் காணாமையாலே கண்ணுரு என்பது ஸம்போதகமாகத் தானிருக்கக்கூடும். வ்யாக்யானத்தைக் கொக்குமிடத்து, இது ஸம்போதகமா? விசேஷணமா? என்பது நன்கு வினக்கலிக்கல். ஸம்போதகமாகக் கொண்டால் கண்ணுரு என்று சொல்வடியால் உரித்திப்பது அருமை. ஆனபின்பு கண்ணுருய்! என்பது பிழையற்றபாடம். கண்ணுரை என்ற சொல்லுக்குக் கருணையின்னதவன் என்பது பொருள்; முழுச்சொல். அது விளியேற்றும்போது கண்ணுருய் என்றாகிறது. நனை-நங்காய்; மன்கை-மங்காய்; நனை-நாசாய்; கோதை-கோதாய் என்பனபோல. ஆதலால் கண்ணுருய்! என்றோதுவதே சிறக்கும். இப்பாடமே காலக்கிரமத்தில் கண்ணுரு என்று பிழையாகச் சிதைத்ததென்க.

"[உன்னையென்றோ கனைகணுக் கருகாமாதே.] ஆச்சரிதபகூபாதிபாண உன்னை ஜகத்துக்குப் பொதுவான சகுகனென்று சொல்லுமவர்கள் மதிக்கேட ரென்கிறார். 'ஹேவாநாஃ ஹாதவாநாஃவ ஸாரித்யூரயிஹேவதம்—தேவாநம் தாஸாநாஞ்ச ஸாமான்ய மதிதைவதம்' என்கிற பந்தம் கிடக்க, சிலர்க்காகச் சிலரை அழிக்கிற இவனை ஸர்வாசகுகனென்று நினைக்கலாமோ?" என்பது வ்யாக்யானமொத்தி. கனைகணு-சகுகம். ... (சச)

வளவேழக் தவளமாட மதுரைமா நகரத்தன்னுன்
தவளமால் யானைகொன்ற கண்ணனை அரங்கமாகித்
துளவத்தோண் டாயதோல்கீர்த் தொண்டாடிப் பெருமசோல்
இனையபுன் கவிதைபேனு மெம்பிராற் கினியவாறே. (சுரு)

வளம் எழும்	அதகு விஞ்சிவிருப்பதும்	துளபம்	{ திருத்தூராய்க் கைக்காய் தொண்டி ஆய { கிஷ்டமும்
தவளம்	கெண்டிதழுண்டயதுமான	தொல் தீ	{ இயற்கையான சேஷத்வத்திலே கிணகின் தவருமான
மாடம்	மாடவீணையுடைய	தொண்ட	{ தொண்டாடிப்பெரியாய் அடிப் பெரு. { வார் (அருளிச்செய்த)
மா	மெருமைதன்மைய	சொல்	{ திருமாயையாகிய இத்திருமொழி
மதுரை நகரம்	{ வடமதுரையில், தன்னுள்	இனைய புன்	{ மிகவும் குற்றங்குறைகளை கவிதை ஏனும் { புண்டய கவித்வம் யிருந்த போதினும்
கவளம்	கவளம் கொண்டிருப்பதும்	எம் பிரபஞ்	பெரியபெருமானுக்கு
மால்	பெருந்ததுமான	இனிய துறே	{ பரமபோக்யமாயிருந்தபடி யென்! (என்று சுபெய்கிருர்.)
யானை	{ (குலவாயாபிட. மென்னும் கம்மனுடைய) யானையை		
கொன்ற	கொலைசெய்தருளின		
கண்ணனை	நீதிக்குஷ்ணகுமிய		
அரங்கம்	{ கோயிலிலே (கண்ணனும்) மாலை { எம்பெருமானைக்குறித்து		

விசேஷ உணவுகளைவுண்டு மதம்பிடித்துக் கொழுத்திருந்த குலவாயாபிட
மென்னும் கம்மனது யானையை ஒழித்தருளினாற்போலே தம்முடைய ப்ராப்தி
ப்ராதிபந்தகங்களையும் போக்கினபடியை அருளிச்செய்து பெரியபெருமானு
டைய ப்ரீதியே தமக்கு ப்ரபோஜனமென்று முடிக்கிறார்.

கவளம் என்று யானையுணவுக்குப் பெயர். “களவமால்யானை” என்றும்
பாடமுண்டு. அப்போது கலபு; என்னும் வடசொல் களவமெனத்திரிந்ததாம்;
ஒரு பருவத்தில் பெருந்தயானை யென்றபடி. இனைய புன் என்பவை - சப்தத்தில்
இளமைமையபும் கவித்வத்தில் குற்றத்தையும் கூறும். கவிதா என்னும் வடசொல்
கவிதைபெனத் திரிந்தது.

எம்பெருமானைக் குறித்து அடியேன் சொன்ன சொற்கள் குற்றம் குறை
கள் நிரம்பியவைபாடினும், எனது நெஞ்சில் உருக்கத்தையும் ஊற்றத்தையும்
அறிந்திருக்கும் பெரியபெருமானுக்கு இது ஆராவமுதமாயிருக்கு மென்கிறார்.

“இப் பிரபந்தம் சுற்றார்க்குப் பனஞ்சொல்லா தொழிந்தது - இவ்வுகப்புத்
தானே அவர்களுக்குப் பழையகையாலே” என்ற வ்யாக்யானம்கீழ் இங்கு அது
எங்கிடுக்கத்தக்கது.

[வனவேழத்தவளமாடம்.] பாணை கொன்ற வரலாறு:—கில்லிழா [தநர்
வாகம்] என்ற விபாகும் கவத்துக் கம்மாளுல் வரவழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ண
பராமர்கர் கம்மாணாண்மனைபை நோக்கிச் செல்லுகையில் அவனது அரண்
மனை வாசல்வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனுல் ஏகி விடுத்தப்பட்ட
குவலபாபீட மென்றும் மகபர்களை கோபித்துவா, அவ்வாதவனீரர் அதனை
எதிர்த்து அதன் தந்தக்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை எடுப்பது
போல எளிதில் பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து அவ்
பாணையை உயிர்தொலைத்துவிட்டு உன்னை போலினர் என்பதாம். (சுரு)

அடிவரவு

காவல் பச்சை வேதம் மொய்த்த பெண்டிர் மறம் புனை வெதப்பு மத்தம்
கட்டினான் ஒரு கண்ணம் எறி உண்டு மெய் குது விரும்பி இனிது குட பாய்
பனி பேசு கண்ண வெள்ளம் குளித்த போது குள்கு உம்பரால் ஊர் மனம்
தவமார்த்த மெய் புள்ளம் தாவி மனது தெளி மேம்பொரு ளடிமை திரு வயன்
பழுதில் அமரப் பென் வனவேழம் கதிர்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சாணம்

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
திருமாலை உரை
முற்றிற்று.

புதி

திருமலை ஸங்கதி.

- முதற்பாட்டில்—திருமலை ஸங்கீர்த்தனத்தானே யமன் முதலானோர் தலைவிலே காலை வைத்துக் கத்தாடும்படியான பெருமை பெற்றேனென்றார்.
- உ.—திருமலை ஸங்கீர்த்தனத்திலுள்ள இனிமையையே பாம்பதமும் கேண்டாயென்றார்.
- உ.—அத்தோடு விரோதிற்கும் ஸம்ஸாரமும் வேண்டாயென்றார்.
- ச.—கொடிய பாவிகளுக்கும் திருமலைஞ்செவ்வ அதிகாரமுண்டாயிருக்க இழப்பதே! என்று விமேரித்தார்.
- சு.—அப்பமாயும் அபித்யமாயுமுள்ள ப்ராஞ்ஞதவிஷயங்களைப் பற்றுவார் சீமயில்லாத் சிறியோர் என்றார்.
- சு.—போக்தாவின் நிலையில்லாமையைச் சொன்னார்.
- சு.—முழுவுட்கணாக ப்ரமித்திருக்கிற பார்த்தமதந்தரைக் குறித்து ஆச்சரிக்கத்தக்க தவத்தை உபதேசித்தார்.
- அ.—எம்பெருமானுடைய வைபவத்தைப் பொருதவர்கள் சொல்வதற்க்கவர் என்றார்.
- க.—இசைத்தவர்களை வேங்கி “கீங்கன் ஸங்கீர்த்தனான கண்ணபிரானைப் பணி யின்” என்றார்.
- க.—விபலாவதாரங்களுக்குப் பிற்பட்டவர்கட்கும் உதையும்படி திருவாங்கம் பெரிசு கோயிலிலே வந்து பிடித்தானென்றார்.
- க.—திருவாங்கமென்னப் பொருதவர்கள் கப்ப கீர்ப்பாக்யர் என்றார்.
- க.—நாம்பெற்றாலும் பிறப்பும் அனந்தத்தைப் பொறுக்கமாட்டேன் என்றார்.
- க.—என்னாரும் திருமலைத்தை அதுஸந்தித்த உஜ்ஜீவிக்கக் கூடமா? என்று மனோ சதித்தார்.
- க.—பவத் விரோதிகளோடு இதுவை தமக்கிருந்த ஸம்பந்தத்தால் உத்த விடாய்தீர, திருமலைத்தை வாயாசப்பேசினார்.
- க.—ஸம்பந்த உணர்ச்சியைப் பிறப்பித்தவாற்றை அருளிச்செய்தார்.
- க.—விஷயத்துக்குத் தகுதியாக பத்திபெருகினபடியைப்பேசினார்.
- க.—தமது கண்கள் கனித்தபடியைப் பேசினார்.
- க.—கண்கனிப்புப் புறவென்னமிட்டபடியைச் சொன்னார்.
- க.—உடறுருகினபடி சொன்னார்.
- க.—எம்பெருமானோடுள்ள உதவறிந்தவர்கட்கு அகலவென்னாது என்றார்.
- க.—மனஸ்ஸால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதென்றார்.
- க.—பாகரயிட்டிப் பேசவென்னாதென்றார்.
- க.—மறக்கமுடியாதென்றார்.
- க.—பிறந்த பத்தி, விஷயத்துக்குத் தகுதியாக இல்லாமையானே அது க்ருத்ரிம மென்றார்.
- க.—சங்கீர்த்தியமான பத்தி முதலியவை ஒன்றுமில்லையென்றார்.
- க.—சங்கீர்த்தனங்களுக்குள்ள கண்ணமயில்லையென்றார்.
- க.—நிர்யக் ஐக்கருக்குள்ள கண்ணமயில்லையென்றார்.
- க.—சஜெந்தரையுளான் தான் இடர்ப்பட்டபோது சிறைத்த நிலையுமில்லையென்றார்.

உக.—நிலைநாளை தேசவாஸியில்லைபென்றார்.

க.௦.—இவை விண்ணாமை மாத்திரமேயன்றியே பிறர்க்கு அனந்தத்தை விளைப்பவனுமாய்
விளாசினதே எனவருர்.

க.௧.—நிசவிநயமான சந்திரசாஸனம் நிராகரிக்கப்பட்டேனென்றார்.

க.௨.—இப்படி ஒருவர்க்குமாகாதவன் திருமுன்பே வந்தான்றது முர்க்கத்தன
மென்றார்.

க.௩.—வெட்கங்கொட்டவன் நானென்றார்.

க.௪.—இப்படிப்பட்ட கான் உன்னைக்கெட்டி உனக்கு அவத்யத்தை விளைப்பேனம்
வேன் எனவருர்.

க.௫.—உரிநாமமாலே சேர்த்துக்கொண்டானென்றார்.

க.௬.—விசேஷகடாகும் பண்ணவேணுமென்று கதறினார்.

க.௭.—அந்த விசேஷகடாகும் பெருமல் அலைபாய்ந்தார்.

க.௮.—இப்படி என்னைப்போலே பததுகின்ற தெண்டனை உட்குமவன் நீ எனவருர்.

க.௯.—அவர்கட்குப் பிறப்பின் தாழ்வாய் ஒருகுறையுமில்லை பென்றார்.

க.௧௦.—அவர்களுக்கும் பரதரிமனை முதலிய கொடியகருமங்களின் பவன் அதபவிக்க
வேண்டா எனவருர்.

க.௧௧.—அவர்கள் தங்கனோடு னம்பத்தம் பெற்றவர்களை யும் யரிசுத்தசாக்குமவர் எனவருர்.

க.௧௨.—அவர்கள் எம்பெருமானைப்போலே பூஜிக்கத்தக்கவர் எனவருர்.

க.௧௩.—பிறப்பையும் நடத்தையையும்கொண்டு அவர்களை இழிவாக நினைக்குமவர்கள்
சண்டாளனென்றார்.

க.௧௪.—பிரயன் முதலியோர்க்கும் அரிதான பேற்றை ஒரு திரிபுக்குத்தகுக்கு அருள்
செய்தமைவைக் கூறினார்.

க.௧௫.—இத்தகைய பரபூதத்தில் எம்பெருமானுக்குள்ளே போய்தையை வெளியிட்டார்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

